

Cục Cưng À, Gọi Ba Đi

Contents

Cục Cưng À, Gọi Ba Đi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	56
20. Chương 20	59
21. Chương 21	62
22. Chương 22	65
23. Chương 23	69
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	80
29. Chương 29	81
30. Chương 30	83
31. Chương 31	84
32. Chương 32	86
33. Chương 33: Ngoại Truyện 1	91
34. Chương 34: Ngoại Truyện 2	92
35. Chương 35: Ngoại Truyện 3	95

Cục Cưng À, Gọi Ba Đi

Giới thiệu

Tên gốc:

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, pink, humor...Người dịch: QT đại nhân Chính sửa: Tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-a-goi-ba-di>

1. Chương 1

Tôi nhận ra rằng... mình đã làm một chuyện khiến bản thân thật sự hối hận.

Chỉ có điều, lúc ấy, tôi còn nhỏ quá.

Nhỏ tuổi như vậy tất nhiên làm chuyện gì cũng thiếu chính chắn. Thế nên tôi khoan dung quyết định sẽ tha thứ cho mình.

Vậy mà... có người tuyệt nhiên không chịu tha thứ cho tôi.

Kể ấy nói: “Lâm Khi, nếu anh không quan tâm đến tôi, thì ngay từ đầu đừng nhạt tôi về!”

Sau đó, đá cửa, đi mất.

Vùi mặt vào trong lòng bàn tay, tôi thở dài. Tôi chưa bao giờ nghĩ không cần nó, tôi chưa bao giờ nói không cần nó.

Được rồi, đúng là tôi có nói thế một lần nhưng cũng đâu ghê gớm lắm đâu.

Tôi nói: “Lâm Lầm Lầm! Nếu không chịu gọi ba là ba, thì đừng có mà xách mặt về cái nhà này nữa.”

Nó trừng mắt nhìn tôi, từng từ từng từ vang lên rất rõ ràng: “Lâm Khi, làm người thì không nên được voi đòi tiên, tôi vĩnh viễn không bao giờ gọi anh là ba. Hơn nữa, anh vốn dĩ không phải ba tôi.”

Tôi cũng trừng trừng nhìn nó, phát điên gào lên: “Con... là do ba nhạt về. Ba đương nhiên là ba của con. Nếu con không gọi... ba sẽ nhạt đứa khác ngoan ngoãn hơn về!”

Sau đó, liền xảy ra sự kiện trên.

Nhìn cánh cửa vẫn còn lay động, khi đóng khi mở, đầu óc tôi gần như trống rỗng. Phải mất một lúc lâu, tôi mới chợt nhận ra là phải đuổi theo thằng bé.

Đâu rồi? Đâu rồi? Lầm Lầm, con ở đâu? Đừng làm ba sợ mà.

Tôi loạn lên chẳng khác nào con ruồi mất đầu... Lục tung đầu đường, cuối hẻm, công viên... Nhưng không có chút dấu vết gì cả...

Tôi bắt đầu tuyệt vọng... Chỉ còn bờ biển là chưa đi. Chẳng lẽ bắt tôi lết ra đó nữa hay sao? A, đúng rồi, bờ biển.

Hơi mặt tràn ngập trong không khí. Tôi vội vã đưa hết tiền mặt có sẵn trong túi cho một tài xế taxi, một mạch chạy đến khu biệt thự trên biển.

Lầm Lầm, con ở đâu thế?

Khu biệt thự màu lam chẳng mấy chốc đã đập vào tầm mắt. Kiến trúc thật tinh xảo, tuy nhiên, bây giờ tôi không rảnh rỗi thưởng thức.

Hết nóc nhà này đến nóc nhà khác, chợt một dáng dấp màu trắng hiện lên trong đáy mắt.

Nó ngồi xổm ở đấy, giữa những mảng màu lam bao la, côi cút như một điểm trắng nhỏ bé đang chực tan ra.

Chỉ chừng ấy tuổi đầu, sao lại lộ ra nét cô độc như vậy... Sao lại khiến kẻ khác đau lòng đến nhường này?

Tôi nhẹ nhàng đi đến, cẩn thận đứng trước mặt nó.

Gió biển thổi mạnh khiến cho mái tóc thẳng bé rối tung cả lên. Tôi không thể trông thấy mặt nó. Nó bắt chước tôi, giấu mặt vào đầu gối, vòng tay ôm lấy chân, rúc sâu vào trong ấy.

Tôi đưa tay, định vuốt ve mái tóc rồi bù kia.

Nhưng khi tôi sắp chạm vào làn tóc đen của nó, thằng bé chợt lên tiếng. Chỉ có duy nhất một từ ngắn gọn: “Cút!”

Tay tôi khựng lại trong chốc lát, nhưng sau một lúc vẫn tiếp tục tiến tới. Tôi là ba của nó. Tại sao không được sờ đầu nó chứ?

Toàn thân thằng bé thoáng cứng đờ, tôi có thể cảm nhận rõ ràng điều ấy, nhưng chỉ trong nháy mắt là đã thả lỏng như bình thường.

Tôi cất lời thật dịu dàng: “Lầm Lầm, ba không nói là không cần con.”

Nó vẫn không không ngẩng đầu lên, chỉ từ từ thốt ra giọng điệu rầu rĩ: “Anh không cần tôi!”

“Ba không có!”

“Anh không cần tôi!” Lần này đã pha lẫn chút nước mắt. Tôi cũng bắt đầu rối lên.

Tôi vội vội vàng vàng nói: “Ba không có không cần con, ba chỉ là, chỉ là rất muốn con gọi một tiếng ba thôi!”

“Tôi không tin. Hơn nữa, tôi sẽ không gọi anh là ba. Anh không phải ba tôi!” Tiếng nước mắt càng lúc càng rõ ràng.

Tôi vội ôm chầm lấy vai nó, vuốt vuốt lưng, dịu dàng dỗ dành: “Đừng khóc. Đừng khóc. Con là con trai kia mà, không thể khóc. Ba chẳng qua là tức giận nói thế thôi. Chỉ là tức giận thôi. Không phải thật đâu.”

Nó ngẩng đầu, để lộ gương mặt đỏ ửng vì khóc lóc, nước mắt nói: “Anh gạt người!”

Sự kiên định trong lời nói kia khiến tôi phát hoảng, không kịp suy nghĩ gì đã thề thốt: “Ba xin thề sẽ không nghĩ đến việc không cần Lầm Lầm nữa.”

Không hiểu sao, nó càng khóc lớn hơn, “Lỡ anh sau này nghĩ khác thì sao? Anh thề nào cũng vứt bỏ tôi!”

“Vậy, vậy. Ba xin thề không bao giờ vứt bỏ Lầm Lầm.”

“Anh thề chứ?”

“Ba thề.”

“Vĩnh viễn không rời khỏi tôi?”

“Vĩnh viễn không rời khỏi Lầm Lầm.”

“Vĩnh viễn ở cạnh?”

“Vĩnh viễn ở cạnh.”

“Không ép tôi gọi anh là ba?”

Tôi á khẩu. Đó chỉ là một nguyện vọng bé tẹo thôi mà. Từ khi lên 6 đến nay, Lầm Lầm không lần nào gọi tôi là “ba ba” nữa!

Chẳng hiểu sao, nước mắt của thằng bé lại càng chảy ra nhiều hơn. Có khuynh hướng muốn cuốn trôi mọi thứ ở nơi này.

Trong hoàn cảnh này tôi còn có thể nói gì đây? Tất nhiên chỉ biết cắn răng đau khổ thốt ra mấy chữ: “Không ép con gọi ba nữa.”

Không ngờ những lời này lại dẫn đến nỗi hối hận lớn nhất cuộc đời tôi sau này.

Thật đáng kinh ngạc, chỉ trong hai giây nước mắt của thằng bé đã hoàn toàn biến mất. Tôi thật sự có chút nghi ngờ, khóc lóc gì mà hết nhanh thế nhỉ?

Nó thoáng cái đã nhào đến bên tôi, ôm chặt lấy tôi, vùi cái đầu nhỏ nhắn vào sâu trong ngực tôi. Bao nhiêu nước mắt nước mũi cũng trảy cả vào chiếc áo tôi đang mặc trên người.

Tôi bất đắc dĩ để thằng bé thỏa sức trảy bắn cả áo mình, đến khi nó cảm thấy khá hơn một chút, mới lên tiếng hỏi: “Sao con lại đến được bờ biển?”

“Lúc ra khỏi nhà, tôi có cầm theo ví tiền của anh.” Nó nhỏ giọng.

Tính tôi vốn hay quên, vì vậy mà cũng thường xuyên quên mang theo ví tiền. Thế nên tôi mới nghĩ ra cách để ví tiền của mình trên giá để giày. Nếu muốn ra cửa nhất định phải mang giày, vì vậy cũng có thể trông thấy ví tiền của tôi.

“Hả?” Đúng rồi, lúc này tôi cũng không nhận ra là mình không mang theo bóp, chỉ có vài đồng có sẵn trong túi.

“Sau đó...” Giọng thằng bé chẳng khác nào tiếng muỗi kêu.

“Sau đó thế nào?” Tôi hỏi.

“Tôi đem toàn bộ ví tiền ném cho tài xế taxi.”

“? !” Tôi kinh ngạc nhìn nó.

Nhìn thấy nét mặt của tôi, thằng bé liền cuống quýt giải thích: “Tôi lúc ấy quá nóng giận, vì anh bảo không cần tôi, nên... tôi mới lấy ví của anh. . . .” Chút âm thanh yếu ớt cuối cùng cũng nhỏ dần rồi im bặt.

Tôi nhìn thằng bé không phải vì nó quăng ví tiền của tôi cho tài xế, dù sao trong ấy cũng chẳng có giấy tờ gì quan trọng, duy chỉ có tiền thôi. Nguyên nhân thật sự khiến tôi kinh ngạc chính là hành động của thằng bé không ngờ lại giống hệt tôi ban nãy.

Tiếp đến, chúng tôi cũng có dịp nhận ra là bãi biển này thật sự rất xa khu nội thành. Bình thường thì không xa đến vậy. Nhưng một khi không có tiền thì tài xế nào chịu cho đi nhờ đây, đi bộ tất nhiên là khủng khiếp rồi!

Tôi từ tốn phân giải cho thằng bé biết chuyện này là sai. Thằng bé lúc đầu cúi gằm ra vẻ ăn năn, sau đó sừng sốt, đến cuối cùng thì phát điên lên, gào vào mặt tôi.

Tiếp theo thì.

Chúng tôi cam chịu mà lết bộ đi về. Đi đến lúc trời ngả tối... mới về được tới nhà.

Năm ấy, thằng bé 9 tuổi, tôi 14 tuổi rưỡi.

Tôi vẫn luôn nghĩ... tôi không hề hối hận vì đã nhốt thằng bé về. Tuy rằng tính tình của nó có hơi xấu một chút, lại hơi kì quái một chút, nhưng cũng chỉ là một đứa bé mà thôi. Tuy nó không chịu thừa nhận nó là con tôi, nhưng cũng không thể phủ nhận bản thân vẫn là một đứa nhỏ không hơn không kém. Một thằng bé xinh xắn như vậy, sao tôi có thể vứt bỏ nó được cơ chứ? Thứ tôi lo lắng nhất chính là... nó có thể sẽ mất tôi. Trên truyền hình và báo chí không phải vẫn thường đưa tin khi con cái lớn lên thì cha già cũng qua đời sao?

Thế nên tôi muốn nó chấp nhận gọi tôi là ba trước khi quá muộn. Thật ra tôi vẫn luôn cố gắng, thế nhưng cần phải cố gắng nhiều hơn nữa!

2. Chương 2

Lầm Lầm đã bắt đầu đổi khác từ rất sớm. Nói một cách dễ hiểu... thằng bé lớn cực kì nhanh. Điều này khiến tôi vô cùng ghen tị.

Có một lần, lúc thằng bé chỉ mới 3 tuổi đầu, tôi và nó đang ngồi trên xe bus về nhà. Bên cạnh nó khi ấy còn có một bé gái khác nữa.

Nó tỉnh bơ dụ dỗ đứa bé ấy đưa cây kẹo mút trên tay cho nó. Tôi ngồi kế bên thiếu điều kinh hoàng nhảy dựng lên. Tôi phải bảo thằng bé bao nhiêu lần là không được lấy đồ của người khác thì nó mới chịu nghe đây?

Mẹ tôi từng nói đi nói lại, là trẻ con ngoan không được ăn đồ của người lạ, thế nên tôi có dám nhận đồ của ai đâu. Vậy mà... nó lại tỉnh rụi mà cầm cây kẹo như thế. Nó không sợ con bé ấy lừa bán nó đi sao?

Mặc dù đứa bé ấy nhắm chừng chưa đến ba tuổi, nhưng mà... biết người biết mặt không biết lòng, không thể để về bên ngoài lừa gạt được.

Sau đó, nó thậm chí còn làm một chuyện kinh thiên động địa hơn. Nó dám cầm cây kẹo mút mà con bé kia vừa liếm tới liếm lui, phía trên còn dính đầy nước bọt đưa cho tôi. Tôi thật sự phát điên. Tuy rằng tôi rất muốn ăn thử. Nhưng tôi chưa bao giờ ăn nước bọt của người khác. Tôi lập tức làm mặt lạnh, quay đầu đi ngấm phong cảnh.

Tuy rằng tôi đang ngồi ở giữa xe, căn bản là nhìn thế nào cũng chả thấy được cái gì bên ngoài, nói chi đến ngấm phong cảnh. Nhưng làm ra vẻ tức giận thế này, là để khẳng định cho nó biết, tôi không bao giờ ăn bậy đồ của kẻ khác!

Nó tủi thân nhìn tôi, ngây thơ không biết bản thân đã làm gì sai.

Trên thực tế, nó thật ra chẳng làm gì sai. Thế nhưng... nếu bạn mộng du giết người, dù bạn không biết, nhưng vẫn là giết người mà... (Kiểu suy luận úng não gì thế?)

Sau đó, nó oan ức khóc ầm lên, tôi chỉ có thể nhún nhường an ủi thằng bé. Trong lúc tay chân luống cuống, không biết làm thế nào mà cây kẹo mút kia lại rơi xuống sàn.

Cô bé bên cạnh trong thấy cảnh ấy, cũng khóc nức lên...

Tôi hết dỗ đứa này, lại quay sang dỗ đứa kia. Nhìn về phía mẹ của cô bé, thì phát hiện bà ấy đã ngủ như chết rồi...

Kết quả là có người làm đồng chí, bọn trẻ càng khóc to hơn... Tôi ngồi một bên cảm thấy vô cùng uất ức. Mấy người biết khóc? Bộ người ta không biết khóc sao? Vì vậy, tôi cũng nhanh chóng... khóc theo.

Xe bus trở thành cái chợ, nhân viên soát vé cuống quýt đổ dành bọn tôi, thế nhưng dù cố gắng thế nào cũng không có kết quả...

Lúc đó, những người đứng bên đường khi nhìn vào trong xe sẽ trông thấy hai đứa bé nhỏ xíu như hạt đậu đang ngồi khóc ô ô oa oa, bên cạnh còn có một thằng bé lớn hơn một chút đang gào thét không kém...

Còn... làm thế nào mà bọn họ thấy được rõ ràng như vậy ư? Đó là vì... là vì...

Bọn tôi thật sự quá ầm ĩ... Nên bác tài xế chỉ có thể dừng xe... Cùng với mấy cô, mấy chú, mấy bác, mấy dì trên xe đổ dành chúng tôi... Bằng không, làm sao mà mấy người bên đường có cơ hội thưởng thức cảnh này chứ?

Lần đó quả thật khóc rất thích, rất đã. Về nhà gặp mẹ lại càng... thích hơn nữa. Bị mắng cho một trận từng bưng. Nào là tại sao lại có một đứa con mất mặt như tôi. Nào là may mắn mà tên nhiếp ảnh kia không biết bà có đứa con này.

Tôi quên nói, mẹ yêu dấu của tôi là một người mẫu, về sau cùng với người cha nhiếp ảnh gia phong lưu phóng khoáng nào đó sinh ra tôi... Hơn nữa không bị người khác phát hiện, ở bên ngoài vẫn nghĩ họ chỉ là bạn thân hay người yêu thôi...

Bạn thắc mắc vì sao bà ấy không mắng Lầm Lầm ư? Bởi vì Lầm Lầm không phải con của mẹ tôi, gốc thế!

Ngày đó, mẹ chỉ kéo Lầm Lầm sang một góc, giảng đạo cái gì đó. Tôi khi ấy cũng định chạy đến nghe thử. Chỉ có điều ngấm lại thì... Quên đi! Nghe phật niệm kinh, không bằng tự mình niệm. Chui vào nghe cho choáng váng đầu óc à?

Cũng từ ngày ấy trở đi, Lầm Lầm không bao giờ lấy kẹo của bé gái ấy nữa. Đó có thể xem là một chuyện tốt. Nhưng mà... tôi thật sự rất muốn ăn cây kẹo mút đó quá. Màu sắc như thế... thật sự rất bắt mắt a!

Thật ra, chúng tôi cũng không thích ăn đồ ngọt lắm đâu. Nhưng mỗi lần nhớ đến cây kẹo mút kia, tôi vẫn không kiềm được muốn ném thử một chút.

3. Chương 3

Gió rất mát, nhiệt độ cũng vừa phải, nhưng không hiểu sao vẫn thấy rất khó chịu.

Đầu tiên là giường quá cứng, gần như không thể ngã lưng được.

Chờ khi tôi tỉnh dậy, tôi nhất định sẽ ném nó vào bãi rác.

Sau đó không hiểu sao lại hít thở khó khăn.

Không những vậy còn có muỗi. Mũi mình thấy ngứa quá đi. Tôi hươ hươ tay. Con muỗi đáng ghét! Đừng có mà làm phiền tao nữa!

Đột nhiên, còn cảm thấy ớn lạnh, hình như có ai đó đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi mở mắt, trừng mắt nhìn lại kẻ ấy.

Nhìn cái gì chứ? Không thấy người ta đang ngủ sao?

Bỗng dưng nhận ra có cái gì đấy không đúng. Chân tôi tại sao lại gác trên bàn ghế này. Còn tư thế của tôi nữa... hình như không được lịch sự cho lắm. Nhìn cái ghế sau lưng mình. Thì ra cái giường thiếu mềm mại ban này là nó hả? Chả trách cứng đến thế.

Lầm Lầm đứng một chỗ nhìn xuống chỗ tôi, hai tay vòng trước ngực, trên mặt phơ ra thứ biểu cảm khó hiểu.

Tôi cũng nhìn lại nó, không, là trừng mắt nhìn nó.

Thế nào hả? Con biết khoanh tay, ba không biết khoanh tay sao?

Thế là tôi cũng vòng tay trước ngực, ngồi trên ghế nhìn nó.

Như vậy đúng là rất giống chủ nhân nhìn thị vệ nha, ha ha!

Nhưng tôi không ngờ. Tôi không nhúc nhích, nó cũng không động đậy, khiến cho hai tay tôi bắt đầu mỏi nhừ cả ra...

Tôi nhìn Lầm Lầm. Nó một chút cũng không cử động, cứ như vậy nhìn tôi..

Tôi cũng tuyệt nhiên không nhúc nhích, cứ im lặng nhìn nó, nhất quyết không chịu thua...

Thần Tiêu vừa bước vào, thấy hai người chúng tôi kẻ đứng người ngồi, ai cũng bất động. Hắn liền đi đến bên cạnh, hết chọc bên này lại đâm bên kia...

Quá đáng nhất là... hần... còn dám nhéo nhéo gương mặt đáng yêu của tôi. Quân tử thà chết chứ không chịu nhục. Ngay khi tôi chuẩn bị lên cơn thì Lầm Lầm đã đi trước một bước, kéo tay của tên Thần bại hoại kia ra khỏi người tôi. Sau đó đến cạnh tôi, phát biểu một câu xanh rờn: “Vô vị!”

A! ! ! ! ! Nó dám bảo tôi vô vị! Là ai bắt đầu cái trò đầu nhân này trước hả! Hơn nữa tôi là ba nó kia mà! Có đứa con nào lại ăn nói với cha mẹ như thế không?

Lúc đi ra đến cửa, Lầm Lầm đột nhiên quay đầu lại, nói: “Đi ăn!”. Rồi chậm rãi bước ra ngoài. Khỏi nói cũng biết nó đang đợi tôi rồi. Thằng bé này coi như cũng có chút hiểu thảo.

Bạn hỏi tôi đang ở đâu ư? Tôi chưa nói với bạn sao? Tôi đang chăm chỉ nỗ lực nghiên cứu sổ sách trong công ty của mình. Chỉ khi đến giờ cơm, thằng bé Lầm Lầm nhà tôi mới vào gọi tôi ra ngoài. Đó cũng là thói quen hằng ngày của cha con tôi.

Duỗi người một cái, hít thở chút không khí mới mẻ. Không khí trên cao đúng là tốt hơn nhiều. Chẳng cần phải mở điều hòa chỉ cho mát công.

Buổi trưa hôm nay thật tuyệt! Tôi phải nỗ lực hơn nữa mới được! Tôi bây giờ đã là một người đàn ông 26 sự nghiệp vững vàng rồi còn gì.

Đó là tôi tự nói bản thân thế thôi.

Bước nhanh đến bên cạnh Lầm Lầm, nhìn nó cười cười. Mới ngày nào thằng bé vẫn còn bé như hạt đậu, thời gian đúng là chẳng chờ đợi một ai, Lầm Lầm bé bỏng của tôi bây giờ đã lớn thế này rồi. Quả là không bỏ công tôi bao năm dưỡng dục.

Khi đi qua phòng của nhân viên, bọn họ đều đứng lên chào: “Chào phó chủ tịch. Chào tổng giám đốc!”

Khoan đã, như vậy là sao? Cái gì mà “Chào phó chủ tịch, chào tổng giám đốc”? Tôi cũng là tổng giám đốc kia mà, sao lại không chào tôi trước, lại đi chào nó trước?

Được rồi! Tôi thừa nhận, việc kinh doanh của công ty đa phần đều nhờ vào tài năng của Lầm Lầm. Thế nhưng... thế nhưng... tôi cũng có đóng góp kia mà.

Sắc mặt tôi càng lúc càng tệ... Cố sức đi nhanh hơn chút nữa. Dù vậy, những thứ không cần nghe vẫn chui tọt vào tai.

“Sao tự nhiên Khi Khi lại khó chịu thế nhỉ?”

“Không biết, hay là do... không thỏa mãn?”

“Có thể lắm nha! Gần đây phó chủ tịch bạn quá mà!”.

Chờ chút, lại cái gì nữa thế này? Sao lại có chuyện nhân viên cấp dưới gọi tổng giám đốc là “Khi Khi” chứ hả? Còn nữa, cái gì mà không thỏa mãn? Đã vậy... đã vậy... sao lại liên quan đến Lầm Lầm chứ?

Tức chồng thêm tức. Tức đến bốc khói. Kết quả là lúc bước vào thang máy tôi bị vấp chân, thiếu chút nữa mà hôn sần nhà rồi

Nhưng chỉ là thiếu chút nữa thôi! Lầm Lầm đã nhanh tay hơn ôm lấy eo tôi. Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Chùng nào anh mới chịu lớn lên đây! Ngay cả đi đứng cũng vụng về thế này!”

Tôi phát điên! Cái gì mà không chịu lớn lên?

Tôi chính là người từng quần tã cho nó đấy!

Được rồi được rồi, là mẹ tôi làm được chưa? Nhưng tôi lúc ấy đứng ngay bên cạnh mà!

Ba lớn hơn con những 5 tuổi rưỡi đấy! Ba là “ba ba” của con đấy! Tuy rằng con sống chết không chịu nhận! Nhưng đó là sự thật không thể chối cãi...

Tôi khẳng định là tôi thật sự sắp bốc khói đến nơi rồi!

Nhưng thằng bé chỉ bóp bóp mũi tôi, cười nói: “Xem kìa xem kìa! Chưa đi đã giận rồi!”

Rõ ràng là không coi tôi ra gì mà!

Dù vậy, không hiểu sao tôi vẫn không thể giận nó. Hết cách rồi, ai bảo tôi quá bao dung vị tha làm chi?

Lúc ăn cơm, tôi vẫn mãi suy nghĩ...

Không thể để bọn họ (đa phần là các nữ nhân viên) tiếp tục lộng hành thế này được. Dám xem thường tôi, dám ăn nói như thể ngồi trên đầu tôi, còn dám soi mói chuyện đời tư của cấp trên nữa chứ...

Chuyện quá đáng nhất là... Nhìn tôi giống “không thỏa mãn” lắm sao?!

Nghĩ đến đây, tôi chợt thấy có chút cao hứng. Đúng rồi, nhất định phải xử lý tất cả bọn họ một mới được...

Tên đại xấu xa họ Thần liếc nhìn tôi, hỏi Lầm Lầm: “Cậu ta bị sao vậy?”

Lầm Lầm quay sang nhìn tôi một chốc, trả lời: “Không biết.”

Sau đó đặt đĩa rau trước mặt tôi.

Wa~ Đây không phải là món bắp tôi thích nhất sao?... Ngày nào được nhìn thấy hạt bắp chính là ngày cực kì hạnh phúc!

4. Chương 4

Chiều đến, tôi quyết định sẽ đi thị sát một vòng.

Bình thường thì tôi không bao giờ quan tâm đến chuyện này, nhưng hôm nay Lầm Lầm và tên xấu xa họ Thần kia đến công ty con thị sát, khi tôi định đi theo, thì tên họ Thần kia đã phun vào mặt tôi một tràn: “Cậu biết thị sát là phải làm gì không hả?”

Câu nói ngắn gọn ấy thiếu điều làm tôi văng ra phía sau. Thằng bé Lầm Lầm hư hỏng cũng không chịu nói giúp ba nó một tiếng!

Thị sát! Thị sát! Không phải là nhìn tứ phía thôi sao? Tôi có mắt, đương nhiên là biết nhìn rồi!

Cho nên, tôi dư tiêu chuẩn để đi thị sát!

Cứ như vậy, tôi oai phong đi xem xét trụ sở chính của công ty.

Khi tôi bước vào cửa đã thấy Tiểu Đào ngồi trên ghế, không biết đang xem cái gì, miệng cười tươi như hoa.

Tôi đi đến, hỏi to: “Cô đang xem cái gì thế?”

Tiểu Đào căn bản là không ngờ đến sự xuất hiện đột ngột của tôi, tỏ ra vô cùng hoảng hốt, ánh mắt cứ đảo dắc nhìn nhìn phía sau tôi.

Tôi quay đầu ra sau. Nhìn cái gì chứ?

Tiểu Đào thấy sau lưng tôi không có ai, tự nhiên thở dài nhẹ nhõm, rồi nhìn tôi cười toe toét.

Tôi chả hiểu mô tê gì.

Cô ta hỏi tôi: “Khi Kh... Ồ... Tổng giám đốc. Anh có biết vì sao một miếng thịt bò chín một phần ba và một miếng thịt bò chín một phần sáu khi gặp nhau trên đường lại không chào nhau không?”

Tôi động não suy nghĩ... Tại sao?

Nghĩ tới nghĩ lui... Không biết!

Cô ấy nhìn vẻ mặt đăm chiêu của tôi, liền nói: “Ngốc! Bởi vì tụi nó không quen nhau!” (*)

Ồ ha! Tôi gạt đầu thông suốt, thì ra là do không quen!

Nhưng lát sau cơ mặt lập tức giật giật...

Cô ta đưa cho tôi một quyển sách, bảo tôi tự mình xem đi. Sau đó không nói gì thêm mà ném tôi ra ngoài, nói tôi đừng có mà làm phiền cô ta nữa.

Tôi bị đẩy ra cửa như thế đấy.

Tôi thật sự muốn nói cái gì đó, nhưng động não mãi mà không nghĩ ra phải nói cái gì, nên chỉ biết cầm quyển sách có tên “Không cười chết bạn cũng nhạt chết bạn!” (*) trở về phòng làm việc của mình.

Mới ngồi xuống một lúc, đã có người gõ cửa.

Tiêu rồi! Là tên xấu xa họ Thần, hắn không phải là đã đi thị sát rồi sao? Làm thế nào lại quay về nhanh như vậy?

Tính sao bây giờ? Tính sao bây giờ? Nếu hắn trông thấy quyển sách này, hình tượng đẹp đẽ cao quý vĩ đại của tôi sẽ bị phá hủy mất.

Đúng rồi, tài liệu! Tôi nhanh chóng nhét quyển sách xuống phía dưới xấp tài liệu.

Khi tôi ngẩng đầu nhìn ra cửa thì tên họ Thần đã bước vào, trên tay còn cầm một ít giấy tờ.

Tôi tăng hắng vài tiếng nghiêm túc rồi cao giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

Liếc mắt nhìn tôi một cái, hắn ta vẫn cười cười, ánh mắt cứ nhìn tới lui trên bàn tôi.

Tim tôi đập như điên. Hắn thấy rồi sao?

Tay tôi không khỏi lúng túng đẩy quyển sách vào sâu hơn trong mớ tài liệu. Ha! Thế này thì trời cũng không thấy được!

Sau một hồi, hắn cũng bắt chước tôi tăng hắng mấy tiếng, nói: “Cậu xem rồi giải quyết hết đi. Yêu cầu đã ghi đầy đủ bên trong rồi!”

Tôi “ừm” một tiếng, nhận lấy xấp giấy tờ, nhưng vẫn thấy hắn đứng sờ sờ ra đấy.

Tôi nghi hoặc nhìn hắn.

Hắn cười cười, gian manh không gì sánh được.

Hắn nói: “Tài liệu đều xem xong rồi à? Để tôi giúp cậu đem đi nhá!”

Làm sao mà để tên xấu xa ấy đem đi được! Tôi vội vàng nói: “Không cần, lát nữa tôi sẽ bảo Diệp Tử đem đi!” Diệp Tử là thư ký của tôi.

“Là tiện thể thôi mà!” Vẫn là hắn nhanh hơn một bước.

Tài liệu được cầm lên, đương nhiên là mấy thứ bên trong cũng bị hắn thấy cả, từ cái bì sách hài hước cho đến nội dung bên trong.

Tôi không thèm quan tâm. Thấy cũng đã thấy rồi! Tôi sợ hắn sao?

Tôi nhìn hắn, nói từng chữ rõ ràng vào cái bản mặt đáng ghét của hắn: “Trưởng phòng Thần, còn chuyện gì nữa không?”

Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, bình thản phun ra hai chữ: “Trẻ con!”

Hắn... Tôi thật sự phát điên!

Trẻ con cái gì? Tôi chính là Tổng giám đốc gương mẫu quan tâm đến đời sống tinh thần của nhân viên, chăm chỉ đọc sách thu nạp tri thức!

Hắn dám nói cấp trên của hắn trẻ con! Tôi sẽ... tôi sẽ... đuổi việc hắn!

Chắc chắn! Nhất định! Tôi phải đuổi việc hắn!

...

...

Tối hôm đó.

Tôi đang ngồi trên ghế salon đọc báo. Cơ thể có chút mệt mỏi nên ngả lưng xuống ghế chợp mắt một chút.

Còn Lầm Lầm thì đang chuẩn bị cơm nước trong nhà bếp.

Không hổ là con trai tôi! Vừa rời văn phòng, đã lăn vào bếp. Đúng là một người đàn ông lý tưởng của thời đại a!

Ý thức tôi dần dần mơ hồ.

Trong lúc chả còn biết trời đất gì, liền cảm thấy Lầm Lầm lắc nhẹ người mình: “Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Tôi mới đi một lát mà đã ngủ rồi sao?”

Tôi chả thèm quan tâm, trở mình tiếp tục ngủ.

Lắc càng ngày càng mạnh: “Ăn cơm trước rồi hẵng ngủ!”

Bất hiếu! Dám cản trở đáng sinh thành ngủ nghề sao?

Chờ khi ba ngủ no giấc, sẽ xử lý con sau!

...

Nhưng thoảng cái tôi đã bị lôi thẳng đến bàn ăn. Trong tay còn bị nhét 2 cây dưa.

Tôi bị quấy phá nghiêm trọng, có hơi tỉnh một chút. Cầm dưa chọt chọt chén cơm.

Hình như hôm nay cơm nấu rất tươi nha, tôi đâm riết sinh nghiện.

Nhưng Lầm Lầm ngồi bên cạnh càng lúc càng nhịn không nổi.

Lập tức giật phắt đôi dưa trong tay tôi, thay vào đó là một cái muỗng.

Một miếng thức ăn rồi hai miếng cơm. Lầm Lầm dứt cơm rất từ tốn. Tôi ăn rất ngon lành. Đến khi ăn được hơn phân nửa thì tôi cũng hoàn toàn tỉnh táo, lập tức nhớ đến chuyện quan trọng hôm nay...

Tôi nói: “Lầm Lầm, chúng ta sa thải tên họ Thần xấu xa kia có được không?”

Nó nhìn tôi, nói: “Không được”, sau đó tiếp tục dứt cơm.

“Sao lại không được!” Tôi đẩy muỗng của nó sang một bên.

“Hắn chọc giận anh phải không?” Lầm Lầm tiếp tục nhét cơm đầy miệng tôi.

“Hắn dám nói ba trẻ con!” Nhớ tới thôi đã tức điên lên rồi!

“Thì anh vốn rất trẻ con mà!” Chú ý, câu nói của thằng bé là câu... khẳng định.

Im lặng...

Im lặng...

.

...

...

...

A

Tôi tức!

Ngay cả Lầm Lầm cũng nói tôi như vậy! Tôi chạy về phòng mình, khóa cửa lại!

Đêm nay cho nó ngủ ngoài luôn!

Một lát sau, có tiếng gõ cửa. Dùng ngón chân để đoán cũng biết là đứa con bất hiếu Lầm Lầm kia rồi.

“Mở cửa ra!” Một chút giọng điệu kích động, lo lắng, hoang mang cũng không có. Tôi tức đến mức nghiến răng ken két. Thậm chí một mẩu sốt ruột cũng không ư?

Tôi chả là gì với nó hết sao !?

“Không mở! Con ngủ bên ngoài đi!” Đánh chết tôi cũng không mở cửa.

“Thật sự không chịu mở?” Giọng nói không hề thay đổi.

“Không mở!” Kiên quyết gào lên.

“Anh chịu được sao?” Sao câu hỏi của nó lại giống hệt câu khẳng định thế này? Tôi ghét nhất là mấy câu khẳng định!

“Tại sao lại không chịu được?” Tôi thú nhận là có hơi do dự một chút. Đúng là có chút không muốn, nhưng chỉ là một chút thôi, một chút xiu xiu thôi

Thoáng cái đã không còn nghe bất kì âm thanh nào nữa.

Tôi lằm bằm trong miệng vài câu rồi cất giọng: “Chúng ta chỉ cần đuổi hần đi, hay giáng chức cũng được!”

“Không được! Hần vốn không làm gì sai cả!” Thì ra vẫn còn chưa đi à!

Tôi tức! Vậy không lẽ ba nó sai sao? Tức chết tôi mà.

Tôi đi về phía chiếc giường yêu quý của mình, cầm một cái gối lên, mở cửa, ném ra ngoài.

Rống lên: “Trước khi ba hết giận, con ngủ ngoài cửa đi!”

Sau đó thừa khi nó chưa kịp phản ứng, đóng rầm cửa lại.

A, hành động vừa nãy của tôi thật là oanh liệt, oai phong a!

Nằm trên chiếc giường đáng yêu của mình, lăn qua lăn lại, tự nhiên cảm thấy cái giường hôm nay rất rộng.

A, nhất định là thiếu cục cưng của tôi nên mới thế.

Thằng bé thật sự rất to, ôm rất thích!

Tôi bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Nhưng không hiểu sao không thể ngủ được. Nhớ hồi trước, cả hai từ nhỏ đêm nào cũng ngủ chung với nhau. Chỉ trừ cái lần thằng bé đi du học nước ngoài ba năm. Thân thể đã quen với hơi ấm của Lầm Lầm. Ba năm nó không có nhà, tôi lúc nào cũng mất ngủ. Chỉ có mấy đêm thằng bé gọi điện thoại về nhà mới ngủ được một giấc đàng hoàng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ. Hình như đêm nay rất lạnh... Vậy... bên ngoài có lạnh không nhỉ?

Quên đi! Mặc kệ nó.

Tôi bắt đầu đếm cừ.

Một con cừ, hai con cừ...

Sàn nhà có cứng lắm không nhỉ? Có khi nào nó ngủ ở phòng khách không?

Ba con cừ, bốn con cừ...

Lạnh như vậy... Hình như hồi nãy tôi quên đưa mền cho thằng bé?

Mười con cừ, mười một con cừ...

Đó là lỗi của tên xấu xa họ Thần kia, có liên quan gì đến Lầm Lầm nhà tôi đâu? Tại sao lại đổ hết lên đầu Lầm Lầm chứ? Ngày mai tôi nhất định phải xử tử tên họ Thần kia mới được.

Vậy thì... Tôi có thể mở cửa cho thằng bé được rồi.

Thế là tôi xầm xầm leo khỏi giường.

Khi tôi mở cửa, đã thấy thằng bé dựa vào cửa, ngủ mất rồi.

Cũng đúng, hôm nay nó đã mệt gần chết mà.

Đột nhiên có chút đau lòng. Lầm Lầm của tôi vốn nghe lời như vậy. Tôi bảo nó ngủ ngoài cửa thì nó ngoan ngoãn ngủ ngoài cửa. Nó không chịu sa thải tên họ Thần kia cũng bởi vì hẳn ta đã quen biết chúng tôi từ nhỏ. Năng lực làm việc không tồi, chỉ là hơi hư hỏng một chút thôi. Nó nhất định là lo tôi sau này hối hận...

Tôi ngồi xổm xuống, khẽ lay nó: “Lầm Lầm, dậy đi, lên giường mà ngủ!”

Tôi lay mãi, lay mãi, nhưng sao vẫn không tỉnh thế này?

Tôi tiến lại gần, định bụng sẽ gào vào tai nó gọi nó dậy, nhưng lại phát hiện lông mi của Lầm Lầm rất dài, rất tinh tế, rất đẹp. Mũi cũng rất thẳng, miệng cũng rất...

Tôi lắc lắc đầu. Trong lòng chợt cảm thấy vô cùng tự hào. Lầm Lầm, đứa nhỏ của tôi, bây giờ đã thật sự trưởng thành rồi. Không những vậy còn rất ưa nhìn nữa!

Nhìn thấy nó ngủ ngon lành như vậy, nếu đánh thức nó thì đúng là hành vi vô nhân đạo!

Con trai à, nhìn ba ba của con mà học hỏi này. Khi người khác đang ngủ thì không nên phá hỏng mộng đẹp của người ta.

Tôi ôm lấy nó, nhưng sao ôm mãi là không nhấc dậy được.

Tôi cố đứng lên! Đúng là trưởng thành rồi có khác! Năng quá đi!

Ôm không dậy được, vậy thì dìu chắc được.

Đặt tay nó vòng qua vai tôi. Cứ tưởng dìu một lát nó sẽ đứng dậy, nhưng nó vẫn nằm y nguyên ra đấy.

Nhìn lại cánh tay mảnh khảnh của chính mình, tôi không khỏi cảm thán vài câu. Nếu biết trước có ngày nay, tôi đã chăm chỉ luyện tập thể hình rồi!

Ôm không đứng dậy, dìu cũng không dậy. Vậy phải làm thế nào đây?

Sờ sờ cảm suy tư. A! Vậy kéo vào là được rồi!

Nắm lấy hai tay nó, tôi dùng hết sức kéo nó vào bên trong. Cũng may cuối cùng thằng bé đã chịu nhúc nhích.

Tôi kéo kéo, nó vẫn ngủ say sưa.

Kéo hai cái, tôi nghỉ một cái. Người nhìn không mập mà sao nặng thế này?

Sau một hồi vất vả nỗ lực, rốt cục cũng kéo nó đến được bên giường. Tôi cố gắng ném thằng bé lên trên. Nhưng tôi không nghĩ đến, một khi trọng tâm không ổn thì sẽ nảy sinh rất nhiều thứ tai hại. Thế là tôi liền ngã xuống. Cầm gác lên thứ gì đấy. Muốn chết nhất là... môi tôi lại đường hoàng rơi xuống khóe miệng của Lầm Lầm.

OH! MYGOD. Tôi vội vàng đứng dậy.

Trời ơi! Không phải là con muốn làm gì con trai con đâu nha! Chỉ là tai nạn thôi mà!

Vất vả lắm mới ném được con voi con ấy lên giường, tôi cũng thở phào nằm xuống bên cạnh. Vừa ngả lưng, tay chân của Lầm Lầm đã quấn lấy tôi. Tôi quay sang, muốn đá nó sang một bên. Nhưng nhìn thấy gương mặt say ngủ của thằng bé, không biết làm gì hơn ngoài việc thả lỏng, từ từ chui vào trong lòng nó.

Trong mũi tràn ngập mùi vị của Lầm Lầm, khiến tôi nhớ đến tai nạn ban nãy. Hai má thoáng cái đã nóng bừng bừng, tim thì đập bùm bùm, không sao bình ổn trở lại nữa...

Tôi phải làm sao bây giờ???

=====

Chú Thích:

(*) Thịt bò chín: Ở đây là lối chơi chữ, đồng âm (đồng cách viết) nhưng khác nghĩa.

“Thực” () trong tiếng Trung có nghĩa là “chín” cũng có nghĩa là “quen biết”.

Vì thịt bò chưa “chín” (cũng có nghĩa là chưa “quen”) nên không chào hỏi nhau ^^.

(*) “Không cười chết bạn, cũng nhạt chết bạn” : nhằm chỉ những mẫu chuyện ngắn (cực ngắn) có khả năng gây cười. Đa phần có tính ngắn gọn đến mức người đọc phải bật cười.

Sau đây là một mẫu chuyện minh họa:

“Một ngày, phát hiện điện thoại di động biến mất. Tìm mãi, tìm mãi mà không thấy đâu. Cuối cùng, tuyệt vọng, đành rút điện thoại trong túi ra mà nhấn tin cho mẹ: “Mẹ à, điện thoại di động của con mất rồi!”

Truyện nhạt như thế, đúng là “nhạt chết bạn” thật =)). Cô Tiểu Đào đó ném cho Khi Khi quyển ấy, chả khác nào đưa kẹo cho con nít bảo nó đi chỗ khác chơi =)).

...

5. Chương 5

Sáng sớm vừa mở mắt ra đã phải chạy bán sống bán chết đến chỗ làm.

Vừa vào cửa đã thấy tên họ Thần bại hoại đang chỉnh lý hồ sơ. Nhất thời lửa giận bốc lên hừng hực, cao hơn đỉnh đầu.

Tất cả đều tại hần cả! Báo hại sáng nay Lầm Lầm không gọi tôi dậy đi làm! Báo hại tôi đến trễ!

Thế nhưng tôi còn chưa mở miệng, đã có kẻ đứng cười ầm lên rồi!

Tôi tức! Cười cái quái gì chứ?

Chỉ thấy tên đồn mặt dê tiện ấy móc điện thoại ra, ra vẻ như gọi cho ai đó. Hần nói to:

“Alô! Vừa bách thú phải không? Các người trông coi thật ẩu tả quá! Đúng! Có một động vật quý hiếm được liệt vào danh sách bảo tồn của quốc gia vừa chạy đến phòng làm việc của chúng tôi. Ừm, địa chỉ của chúng tôi là...”

Hần cố tính nhấn mạnh mấy chữ “động vật quý hiếm”, lúc nói đến đây còn liếc mắt nhìn tôi.

Tôi phát điên lao đến. Bóp cổ hần.

Chịu chết đi!

Hần không chút giãy giụa, để mặt tôi làm gì thì làm.

Tay tôi còn không hề xiết mạnh, vậy mà tên đồn mặt ấy lại giả vờ ho sặc sụa, dùng giọng nói khản đặc và ánh mắt ai oán nói với tôi:

“Tôi chết mất! Tôi chết mất! Khi Khi à... Khụ Khụ... Khi tôi chết đi, cậu nhớ giúp tôi trả tiền mai táng nha...”

Vừa nói, tay còn hươ hươ trong không khí như tuyệt vọng.

Tôi dám khẳng định, nếu hần ta chịu khó đóng phim, nhất định sẽ đạt giải Oscar cho đề cử nam diễn viên xuất sắc nhất ... Lúc này chỉ cần thêm chút nhạc nền nữa là tôi trở thành kẻ sát nhân đang dồn người hiền lành vào chỗ chết rồi.

Tên nhóc này! Hần nghĩ là tôi không dám bóp cổ hần thật sao?

Nhưng ngay khi tôi sắp sửa xiết chặt, thì một đôi tay chợt nắm lấy tay tôi, kéo xuống.

Là Lầm Lầm!

Tôi nhìn nó. Còn nó thì không thèm liếc tôi một cái, chỉ nói với tên họ Thần: “Nếu thật sự rảnh rỗi như vậy... Thì đi xử lý tài liệu mấy năm trước luôn đi!”

Sau đó... Sau đó, thằng bé xoay người đi vào phòng làm việc của mình, tên xấu xa họ Thần cũng lẻo đẻo đi theo.

Lầm Lầm từ đầu đến cuối đều không nhìn tôi.

...

Ngồi trong văn phòng, tôi điên cuồng đâm đâm chọc chọc bản thảo. Bản vẽ được phác thảo phân nửa bị tôi ngoáy đến mức chả còn nhìn ra hình dạng.

Đó là bản vẽ mà tên Thần kia mang vào. Công ty chúng tôi vừa hợp tác với một xí nghiệp thực phẩm ăn liền nào đó, dự định cùng họ sản xuất một số mẫu đồ chơi tặng kèm trong các hộp thức ăn.

Tuy rằng tôi rất thích ý tưởng tặng kèm đồ chơi của người quản lý xí nghiệp, tuy rằng tôi rất muốn tự mình thiết kế ra chúng... Nhưng... bây giờ một chút hứng thú cũng không có!

Sao? Tôi chưa nói là công ty của chúng tôi là một công ty đồ chơi à? Vậy bây giờ tôi bổ sung là được chứ gì.

Đợi một chút... Vì sao tôi phải thiết kế đồ chơi? Thật nhảm nhí mà, tại sao một tổng giám đốc lại bò ra trên bàn mà làm cái việc này. Đây không phải phận sự của phòng thiết kế sao?

Tôi nghĩ nghĩ một lúc. Hình như ngay từ đầu, tôi đều ăn không ở không, chả có chuyện gì để làm, chỉ có tên Thần tòi tẹ kia thỉnh thoảng chạy nhờ tôi thiết kế vài mẫu đồ chơi. Tuy rằng đó là sở trường của tôi. Nhưng... nhưng... tôi dầu gì cũng là một tổng giám đốc đức cao vọng trọng kia mà!

Tôi cầm bản vẽ, mở cửa, trực tiếp đi đến bàn của Lầm Lầm. Phòng làm việc của tôi vốn có hai cửa. Một cái thông ra ngoài, một cái dẫn thẳng đến văn phòng của Lầm Lầm. Phòng của thằng bé ở sát bên. Quả thật vô cùng thuận tiện. Ví dụ như lúc này chẳng hạn.

Tôi nói: “Ba không vẽ!”

Nó nhìn tôi, nhú mày, sau đó thả lỏng nói: “Không vẽ thì không vẽ!”

Sau đó cúi đầu làm việc tiếp.

A!!!!!!! Lừa! Trong bụng tôi toàn là lừa!

Con không biết xoa dịu ba con sao? Không biết nói vài câu nịnh nọt để ba con chui về phòng bò ra vẽ tiếp sao?

Lúc bò ra ngoài, tôi còn cố ý đá mạnh đóng rầm cửa lại.

Vậy mà... chả có ai để ý đến tôi!!!

Trở về phòng mình, tôi ngồi xuống mà lửa giận bốc qua đỉnh đầu.

Sau nửa ngày, ngẩng đi ngẩng lại... Quên đi! Chuyện gì cần làm thì nên làm! Tôi vốn là một tổng giám đốc cực kì có trách nhiệm mà!

Thời gian buồn chán trôi qua, mọi thứ đều làm xong cả. Loay hoay nửa tiếng, tất cả giấy tờ đều đã kí xong. Tôi chỉ biết đi tới đi lui trong phòng làm việc.

Thật chán quá mà

Chợt có tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Tôi vẫn tiếp tục đi tới đi lui.

Là Trần Phúc của phòng nhân sự. Người hết như tên, may mắn hạnh phúc. Hắn ta lúc nào cũng trưng ra bộ mặt tươi rói vui vẻ của mình, mở miệng là kể chuyện phiếm, khiến tôi lúc này chẳng thể nào ưa nổi.

Hắn nói: “Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ phép”

Tôi mở miệng: “Anh xin nghỉ thì liên quan gì đến tôi? Trực tiếp đến gặp tên Thần xấu xa... ưm... trưởng phòng Thần là được rồi”

Hắn nói: “Trưởng phòng không có tại công ty!”

“Vậy anh tìm phó tổng” Tôi vẫn đi qua đi lại.

“Phó tổng có chuyện ra ngoài rồi!”

“Vậy thì...” Tôi dừng lại, neho mắt nhìn hắn.

“Tôi chỉ muốn xin nghỉ vài hôm” Mặt Trần Phúc chuyển sang trắng bệch.

“À

” Kéo dài giọng mình, tôi cười nói, sắc mặt hắn như vậy nhìn thuận mắt hơn nhiều. “Anh muốn xin nghỉ phép chứ gì. Tôi đồng ý!”

“Cám ơn Tổng giám đốc!” Trần Phúc đang chuẩn bị bước ra ngoài, thì bị tôi gọi giật trở lại, hắn thật giống như đang chạy trốn mà bị kẻ khác tóm cổ vậy.

“Tôi hỏi... Anh muốn nghỉ phép mấy ngày?” Tôi cười hỏi.

“Dạ, 3 ngày!” Trần Phúc lau lau mồ hôi... Kì lạ! Phòng tôi vốn rất mát mẻ mà.

“Để làm gì?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Dạ, mẹ tôi muốn gọi tôi về nhà để kết hôn!” Từng giọt từng giọt mồ hôi to bản lả tả chạy bài trên mặt hắn, cái này gọi là mồ hôi như tắm phải không nhỉ?

Kết hôn? Từ này xa lạ với tôi quá! Nhìn Trần Phúc cũng không còn nhỏ nữa, cũng đúng, hắn cũng nên kết hôn rồi.

“Có xinh đẹp không?” Tôi hỏi tới.

“Dạ? Chưa gặp qua, tuy nhiên mẹ tôi bảo đấy là người tốt!”

“Ừm, biết rồi. Anh đi ra đi!” Không phải chứ, chưa từng gặp qua?

“Vậy... Tổng giám đốc, nếu không còn gì thì tôi xin đi trước!”

“Ừm... À khoan... Ra ngoài mua giúp tôi một cuốn Mickey Mouse đi!” Đột nhiên nhớ đến hôm nay là ngày 15 rồi. A! Là ngày ra bộ Mickey Mouse yêu thích nhất của tôi!

Ngồi trên ghế salon, tôi bắt đầu nghĩ tới nghĩ lui, ngẫm trước ngẫm sau, tôi năm nay cũng đã 26 tuổi rồi. Vậy tại sao chưa hề trải qua kinh nghiệm tình trường nào? Tính sao bây giờ?

Vài năm nữa tôi cũng sẽ bằng tuổi Trần Phúc, đến lúc đó cũng phải tính đến chuyện kết hôn rồi.

Nhưng suy đi tính lại cũng không đúng, tôi đã có con, còn kết hôn cái gì nữa chứ?

Tuy nhiên, sau này thằng bé lớn lên, sẽ có vợ, khi ấy... lỡ nó không cần người ba này nữa thì biết làm thế nào?

Đến lúc đó chỉ còn mình tôi già cả đơn độc, đứng yên trong gió lạnh, đợi con trai ở xa về thăm... Thỉnh thoảng còn có vài chiếc lá vàng rơi lác đác...

Tôi rùng mình... Nghĩ đến thôi đã nổi hết da gà. Làm gì mà thê lương bi thảm đến mức ấy!

Thế thì... tôi cũng nên tìm cho Lắm Lắm một người mẹ đi là vừa.

Phải, quyết định vậy đi! Tìm cho Lắm Lắm một người mẹ ân cần, tìm cho tôi một người vợ hiền thảo!

6. Chương 6

Nghiêng qua nghiêng lại trên ghế salon.

Thời gian trôi đi còn chậm hơn sên. Còn lâu mới đến bữa trưa. Thật là chán quá mà!

Nhìn cánh cửa thông qua văn phòng bên cạnh...

Trầm tư...

Đằng nào cũng sắp chán chết đến nơi, hay là chạy qua lôi một ít giấy tờ duyệt luôn thể.

Tôi lặng lẽ đi thẳng đến cánh cửa. Tuy rằng tên Trần Phúc kia bảo Lầm Lầm không có ở công ty. Nhưng ai biết thằng bé đã về hay chưa, làm việc gì cũng cần cẩn thận mà. Thế nên tôi khẽ đẩy cửa, lấp ló qua khe. Tốt, bàn làm việc không có ai. Tôi mừng thầm trong bụng.

Còn chưa kịp hạnh phúc được mấy giây, một giọng nói quen thuộc đã vang lên: “Anh đang làm gì đấy?”

“A!” Tôi giật bắn mình, lùi về phía sau, hai chân luống cuống, thoáng cái đã ngã bẹp xuống đất.

Cái bàn tọa đáng thương của tôi!

“Anh lén lút làm gì vậy?” Lầm Lầm, cái tên nhóc xuất quỷ nhập thần này.

“Ai lén lút? Ở đây phong cảnh đẹp, ba xem phong cảnh một chút không được sao?” Nực cười, ai dám nói tôi lén lút? Tôi trước giờ vẫn rất quang minh chính đại.

Gạt bàn tay đang đưa ra của nó sang một bên, tôi tự mình đứng dậy. Oai phong đến trước bàn làm việc của Lầm Lầm, lấy một xấp giấy tờ, rồi oai phong bỏ đi.

Lúc đi ngang qua thằng bé, còn “Hừ” một tiếng cho nó nghe.

Khi tôi đang hào hứng đi đến cửa, thì đột nhiên bị kéo ngược trở lại.

Xoay người... sau đó nhờ ơn cái thứ mà vật lý học vẫn gọi là quán tính... tôi bị lực kéo kinh người làm ngã ra phía trước một phần mười giây, rồi quay ngược trở lại, đập mũi vào tường.

Không phải, là khuôn ngực của Lầm Lầm mới đúng. Nhưng thật ra cũng hệt như cái vách tường thôi. Nếu có khác, thì chính là thằng bé mặc âu phục, còn tường thì không mặc.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt phóng đại của Lầm Lầm trước mắt. Nó cười cười nhìn tôi, nói: “Đừng nên tùy hứng như vậy nữa!”

Tôi trừng mắt nhìn nó. Tôi tùy hứng khi nào?

Gương mặt đối diện lại phóng đại thêm vài phần. Không hiểu sao, tim đột nhiên nhảy dựng cả lên, chẳng khác nào chú nai con hoảng loạn bị dồn đến đường cùng.

Chết tiệt, mày đập nhanh như thế làm gì? Còn con, Lầm Lầm, con hết chuyện làm rồi sao mà nhìn gần như vậy?

“Ngoan, sau này không nên tùy tiện nói đuổi người này người kia. Sau này không nên tùy tiện bảo không làm việc nữa” Nó tiếp tục nói, cười đến chói mắt. Tuy nhiên... tôi lại thấy nụ cười đó rất ưa nhìn...

Lắc lắc đầu. Hôm qua nhất định là uống lộn thuốc rồi.

Tự trấn tĩnh mình, tôi trừng mắt nhìn nó, gạt tay nó ra, xăm xăm trở về phòng làm việc của tôi.

Nó tiếp tục kéo tôi lại. Tôi giãy giụa cật lực, nhưng xem ra chả có tác dụng gì.

Tôi quay đầu lại. Nó vẫn giữ nguyên nụ cười đáng ghét ấy.

Tim... lại không thể kiềm chế nhảy dựng lên.

“Đã hiểu chưa?” Nó hỏi.

Tôi banh mắt nhìn nó. Thì ra đây là lí do thằng bé lạnh nhạt với tôi?

Mặt tôi đỏ lên. Vậy mà tôi còn tưởng chuyện hôm qua bị nó phát hiện rồi, tuy đó là chuyện ngoài ý muốn, nhưng không thể nói là không mất mặt.

Quay đầu đi, tôi giãy giụa: “Ba biết rồi! Buông ra!”

Thằng bé cuối cùng cũng chịu buông tôi ra. Tôi thoáng cái đã ba chân bốn cẳng chạy đến cửa.

Tôi nghĩ nếu nó làm vậy thêm vài lần. Kiểu gì tôi cũng đủ tư cách tham gia đội điền kinh quốc gia cho xem.

Tôi vừa định bỏ đi, thằng bé đã gọi lại.

Tôi hung hăng quay đầu nhìn nó. Cái gì nữa đây?

Nó chìa tay chỉ chỉ vào xấp giấy tờ tôi đang cầm trên tay, nói: “Đó là tài liệu của tôi. Còn của anh... ở bên kia kia” Nói xong thì chỉ về phía ghế sofa.

Tôi nhìn theo tay nó, trên sofa có một tập hồ sơ bìa cam. Vậy còn cái màu cam tôi đang ôm khư khư là...?

Mặt tôi liền đỏ lên. Vẫn trừng mắt nhìn nó. Loại người gì mà lại vứt giấy tờ lung tung vậy hả? Báo hại tôi nhầm lẫn thế này.

Nhét mớ tài liệu trong tay vào giữa ngực nó. Tôi đi đến cầm lấy xấp giấy tờ trên ghế sofa rồi lập tức rời khỏi. Thật bẽ mặt chết được mà!

Đã vậy phía sau truyền đến tiếng cười khê của nó.

A

~ Điền mất!

Rút lại những gì đã nói, tôi nhất định sẽ tìm cho nó một người mẹ kế... thật ác độc, thật tàn nhẫn, ngược đãi con chồng, bắt nó phải làm hết việc nhà, không cho nó ăn cơm... Khiến nó còn khổ sở hơn cô bé Lọ Lem gấp trăm lần.

...

...

Mặt trời lúc mười hai giờ trưa, đúng là gay gắt hơn bình thường. Rất nhiều nữ nhân viên không thể ra đường dùng bữa dưới trời nắng thế này được. Có người ngồi lại xem tiếp tài liệu. Có người pha trà nhấp môi nghỉ ngơi.

Tiêu Lâm. Nữ. Tuổi tác: bí mật.

“Tiêu Lâm, cô... cô tối nay có rảnh không?” Mặt của tôi khẳng định là rất đỏ. Tôi chưa từng hẹn qua bất kì người con gái nào.

“Để làm gì?” Cô ta dong đưa mấy móng tay được sơn quét lờ lợt trước mặt tôi.

“Chúng ta... hẹn hò được không?” Tôi đi thẳng vào vấn đề...

...

Thái Kiều. Nữ. Tuổi tác: bí mật.

“Thái Thái, buổi tối cô có rảnh không?” Tôi hỏi.

“Chuyện gì vậy Khi Kh... ừm... Tổng giám đốc?” Cô ta vẫn nhai khoai chiên.

“Chúng ta hẹn hò được không?” Cố gắng lên. Tôi tự nói với chính mình, chuyện gì cũng cần phải cố gắng hết sức mới được...

...

Ngô Cầm. Nữ. Tuổi tác: bí mật.

“Cầm Cầm, tối nay cô có hẹn không?”

“Chuyện gì nữa đây? Đừng nói là bắt tôi tăng ca đấy nhá!” Cô ta đang pha trà, khói vẫn tỏa ra nghi ngút...

“Chúng ta... chúng ta hẹn hò được không?” Tôi sắp bỏ cuộc đến nơi rồi...

...

“Hiểu Hiểu, chúng ta hẹn hò được không? Tôi vọt đến chỗ ngồi của Hiểu Hiểu, vào thẳng vấn đề.

“Hả? Được!” Người ngồi trên ghế lập tức đồng ý.

Tôi nhìn lại kẻ đang ở cạnh mình, không khỏi choáng váng.

“Thần Tiêu, sao cậu lại ngồi ở chỗ Hiểu Hiểu?” Tôi gào lên.

“Chờ cậu hẹn hò với tôi!” Tên xấu xa họ Thần bình tĩnh nói. Chết tiệt, tôi quên mất Hiểu Hiểu là em gái hắn.

“Biến!” Không cần bàn cãi, câu này tất nhiên là tôi nói rồi.

“Được thôi, nhưng cậu vẫn chưa nói thời gian và địa điểm mà!” Tên bại hoại chết bầm còn cố chọc tức tôi.

Giỏi! Hắn không đi, thì tôi đi.

Tôi đã cố đi thật nhanh, nhưng những thứ không nên nghe vẫn cứ ngang nhiên chui tọt vào tai.

Hắn nói: “Khi hẹn hò với phái nữ, cũng nên thay đổi cách nói năng một chút. Gặp ai cũng chỉ nói một câu. Cậu không thấy chán, tôi cũng thấy chán thay cho cậu!”

Tôi tuyệt vọng.....

...

Người thứ nhất nói: “Tôi không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn mình”...

Cô không nói, làm sao tôi biết cô lớn hơn tôi.

...

Người thứ hai nói: “Tôi không thích đàn ông nhìn trẻ hơn mình”...

Gương mặt búp bê đầu phải là lỗi của tôi.

...

Người thứ ba nói: “Tuy rằng tôi rất thích tổng giám đốc. Nhưng... tôi vẫn thích phó tổng hơn...”

Có cần trắng trợn thế không?

...

Người thứ tư nói: “Đến giờ mới hỏi tôi. Trễ rồi!”

Tôi cũng á khẩu luôn.

...

Còn tên đồn mạt kia lại hét ầm lên: “Khi hẹn hò với phái nữ, cũng nên thay đổi cách nói năng một chút. Gặp ai cũng chỉ nói một câu. Cậu không thấy chán, tôi cũng thấy chán thay cho cậu!”

Mắc mớ gì đến hắn!

Ngày hôm nay, nói tóm lại, tôi chẳng có thu hoạch gì ra hồn cả.

7. Chương 7

Chập tối.

Lên đèn.

Một bàn.

Hai người.

Nói chính xác hơn... là một ngọn đèn ảm đạm, một chiếc bàn ngăn nắp, một ánh mắt hung ác của một người thanh niên, cùng vẻ dửng dưng cảm không sợ cường quyền của một người thanh niên khác.

Có ai thấy cảnh này rất quen không, tôi cũng thấy thế đấy.

Đột nhiên người đối diện lên tiếng: “Nói đi!”

Tôi hỏi: “Nói cái gì?”

Kẻ ấy hung hăng nói tiếp: “Nói về câu chuyện quang vinh của anh!”

À

Tôi nhớ ra rồi...

Buổi chiều lúc gần đến giờ tan ca, tôi có đi dạo một vòng, không, là đi thị sát mới đúng. Nhìn thấy Tiểu Đào dẫn một cô gái đi tham quan công ty, nhìn rất giống người mới.

Ha, cơ hội tốt!

Đó là ông trời nói với tôi như thế.

Cơ hội thường không dễ đến, chỉ tồn tại trong nháy mắt mà thôi.

Địa điểm: đại sảnh. Nhân vật: Tiểu Đào, một cô gái không biết tên, tôi, và hiện tại còn bổ sung thêm Lầm Lầm nữa.

Nó vừa tiễn khách hàng xong, là khách bự đấy, nhìn thẳng bé đưa đến tận cửa là hiểu rồi. Thế nhưng, sao lại ngay vào lúc ấy chứ?

Chúng tôi khi đó giống như một hình tam giác, đang tiến hành thử nghiệm định lý Pitago. Nhóm Tiểu Đào là A, tôi là B, như vậy Lầm Lầm là C.

Lúc đầu điểm B muốn đi đến gần điểm A. A thấy phở tổng, liền chạy theo C. Nhưng C lại thấy tôi, liền quay 45° tiến đến gần B. A thấy C đi đến chỗ B, cũng chạy theo. Chỉ có tôi, điểm B ngu ngốc cứ đứng đần ra đấy, chả nhúc nhích được gì.

“Tại sao lại ra đây?” Lầm Lầm cười cười kéo tôi lại, mặt mày trông rất cao hứng, chẳng hiểu vì sao cả.

Tôi giãy giụa giãy giụa: “Không có gì, ba đang thị sát!”

Lầm Lầm cười khê một tiếng. Tôi có cảm tạ nó vì không đứng tại chỗ này cười ồm lên không?

Tôi giãy ra, chạy ào về phía nhóm Tiểu Đào.

Tiểu Đào nhìn thấy tôi, liền nói “Chào tổng giám đốc” trước tiên, cô gái bên cạnh cũng nhanh chóng chào theo.

“Không biết nên xưng hô như thế nào?” Tôi mỉm cười, chắc chắn là rất anh tuấn lỗi lạc.

Cô gái kia đỏ mặt, nhìn về phía tôi: “Gọi là Tiểu Liễu được rồi ạ, thưa tổng giám đốc!”

Tiểu Đào đứng bên cạnh cô ấy thì thầm vài câu, mặt cô gái kia càng thêm ửng đỏ.

“Ra vậy, cái tên Tiểu Liễu nghe thật đáng yêu... Sau khi tan tầm có thể mời cô đi uống một ly trà được không?” Tôi chính là ngựa chết không sợ nước sôi.

Cô gái ấy gương mặt ửng đỏ như gần chín đến nơi, cuống quýt gật đầu.

YEAH!

Tôi hoan hô! Toàn bộ thế giới dường như sáng bừng cả lên!

Thì ra tôi hoàn toàn không phải là kẻ không ai cần đến.

Chợt... Không hiểu sao đại sảnh càng lúc càng lạnh lẽo. Tôi đoán hơi lạnh ấy toát ra từ phía sau mình.

“Thế nào? Muốn đi uống trà sao?” Chết tiệt, tôi vì quá cao hứng mà quên mất đại sự, ngón chân cái thò thê cho tôi biết đây là tiếng của Lầm Lầm.

“Đúng vậy!” Tiểu Đào đáp. Tôi trừng mắt nhìn cô ta. Lúc này cô ta không nói, cũng không ai bảo là cô ta câm đầu.

“Vậy... thêm tôi nữa có phiền không?” Lầm Lầm phong độ cất lời, giọng điệu rất quả quyết.

Tôi nhìn nó. Quay sang nhìn nhìn Tiểu Đào. Rồi cuối cùng nhìn đến gương mặt đỏ ửng chẳng khác nào hạt đào của Tiểu Liễu.

Cụp mắt xuống, tôi đành nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

Tôi buồn... Chẳng còn chuyện gì cho tôi làm nữa rồi, chỉ biết nỗ lực nhìn ngắm nền gạch thôi.

Mà công nhận cô nhân viên vệ sinh của công ty tôi thật sự rất siêng năng nha! Sàn nhà chẳng hề có chút vết nào, cực kì sáng bóng luôn!

...

Sau khi tan tầm, chúng tôi đi uống trà.

Không có bất luận cảnh chém giết máu me nào diễn ra cả, chỉ ung dung vui vẻ thưởng thức trà mà thôi.

Tất cả mọi người đều rất cao hứng. Chỉ có mình tôi rầu rĩ ngồi một góc.

Tôi biết. Tôi không còn cách đoạn đầu dài bao xa nữa.

Lầm Lầm bây giờ tuy rằng tỏ ra rất vui vẻ. Nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy sát khí toát ra từ người nó.

Cũng như người muốn chạy ngay vào nhà xí mà vẫn tao nhã nói: “Tôi muốn vào toilet rửa tay một lát!”.

Tôi lắc đầu. Thứ ví dụ rách nát gì thế này?

Nhưng dù thế nào, nó cũng đang rất tức giận, vô cùng tức giận, tức giận hơn hẳn mọi khi...

Hiện tại.

Tôi đột nhiên phát hiện ra...cảnh tượng quen thuộc này là những cảnh mà tôi thường thấy trên truyền hình, chính là mấy màn trong sở cảnh sát ấy.

Ví dụ như...

Một ánh đèn chiếu thẳng vào mặt của tên tội phạm, ngài cảnh sát nghiêm nghị nói: “Nói! Anh để thuốc phiện ở đâu?”

Sau đó một người cảnh sát khác chen vào: “Anh có thể giữ im lặng. Nhưng những gì anh nói có thể bằng chứng chống lại anh trước tòa!”

Tên tội phạm, phải nói là nghi phạm mới đúng, mạnh miệng nói: “A SIR, tôi thật không có làm gì cả. Tôi chỉ đang... (lược bớt N câu biện cố) ... Sau đó thì các ông xông vào”.

Vị cảnh sát mất hết kiên nhẫn, giận dữ nắm lấy áo nghi phạm.

“Anh cho rằng tôi không dám đánh anh phải không?”

Sau đó lột một quyển sách dày lên trên bụng của nghi phạm...

Tiếp đến, N cảnh lại được lược bỏ.

Tôi nhìn nhìn tứ phía. Đạo cụ, nhân vật đều đã đủ cả. Nhìn nhìn Lầm Lầm, ngay cả thái độ cũng rất giống, ánh mắt đầy sát khí.

Tôi hơi rụt người lại, mở miệng: “Ba chỉ muốn tìm cho Lầm Lầm một người mẹ ân cần thôi mà...”

Lầm Lầm đứng yên ở đấy, ra vẻ kỳ lạ nói: “Giúp tôi tìm mẹ?”

Nhìn thấy con mình như vậy, đêm nay kiêu gì cũng không được yên thân rồi.

“Dựa vào cái gì?” Giọng điệu không được rõ ràng cho lắm.

“Con không muốn sao?” Tôi hỏi.

“Lâm Khi, tôi nói cho anh nghe một lần nữa. Anh không phải là ba của tôi. Anh cũng không cần phải nghĩ đến chuyện tìm mẹ cho tôi!”

Câu này nghe quen tai thật đấy!

“Nhưng...” Tôi còn chưa nói xong, nó đã cắt ngang.

“Trước đây không có, sau này cũng sẽ không có!” Hơi nghiêng răng thốt lên.

Tôi ngẩng đầu, định nhìn rõ nét mặt của nó, nhưng ngọn đèn mờ nhạt kia lại khiến tôi không sao thấy được rõ ràng...

Nó quay người đi, ngồi xuống góc ghế sofa.

Sự tình biến chuyển 180 độ.

Tôi bỗng dưng thấy có chút buồn bã.

Bắt ép một đứa bé đột ngột có mẹ là một chuyện kì quái. Tôi cũng biết, lúc này bản thân thiếu tế nhị, nghĩ gì nói nấy, chắc chắn là khiến thằng bé tổn thương rồi.

Tôi đi đến, vỗ vỗ bờ vai nó.

Nó không thèm để ý đến tôi.

Ánh trăng nhẹ nhàng rơi vào, thứ ánh sáng lấp lánh khiến tôi có cảm giác mắt thằng bé như đang ngấn nước.

Tim tôi đau buốt. Đây là lần thứ hai nó tỏ ra yếu đuối như vậy trước mặt tôi.

Tôi pha trò, nỗ lực lái sang chuyện khác “Trăng hôm nay to quá nhỉ?”

Nói xong tôi liền hối hận, hôm nay mặt trăng chỉ keo kiệt lộ ra có nửa phần, bản chất là chẳng to lớn gì cho cam...

Nó không để ý đến tôi.

Thở dài, ôm lấy vai nó, tôi cứ vậy dịu dàng ôm chầm lấy người thằng bé.

“Đừng khóc!” Tôi dỗ nó.

“Biến! Ai khóc!” Nó tức giận hất tôi ra.

“Được được... Con không khóc!” Tôi tiếp tục dỗ dành nó.

“...” Nó không nói lời nào, chỉ để mặc tôi ôm nó.

Chỉ có những lúc như thế này, nó mới giống một đứa trẻ. Chỉ có những lúc như thế này, tôi mới có cảm giác tự hào được làm ba.

Nhìn xem, đứa con của tôi sẽ không bao giờ rời khỏi tôi cả.

“Đừng nên tức giận nữa!” Tôi khuyên.

Không gian vẫn cứ im lặng.

“Ba sau này... không bao giờ... làm mấy chuyện như vậy nữa...”

Vẫn im lặng.

“Nếu ba còn tiếp tục làm chuyện này, tên ba sẽ bị viết ngược!” Thẻ độc như vậy, tôi thật nhấn tâm với bản thân mà. Không những tên bị viết ngược, mà còn thẻ sẽ biến thành con quỷ bốn chân kì quái nào đó.

Nó quay lại ôm tôi.

Nó nói: “Anh còn nhớ trước đây đã hứa với tôi những gì không?”

Lúc này trí nhớ đặc biệt tốt, tôi nói: “Nhớ chứ. Vĩnh viễn không rời khỏi con, vĩnh viễn ở bên cạnh con!”

“Anh chưa quên!” Giọng nói của nó tràn ngập sự vui mừng. Tuy rằng âm thanh non nớt trước đây đã trở nên trầm thấp hơn nhiều, nhưng giọng điệu vẫn không hề thay đổi.

“Ba làm sao quên được! Bây giờ còn phải thêm một lời hứa nữa! Sau này không bao giờ... giúp con tìm mẹ nữa” Tôi cười, nhớ đến cái ngày khôỉ hài hời ấy.

“Ừm” Hắn dựa đầu vào người tôi.

Mọi chuyện con như được giải quyết êm đẹp.

“VẬY... chuyện kêu ‘ba ba’?” Tôi ra vẻ dụ dỗ. Không khí tốt như vậy. Ông trời nói cho tôi biết cơ hội đã đến. Nói không chừng, Lầm Lầm sẽ vui vẻ đồng ý cũng nên.

Không hiểu sao, không khí lạnh lẽo lập tức kéo về. Lầm Lầm thoáng cái đã đẩy tôi ra, đứng dậy, khô khốc nói: “Ăn cơm”... rồi xoay người đi mất.

Tôi sờ sờ bao tử mình. Đúng là có hơi đói thật, nãy giờ cũng chưa được ăn gì.

Nhìn ra phía cửa nơi Lầm Lầm vừa đi khỏi, không hiểu lại có cảm giác bị lợi dụng. Cái này gọi là “qua cầu rút ván” phải không nhỉ?

Là ảo giác sao? Tuy nhiên, cũng may, Lầm Lầm không còn giận tôi nữa.

Cũng do tôi thông minh, ha ha ha

Ăn thôi!

8. Chương 8

Trong mờ mờ ảo ảo, tôi nhìn thấy mấy cây kẹo bông đang bay qua bay lại...

Màu xanh nhạt nói: “Hắc, tôi có đáng yêu không?” Nói xong thì đưa tay chống hông. Trên căn bản thì nó làm gì có hông, nhưng dựa vào tư thế có thể dễ dàng đoán được.

Màu hồng phấn nháy nháy mắt vài cái: “Có muốn ăn tôi không?” Nói xong bay đến thơm tôi một cái.

Màu xanh nhạt xấu hổ che mặt, thỏ thẻ rất nhỏ vẫn đủ để tôi nghe được: “Anh còn chờ gì nữa?”

Nghe lời mời gọi kiêu ấy, tôi đương nhiên không thể chần chừ, lao đến cắn...

Ừm... rất mềm nha...

Bỗng nhiên... kẹo bông đâu không thấy.

Xuất hiện trước mắt lại là gương mặt phóng đại của Lầm Lầm, nó lấy tay lay lay tôi: “Dậy dậy!”

Trở mình, không để ý đến nó, tiếp tục ngủ... Kẹo bông à, Đừng đi mà

Lay càng lúc càng mạnh, xem ra tôi không chịu tỉnh thì nó nhất định không dừng lại.

Tôi tức, trở người lại, trừng mắt nhìn nó, hung hăng nói: “Kẹo bông!”

Mặt nó đột nhiên đỏ lên, sau đó xoay đầu nói “Ăn điếm tâm đi!” Dứt lời liền bước nhanh ra ngoài.

...

Tại bàn ăn.

Tôi nhìn Lầm Lầm. Chuyện quái gì vậy? Từ nãy đến giờ nó vẫn không nói lời nào.

Nó không nhìn tôi, chỉ cúi đầu ăn bữa sáng của mình, gương mặt như dán chặt xuống cái đĩa.

Trong đầu tôi bấy giờ chợt xuất hiện một hình ảnh.

Mặt Lầm Lầm không thấy đầu nữa, mà chỉ có một cái đĩa úp lên trên. Trên đĩa còn có hai quả trứng, một miếng giăm-bông.

Sau đó thằng bé trong bộ dạng ấy mà gào lên: “Ta là siêu nhân Hột vịt muối đời thứ 2!”

Ha ha ha... Tôi cười lẫn lộn.

Bình thường nó nhất định sẽ nói: “Lúc đang ăn không nên cười ầm lên, dễ sặc lắm!”

Nhưng hôm nay đúng là kỳ quặc hết sức! Nó chỉ điếm tỉnh nói: “Ăn xong thì xuống nhà, tôi đi lấy xe!”

Không kỳ quặc mới lạ đấy. Xe ở ngay trong gara kia mà, cần gì phải đi lấy sớm như vậy?

Không lẽ là giai đoạn dậy thì sao? Cũng đúng, tên tiểu quỷ này vốn rất khác thường, dậy thì muộn hơn một chút cũng không có gì lạ.

...

Phòng làm việc.

Tôi bước vào phòng làm việc.

Quái đản, quái đản! Bộ gặp quỷ hay sao?

Ngày hôm nay Lầm Lầm không hề nhìn tôi một cái.

Lẽ nào... con quỷ ấy nhập vào tôi rồi?!

...

Điện thoại vang lên...

“Alô”

“Khi Khi à

Tiêu rồi!” Là tên họ Thần bại hoại.

“Vậy thì tốt!” Tôi lạnh nhạt nói. Hắn mà tiêu, thì thế giới sẽ bớt đi một tên bại hoại đê tiện.

“Không phải tôi, mà là tên tiểu quỷ nhà cậu ấy!” Giọng nói trở nên gấp gáp.

“Gi? Lầm Lầm nó làm sao?” Không lẽ thật sự có chuyện xảy ra ư? Tôi vội vàng hỏi.

“Cậu ta hôm nay rất khác thường, tôi gọi mấy lần mà vẫn không phản ứng. Có khi nào bị bệnh rồi không?”

Tôi mém té xỉu, lửa giận bùng bùng bốc lên, tôi quát: “Cậu dư tiền điện thoại lắm phải không? Rảnh thì trả cước giùm tôi luôn đi!”

Tôi còn tưởng chuyện gì, làm sợ chết được, tuy nhiên xem ra chuyện này không phải chuyện của tôi.

Vừa mới cúp máy, chuông điện thoại lại vang lên.

“Alô”

“Alô, Khi Khi à, tôi nghĩ hay là chúng ta nên...” Lại là tên phí tiền điện thoại kia.

Tôi không nói hai lời, lập tức cúp máy.

Điện thoại lại vang lên.

Tôi trợn mắt nhìn chiếc điện thoại, lửa giận bùng hực.

“Thần Tiêu, cậu thật sự dư tiền đến vậy sao. Vậy tháng này khỏi lãnh lương luôn đi!”

Đầu dây bên kia im lặng.

Ngay khi tôi định cúp điện thoại thì một giọng nữ yếu ớt cất lên: “Khi Khi à~~”

Một người mà tôi không thể nào ngờ tới.

“Khi Khi à... Lâu như vậy mới gọi điện cho con, sao con đành lòng rống vào tai mẹ thế chứ?” Suy nghĩ một hồi, giọng nói ẻo lả này rất giống người mẹ phiêu bạt tứ xứ của tôi.

Im lặng... tiếp tục im lặng như chết...

Không sinh ra trong im lặng, thì cũng chết trong im lặng. Những lời này quả là chí lý.

“Mẹ nói, tiểu quỷ con đấy, mẹ con lâu như vậy mới gọi cho điện cho con, con cũng không biết đáp lại vài tiếng sao? Thà không sinh ra con còn tốt hơn, tốn bao công sức mà chẳng được gì...” Âm thanh nhón nhác truyền đến.

Đây mới là con người thật của mẹ tôi.

Tôi nói: “Giọng nói này thì đúng rồi. Có việc gì sao?”

Không có chuyện thì có gì phải đi chùa. Những lời này chính là do mẹ dạy tôi.

“Có việc gì không là sao? Thật đáng ghét. Tất nhiên là mẹ thương nhớ con trai nên mới gọi về.” Lại giọng điệu ẻo ợt ấy.

Da gà trên người đồng loạt nổi lên.

Cổ lăm mới có thể kiềm chế khao khát mắng người xuống.

Bình thường một hai tháng cũng không hề gọi điện. Lần này chỉ chưa được hai tuần đã vội gọi cho tôi, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Tôi nói: “Vậy mẹ cần gì?”

“Mẹ và ba con á... muốn về thăm con á!” Hí hửng ngất trời.

“Ừm ừm... Vậy lúc nào về?” Đi 14 năm, cũng biết quay về sao?

Không cần thắc mắc, người mẹ người mẫu và người cha nhiếp ảnh gia của tôi, khi tôi vừa tròn 12 tuổi đã ném tôi sang một góc, vui vẻ đi du lịch một vòng thế giới. Trên danh nghĩa là đi công tác, chụp ảnh kiếm tiền.

“Hắc hắc, ba mẹ đang ở dưới lầu công ty con.” Cái này gọi là lời không đáng sợ, người tự sợ.

“Được rồi!” Cúp máy, ba chân bốn cẳng tôi chạy đến phòng Lầm Lầm.

Kéo chủ nhân rời khỏi.

Lầm Lầm không hiểu gì nhìn tôi.

Tôi nói: “Bọn họ trở về rồi.”

Lúc này thẳng bé mới bừng tỉnh.

“Đi đi... Đi nhanh lên, nếu không sẽ không kịp!” Tôi vội vã kéo nó thẳng ra ngoài. Hai người họ đi lâu như vậy, bỏ mặc công ty, bỏ mặc chúng tôi, bây giờ lại đột ngột quay về tìm bọn tôi.

Chợt một dáng người chắn ngang cửa, cười gian: “Không kịp nữa rồi!”

Tôi che mặt.

Không nhìn thấy tôi! Bọn họ chắc chắn không nhìn thấy tôi!

Tôi rón rén lùi về phòng làm việc của mình.

Nhưng lại có một người khác đứng ngay phía sau, tôi vừa lùi lại, liền bị kẻ ấy ôm chặt vào lòng.

Bóng người đẩy ôm trọn lấy tôi, một đôi tay quen thuộc ôm tôi từ phía sau, hương thơm nồng nặc xông thẳng vào mũi...

Cái kiểu chào hỏi đặc biệt này, ngoài mẹ yêu dấu của tôi ra, thì còn ai vào đây?

Ngày hôm nay đúng là gặp quỷ mà... Nhưng không phải Lầm Lầm... Mà là tôi...

Bên má này bị hôn một cái, bên má kia cũng bị hôn một cái. Hết mẹ hôn rồi ba hôn. Gương mặt tôi bị họ hôn đến ướt sũng.

Tôi cố gắng lau lau mặt mình. Chết tiệt, sao toàn là dấu son môi thế này?

Trùng mắt nhìn hai người họn. Nhiều năm như vậy rồi, bọn họ vẫn không chút thay đổi, vẫn đáng vốc như tuổi hai mươi. Mười bốn năm trước là vậy, mười bốn năm sau vẫn vậy.

Mẹ tôi nheo nheo mắt Lầm Lầm, nheo một lúc liền nói: “Đã lớn hơn một chút rồi!”

Ba tôi vỗ vỗ vai nó, cười nói: “Đúng vậy, Lầm Lầm quả là lớn hơn rồi!”

Lầm Lầm đơn giản gọi hai tiếng “Ba”, “Mẹ”...

Nhìn xem! Gọi thuận miệng quá nhỉ? Tôi đòi sống đòi chết, nó vẫn nhất quyết không gọi tôi một tiếng ba.

Chắc tôi phải mở đầu nó ra, nhét vào đó mấy thứ lý lẽ cơ bản nhất... Rằng đó là ông nội và bà nội của nó. Còn tôi mới là ba nó. Tức chết tôi mà!!! Tuy nhiên, bây giờ tôi còn có chuyện quan trọng hơn nhiều...

Tôi nhìn nhìn Lầm Lầm, rồi nhìn nhìn ba mẹ, từng chữ một cất lên rành mạch: “Cái gì mà lớn hơn một chút?”

Rõ ràng là so với 14 năm trước, không chỉ là một chút, Lầm Lầm của tôi không còn múp míp như trước đây, cũng không nhỏ nhắn đáng yêu như trước đây. Nếu không nhìn kỹ, thậm chí không nhận ra là cùng một người.

“Ha ha, hai năm trước Lầm Lầm du học ở Mỹ, ba mẹ vừa vặn cũng đến đấy, nên có dịp gặp mặt” Ba tôi cười cười.

Tôi cười nhạt: “Vậy sao không nói với con?”

Ba quay sang nhìn mẹ, nhìn Lầm Lầm, hỏi: “Hai người không không ai kể cho nó nghe sao?”

Mẹ lắc đầu, hỏi Lầm Lầm: “Con không nói cho nó biết hả?”

Lầm Lầm nhìn nhìn tôi, nói: “Con nghĩ là ba mẹ nói cho anh ấy biết rồi.”

Trong lúc bọn họ đang bàn cãi về việc ai nói với tôi, trong đầu tôi đồng thời cũng nghĩ ra một ý.

Tôi xoay người đi, cố gắng làm bộ dạng vô cùng đáng thương.

Quả nhiên, mấy người phía sau liền vây kín lấy tôi, luống cuống an ủi, dỗ dành...

Tôi cúi gằm mặt, thở dài, lắc đầu. Sao lại dễ bị lừa thế chứ?

“Khi Khi, muốn uống nước trái cây không, để mẹ đi lấy...”

“Khi Khi, có nóng không? Để ba bật điều hòa lớn hơn một chút...”

“Khi Khi...”

Ha ha, cuối cùng cũng có cảm giác đoàn tụ rồi!

Cứ đà này, cái ngày Lầm Lầm gọi tôi là ba không còn xa nữa.

Đoàn tụ thật là tuyệt ~ Nước trái cây là tuyệt nhất ~

9. Chương 9

Mở tiệc, nhất định phải mở tiệc.

Đó là những gì mẹ tôi nói. Mẹ nói lâu như vậy mẹ mới có dịp về một lần, nhất định phải mời tất cả bạn bè trước kia đến chung vui, hơn nữa có vài người tuyệt đối phải mời cho bằng được, thế mới là tiệc. Còn giải thích cho tôi là lần này làm đình làm đám để khiến cho tôi thông suốt một số chuyện. Chả biết muốn tôi thông suốt cái gì.

Tiệc tùng ư, còn nghĩ được cái gì khác đây? Chỉ là một đám người ăn mặc lễ phục xúm lại ăn chơi giải trí. Đó là suy nghĩ của tôi. Số lần tôi đi dự tiệc hoàn toàn có thể đếm trên đầu ngón tay. Một phần vì Lãm không cho tôi đi, một phần vì tôi cũng chẳng thích đi. Thế nhưng lần này lại không thể không đi.

Nhú mào, nhìn bộ đồ véc, toàn là màu trắng.

Tôi ngẩng đầu, gào lên: “Mẹ~”

Mẹ tôi cười tàn ác không gì sánh bằng, nhanh nhẩu nói: “Nhanh, nhanh thay vào đi!”

Tôi dùng dằng dặc. Trắng gì mà trắng thế!

Nhét bộ đồ lại vào trong tay mẹ. Đánh chết tôi cũng không mặc thứ ấy, lại còn có hoa văn nho nhỏ như trẻ con nữa chứ.

Mẹ tôi nheo nheo mắt, cười nói: “Không mặc sao? Cũng được thôi. Mẹ biết ngay là con không bao giờ chịu ngoan ngoãn nghe lời mà.” Nói xong liền lấy đâu ra một cái áo đuôi tôm đưa đến trước mặt tôi.

“Không chọn cái ấy!” Đừng đùa chứ! Lại là màu trắng? Đổi thang không đổi thuốc!

“Không chọn thật sao?” Nụ cười bắt đầu trở nên méo mó.

“Không thích!”

“Không thích thật sao?” Mẹ dạ xoa xuất hiện, răng nanh nhe ra rất đáng sợ.

“Thích?” Hoàn toàn bị khuất phục...

...

Trong phòng tắm.

“Lâm Khi~ Lâm Khi~ Người vô cùng... dũng cảm a

Lâm Khi Lâm Khi không sợ ai a~~” (mời chư vị tham khảo giai điệu của bài DARLING)

Ông bà vẫn nói hát hò chính cách giải tỏa tốt nhất. Tôi thật sự tán đồng, bao nhiêu bất mãn cũng hát ra cả, tâm tình cũng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Hơi nước tràn ngập, tâm tư cực tốt.

Hát chán một bài, tôi chuyển sang bài tiếp theo.

“Đánh bại quái thú a~ Mẹ dạ xoa, dạ xoa, ta không sợ người a~ Đến đây đến đây, đi đến đây~” (tham khảo I COULD BE THE ONE)

Hương liệu thơm ngát, xoa xoa xoa, tắm tắm rửa rửa thật sạch sẽ...

Hát hết bài này sang bài khác, tôi hát đến lâng lâng cả người.

Bỗng một loạt tiếng bước chân gấp gấp truyền đến.

Dội vào cửa phòng của tôi.

Mặc kệ chân ai, tôi cứ vui vẻ lo cho sự nghiệp hát hò của tôi.

Cửa phòng tắm bật mở.

“Lâm Khi, anh có để cho người khác sống không hả? Rõng cái thứ nhạc gì thế?” Giọng nói phẫn nộ vang lên, ngay sau đó gương mặt tức giận của Lâm Lãm cũng hiện ra.

“Gi cơ?” Tôi dừng lại, vòi hoa sen vẫn tiếp tục xối nước.

“Anh... Anh... không mặc quần áo?” Gương mặt Lâm Lãm thoáng cái đã đỏ bừng.

Sau đó lập tức ra ngoài đóng rầm cửa lại, tôi có thể nghe thấy cánh cửa kia bị nó ngược đãi đến cỡ nào. Tiếp đến là tiếng chửi rủa của Lâm Lãm. Hình như là “Tắm sao không đóng cửa”.

“Ào... ào... ào...” Tôi tiếp tục tắm. Tên nhóc Lâm Lãm thật là không hiểu chuyện mà. Từng thấy ai tắm là lại mặc quần áo chưa? Hơn nữa, tôi có đóng cửa kia mà, chỉ là không khóa thôi... Huống hồ tôi mới là người bị nhìn, có phải nó đâu, đổ mặt gì chứ? Ha ha, Lâm Lãm nhà tôi thật ngây thơ, không phải cả hai đều là đàn ông sao, cần gì đỏ ửng lên như vậy...

Tắm rửa xong, thay cái áo đuôi tôm kia vào.

Tôi đứng trước gương soi soi.

Mặc vào cũng không tệ lắm, nhưng sao giống mấy thằng nhóc chưa lớn thế này?

A!

Trên vầng trán trơn láng tự nhiên mọc ra một cái mụn nhỏ. Chắc là sống trong thành phố riết nên nóng trong người đây mà...

Xong rồi, nhìn thế nào cũng giống trẻ vị thành niên.

Xoa xoa da mặt, phải điềm tĩnh, phải lạnh lùng. Đúng rồi...

Vâng, và bây giờ thì giống hệt một con quỷ vị thành niên...

Không gian chìm vào tang tóc...

“Anh đang làm gì vậy?” Một giọng nói vang lên sau lưng.

“A?” Tôi giật nảy mình, quát, “Lâm Lãm, con có thể xuất hiện bình thường công khai một chút được không? Cái này là dọa người, dọa chết người đấy, biết không hả?”

“Là do anh mãi mê soi gương, tôi ở đây được 5 phút rồi.” Biểu cảm của Lâm Lãm đúng là có thể thay đổi như chong chóng, gương mặt đỏ bừng bừng ngượng ngùng khi này đã vút lên chín tầng mây rồi.

A? Tại sao trang phục của nó vẫn là đồ véc như mọi khi. Không công bằng.

Tôi lao đi tìm mẹ chất vấn.

Đáp án cuối cùng là đồ véc của tôi quá khó coi. Tuy rằng lúc làm việc tôi không mặc áo véc nhiều lắm, nhưng vẫn có kia mà!

Tôi muốn nói cái gì đó, nhưng đã bị người ta trối lại ném lên xe rồi.

...

Gió thổi mạnh khiến cho tóc tôi hơi rối đi một chút, tôi hỏi Lâm Lãm: “Chúng ta đổi xe khi nào vậy?”

Lâm Lãm vẫn nhìn chăm chú về phía trước: “Vừa mua.”

BMW-Z4 kiểu dáng thể thao, mui trần, rộng rãi, kiêu hãnh không gì sánh được. Nhưng cái này đâu phải là STYLE của Lâm Lãm, cũng không phải sở thích của tôi.

Khởi bàn nữa, nhất định là ba mẹ rồi, đúng là xa xỉ mà.

Điểm đáng ghét nhất ở chiếc xe này là... Tóc của tôi... Thật là hân hạnh a... được gió chải ngược hết ra sau.

Xuống xe, tôi vinh dự được mọi người cười cợt chế nhạo đến cháy mặt.

Tôi ngồi lại trong xe: “Ba không đi!”

Lúc đầu không phải bảo sẽ tổ chức tiệc trong nhà sao? Tự nhiên lại lôi lôi kéo kéo đến chỗ này.

Mẹ chạy đến đỡ dành tôi, “Trông con như vậy mới... đặc biệt.”

Cho tôi xin đi... Khi an ủi người khác thì có cần cười đến chảy nước mắt thế kia không?

Ba tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Con trai à, xem ba này!” Dứt lời liền lấy tay vuốt nhẹ tóc tôi hai cái.

Tôi soi soi qua kính xe. Vẫn hơi rối một chút, nhưng so với lúc này đã tốt hơn nhiều, chắc là có thể gặp mặt người khác được rồi.

Lúc đi ngang qua Lầm Lầm, nó chỉ nói một câu “Chẳng có gì khác biệt”... tàn nhẫn kéo tôi xuống đáy vực như ban nãy.

Tôi cúi đầu mà đi. Được thôi, tôi làm mất mặt mấy người, tôi cúi đầu là được chứ gì.

Cúi đầu đi cũng có cái lợi của nó, có thể dễ dàng phát hiện ra là nhà hàng này rất sạch sẽ, không có một xú bụi nào.

Nhưng tác hại là để bụng này đúng kia.

Ví dụ như... bụng người.

Đi được một hai bước, tôi đã đâm sầm vào một khuôn ngực cứng ngắc của kẻ nào đấy.

Ôm đầu, tôi ngẩng mặt định chửi cho hắn một trận.

Nhưng lập tức trông thấy nụ cười rạng rỡ đến chói mắt.

Sau đó, “kẻ nào đấy” nhào đến ôm ghì lấy tôi, kêu lên: “Khi Khi...”

10. Chương 10

Này này, tôi với anh thân quen lắm sao? Tôi chưa từng gặp qua anh kia mà. Làm ơn buông tay ra coi...

Tôi liếc nhìn cầu cứu người bên cạnh, vẫn cố giãy giụa thoát khỏi hắn ta.

Hắn nói: “Xin hỏi chị là chị gái của Khi Khi phải không? Xin chào, em là bạn học cũ của Khi Khi, rất hân hạnh được gặp chị!”

Mẹ tôi bị hắn tông bốc đến ngẩn người, sau đó cười đến sáng chói, vô cùng vui vẻ nói: “Thì ra là bạn học của Khi Khi... Ha Ha, tôi là mẹ của nó!”

“A? Không phải chứ? Thật sự nhìn không ra. Cháu còn tưởng bác là chị của cậu ấy. Bác gái à, chắc bác còn trẻ lắm”... Cái tên vuốt mông ngựa này.

“Đâu có đâu có, đã lớn tuổi lắm rồi!” Đàn bà mê hư danh. Tuy rằng trên mặt mẹ không có nếp nhăn. Nhưng cũng đã đứng tuổi rồi đấy!

“Bác gái, cháu đã lâu không được gặp Khi Khi, có thể để chúng cháu tâm sự cùng nhau một lát được không?” Ra về nho nhã.

“Được thôi, Khi Khi, con vui vẻ tâm sự cùng bạn nha, chúng ta đi đây!”

Ừ, đi đi... đi đi...

Ya! Chờ một chút!

Sao mẹ có thể thản nhiên đem con trai ném cho người xa lạ thế này?

Có làm không vậy? Tuy rằng nhìn hấn không giống mấy gã biến thái. Nhưng có tên ăn cướp nào tự viết lên mặt mình hai chữ “ăn cướp” đâu?

Cứ thế, tôi bị mẹ vớt lại. Lắm Lắm cũng bị mẹ kéo đi, cha thì khỏi nói rồi, chỉ toàn theo đuôi.

Tôi giãy nảy, nói: “Này này, tôi với anh thân quen lắm sao? Không, tôi còn chưa gặp anh bao giờ nữa!”

Đôi mắt màu lục lóng lánh như mặt hồ, mái tóc vàng óng hơi cúi xuống một chút, giọng nói rầu rĩ khê vang lên: “Khi Khi, cậu không nhớ tớ sao?”

“Tôi cần phải nhớ ra anh sao?” Tôi nghi hoặc.

“Tớ là Lai Nhĩ đây! Lai Nhĩ!” Cái đầu vàng chói lại ngược lên, những sợi tóc màu vàng cong cong trong không trung, lấp lánh đến mê người. Ừm, rất đẹp. Nếu như chủ nhân của đồng rơm vàng kia không nắm lấy vai tôi, dùng đôi mắt ai oán bị thương nhìn tôi, thì tôi có thể vui vẻ thưởng thức rồi.

“Buông ra!” Tôi nhú mày, đau lắm đấy.

“Khi Khi

” Tiếng kêu não lòng dai dẳng.

Nghe không hiểu tiếng Trung sao?

Tôi nói: “Keep your hands off me. OK?”

“Khi Khi

Cậu thật sự không nhớ tớ sao? Tớ là Lai Lai đây mà!” Có kêu trời, trời cũng không để ý đến anh đâu. Tôi lại càng chả thèm để ý. Tôi giơ chân lên, chuẩn bị đạp chân hấn một cái.

Khoan đã!

Lai Lai, nghe rất quen tai, tóc vàng mắt xanh, gương mặt tuấn tú...

Tất cả mảng kí ức liền gộp lại thành hình ảnh của một người.

“Cậu là Lai Lai... Văng Văng?” Tôi hơi chần chừ.

“Ya! Đúng rồi, Khi Khi, cậu cuối cùng cũng nhớ ra tớ rồi!” Lai Nhĩ vui vẻ hấn lên, lập tức ôm chặt lấy tôi.

Lai Nhĩ .J. Ti Vượng (Lyle .J. Swan), cùng học thời... nhà trẻ. Cái này có được gọi là bạn học không nhỉ? Dù sao thì cậu ta cũng là người con trai đầu tiên tỏ tình với tôi.

Ở nhà trẻ, bạn bè thích gọi nhau bằng điệp từ (giống như Khi Khi hay Lắm Lắm), nhưng tên của Lai Nhĩ rất khó gọi.

Có một lần cô giáo dạy từ mới, có một từ đọc là “lai lai văng văng” (thường xuyên lui đến), nghe rất giống với tên cậu ta, thế nên bạn bè trong lớp liền bắt đầu gọi cậu ta là “Văng Văng”.

Chỉ có điều... Có một năm, một bạn phải nghỉ học theo cha mẹ đi nơi khác, nên tôi được chuyển đến ngồi bên cạnh cậu ta... sau đó... không có gì ấn tượng cả, không kể cũng được...

“Tớ biết mà, Khi Khi làm sao quên tớ được chứ.” Lai Nhĩ cười toe toét, thật đáng tiếc cho gương mặt điển trai của cậu ta.

Trên thực tế, nếu hôm nay cậu ấy không xuất hiện, tôi cũng không nhớ đến cậu ta. Sở dĩ tôi có thể nhận ra con người này là nhờ... mái tóc vàng óng đến chói mắt.

Nhưng tất nhiên tôi không nói chuyện ấy với Lai Nhĩ rồi.

Ăn uống linh đình.

Lai Nhĩ nói, tôi nghe, miệng thì không ngừng tu nước trái cây.

Nước trái cây ngon thật nha! Màu lục lục, lại ngọt ngọt.

Đang nói chuyện, bất kì ai chen vào cũng bị cậu ta từ chối, chỉ qua loa gửi danh thiếp cho người ta. Còn nếu ai mời khiêu vũ thì lập tức ra vẻ nho nhã, nhẹ nhàng khước từ.

Lai Nhĩ nói, tôi nghe, miệng thì không ngừng tu nước trái cây.

Nước trái cây ngon thật nha! Màu lục lục, lại ngọt ngọt.

Lai Nhĩ quay đầu lại, thấy tôi đang nhìn cậu ta, cười cười, rồi nhét tấm danh thiếp kia vào túi trước bộ âu phục của tôi, nói: “Cất kĩ!”

Tôi lấy ra lần nữa nhìn nhìn. Chủ tịch tập đoàn Ti Vượng, ra là chức vị cao hơn tôi.

Chép chép miệng. Bỏ lại vào trong túi. Tiếp tục uống nước trái cây.

Uống xong, liếm liếm môi. Uống ngon thật nha!

Tôi hỏi Lai Nhĩ: “Còn nữa không?”

Lai Nhĩ cười: “Đương nhiên là còn. Nhưng chỉ được uống thêm một ly thôi nha. Cậu sẽ say đấy! Còn nữa, gọi Lai Lai là được rồi.” Nói xong, đưa cho tôi một ly khác.

Lai Lai? Nghe phát ớn!

Nhận lấy ly nước, tôi thoáng cái đã uống sạch.

Liếm liếm môi, vẫn còn muốn uống.

“Lai Nhĩ.” Tôi nhìn cậu ta.

Cậu ta lắc lắc tay, không cho tôi uống nữa.

Keo kiệt vừa thôi.

Tôi lấy lòng cười cười: “Lai Lai. Cho tớ một ly nữa thôi mà!”

“VẬY... một ly nữa thôi đấy!”

YEAH! Tôi biết mà, kiểu cười này thường dùng để đối phó với Lã Lã, tất nhiên là rất hữu hiệu rồi.

Nhận lấy, từng ngụm từng ngụm, chậm rãi uống.

Cái ly này một chốc đã thấy đáy rồi. Tôi trừng mắt nhìn cái ly. Sao mà lại hết nhanh như thế hả?

“Lai Lai.” Tôi tiếp tục nở nụ cười mua chuộc.

“Ừm... Không được, cậu sẽ say cho coi.” Lai Nhĩ bắt đầu dao động.

Tôi nheo mắt, nói: “Thế nhưng, màu sắc của loại nước trái cây này thật sự rất giống màu mắt cậu...”

Cái này là tôi nói thật. Cả hai đều rất giống nhau, lam lục lam lục, giống như hồ nước lóng lánh.

“Thật sao? Vậy... uống thêm một ly nữa thôi nha!” Nghe giọng hình như rất vui thì phải.

Tôi uống. A, uống ngon quá đi! Nước trái cây này tên gọi là gì nhỉ? Phải kêu Lã Lã mua một chai lớn bỏ vào tủ lạnh mới được. Trước đây nó không cho tôi uống, bảo uống nhiều không tốt. Thật đáng ghét!

“Lai Lai, chúng ta cùng ly đi...”

“Lai Lai, chúng ta cạn thêm ly nữa đi...”

“Lai Lai, cậu lớn lên đẹp trai thật nha...”

...

“Ồ!” Tôi thỏa mãn ợ hơi một tiếng.

Uống ngon thật. Không biết nhà hàng này có cho khách đem rượu ra ngoài không nhỉ?

Thực sự uống rất tuyệt, ngoại trừ hơi say một chút, tất cả đều tuyệt.

Tôi đi về phía trước mấy bước. Khung cảnh trước mắt hơi lung lay chao đảo.

Một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy tôi, kéo tôi vào trong lòng.

Quay đầu lại, là Lai Nhĩ. Tôi cười cười: “Uống nhiều quá. Đi hết nổi rồi!”

Ngay khi vừa nói xong, liền bị ai đẩy kéo thẳng vào trong người.

Ừm... Tôi ngẩng đầu... Là Lầm Lầm. Không, là hai Lầm Lầm. Không, là Lầm Lầm hai đầu mới đúng.

Lầm Lầm nói: “Anh ấy say rồi, tôi sẽ đưa anh ấy về.”

Tôi đưa tay giữ lấy đầu nó, giữ thật chặt, nói: “Đừng có nghiêng qua nghiêng lại nữa. Ba đầu có say!”

Lầm Lầm liếc Lai Nhĩ một cái, rồi ôm lấy eo tôi đưa ra ngoài.

Tôi quay đầu lại nhìn Lai Nhĩ, vẫy vẫy tay: “Bái bai.” Tư thế nhất định rất tuần tú a~.

Ừm... Lai Lai cũng biến thành hai đầu mắt rồi...

...

Trên xe.

Gió buổi tối quả thật có hơi lạnh một chút.

Tôi từ từ cũng tỉnh lại đôi phần.

Tôi nhìn Lầm Lầm, đột nhiên nhớ đến một chuyện rất quan trọng, tôi nói: “Lầm Lầm, gọi điện thoại cho quản lý của nhà hàng ban nãy nhanh lên, hỏi xem nước trái cây kia tên gì, cái thứ màu lục lục ấy.”

Lầm Lầm chỉ lạnh lùng liếc tôi một cái, không thèm để ý đến tôi.

“Này.” Gì chứ? Sao lại mặc kệ tôi?

Đột nhiên đầu tôi choáng váng dữ dội.

“Đau, đau muốn chết... Choáng...”

Một bàn tay đặt lên trán của tôi, nhẹ nhàng ấn ấn hai bên thái dương.

Bàn tay ấy... rất ấm áp... rất thoải mái...

Ý thức chậm rãi nhòa dần. Chỉ còn nhớ bàn tay kia vẫn đặt trên trán tôi, không hề rời khỏi.

Tôi không hề biết... Đêm ấy, có người phải lái chiếc BMWs bằng một tay với vận tốc 20km/h để quay về biệt thự.

=====

Chú Thích:

Những câu trong ngoặc là lời của Tại Tại!

(Vì bạn Tại muốn giải thích ngay để chư vị hiểu nên mới bon chen chêm vào. Mong là ko có ai phật ý)

...

(*) Lai Nhĩ: theo phiên âm là Lyle, nhưng nếu viết như thế thì khi xưng hô rất bất tiện (ko lẽ lại viết thành Ly Ly hay Ly Ly nhi... kì lắm a~~) nên bạn Tại đành giữ nguyên không chỉnh sửa như mọi khi.

11. Chương 11

Nước.

Muốn uống nước.

Trở mình một chút, liền chạm phải thứ gì rất ẩm.

Đột nhiên có chút tỉnh táo.

Mở mắt, thấy Lầm Lầm đang ngủ bên cạnh.

Bây giờ thì hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Đúng là đang ngủ! Không khỏi trong lòng thoáng rung động. Đã lâu như vậy, không biết lần cuối cùng nhìn thấy gương mặt say ngủ trên giường của nó là khi nào.

Đưa tay nhéo nhéo má.

Wa, rất láng nha. Quan trọng nhất là, thật sự đã ngủ mất rồi.

Nhìn nhìn một lúc, vẫn không tỉnh.

Miệng hơi khát nước. Đi lấy nước uống trước đã.

Cẩn thận nhẹ nhàng đặt chân xuống giường, đi đến phòng khách.

Mở tủ lạnh.

Phát hiện chỉ có sữa tươi.

Đột nhiên thấy nhớ nước trái cây da diết.

A? Dưới bình sữa tươi có mảnh giấy.

Trên giấy viết:

“Lầm Lầm OR Khi Khi:

Mẹ cùng ba ba đi trước. Hai đứa cố gắng chăm sóc bản thân. Lầm Lầm nhớ phải thực hiện yêu cầu của mẹ nha! ^.^

Mẹ. ”

Mới bốn giờ sáng mà cũng bỏ đi được. Mẹ à, mẹ trở về chỉ để mở tiệc thôi sao?

Cầm sữa tươi, chạy về phòng.

Lầm Lầm vẫn chưa tỉnh.

Ngồi trên ghế bành, tôi uống từng ngụm từng ngụm sữa tươi. Rốt cục thì Lầm Lầm định giúp mẹ chuyện gì? Tại sao tôi lại không biết.

Chết thật!

Tôi trừng mắt nhìn kẻ nằm trên giường. Con có biết buồn lậu là trái pháp luật không hả?!

“Anh đang làm gì đó?”

“Đang suy nghĩ Lầm Lầm giúp mẹ chuyện gì?”

Ya!

Tôi nhìn về phía Lầm Lầm. Nó tỉnh hay chưa vậy. Tôi cũng không chắc, chỉ nhìn chằm chằm.

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi, Lầm Lầm nói: “Bị anh nhìn kiểu ấy, không tỉnh mới là lạ.”

Nói cho cùng là muốn buộc tội tôi phiền phức chứ gì.

Uống sạch ngụm sữa tươi cuối cùng, tôi chạy lên giường.

Tôi nói: “Lầm Lầm, mẹ đi rồi!”

“Ừm”. Nhắm mắt mà, chưa tỉnh sao?

“Mẹ nói con nên nhớ kỹ chuyện mẹ nhờ.”

“Ừm.” Lại ừm. Tôi giật nhẹ mi mắt của thằng bé. Con có thật là đã tỉnh không?

“Con giúp mẹ chuyện gì vậy?” Ngủ chưa? Tôi tiếp tục giật.

Lầm Lầm mở to mắt nhìn tôi, nói từng chữ, từng chữ một, nhưng tôi lại nghĩ nó giống nghiêng răng nghiêng lợi mà nói hơn: “Được. Anh. Nếu không muốn ngủ. Thì. Chúng ta. Sẽ nói chuyện!”

Linh tính của tôi nói cho tôi biết: Mau lập tức ngủ đi.

Nhưng lòng hiếu kỳ của tôi lại hét ầm lên: Hãy chấp nhận nhanh đi.

Thiên sứ và ác ma cùng nhau giao chiến. Kết quả: ác ma hoàn toàn áp đảo.

Sau này, tôi mới hiểu rõ cái gì gọi là “sự hiếu kỳ giết chết con mèo”.

Ngồi xuống đối diện nhau.

Tôi cảm thấy khung cảnh này càng ngày càng xuất hiện nhiều hơn. Mỗi lần nói chuyện, Lầm Lầm đều tỏ ra như đang thăm vấn tôi vậy.

Lầm Lầm ngồi đó. Gương mặt không cảm như xúc chẳng khác nào bờ cát, giọng điệu cũng rất điềm tĩnh hỏi: “Người đàn ông ấy là ai?”

“Ai cơ?” Người đàn ông nào? Chúng ta không phải đều là đàn ông sao?

“Anh đừng giả ngu trước mặt tôi. Người đàn ông trong bữa tiệc hôm qua là ai?” Tôi có thể nhìn thấy lửa giận trong mắt nó.

“À, con nói Lai Nhĩ sao? Cậu ấy tên là Lai Nhĩ .J. Ti Vương.” Tôi thành thật trả lời.

“Được, coi như anh nói thật đi.”

Cái giọng điệu này.

Khỏi nói cũng rõ con đã biết cậu ta là ai rồi. Sao còn đi hỏi ba?

“Ba gạt con làm gì?” Tôi không hiểu. Lý do gì mà thằng bé lại có vẻ căm thù Lai Nhĩ vậy chứ?

“Anh làm sao quen hắn? Có người nói hắn vừa về nước không lâu.”

Con còn rành chuyện của cậu ta hơn ba nữa. Ba còn chả biết cậu ta về nước hồi nào.

Người xưa bảo nên nói hết suy nghĩ trong lòng sẽ thấy tốt hơn. Nhưng nói ra là thừa nhận tôi ngốc nghếch không biết gì rồi, thế nên tôi nhất định sẽ không nói, chỉ ậm ừ: “Bạn học.”

“Bạn học? Bạn học khi nào?” Ngữ điệu có phần cao lên. Rõ ràng là không tin tôi mà.

“Là bạn học chung nhà trẻ!” Tôi giận. Không tin tôi thì còn hỏi làm gì. Hỏi người mình không tin, chỉ tổ tổn nước bọt.

“Bạn học thời nhà trẻ? Cái quỷ nhà trẻ gì chứ? Đã lâu như vậy mà hắn vẫn còn nhận ra anh?”

Giọng nói của Lầm Lầm cao lên đến tám phần. Tôi thật sự hối hận trước kia không cho thằng bé theo học thanh nhạc. Đúng là lãng phí nhân tài quốc gia mà.

“...”

Im lặng. Tôi không thể nói với nó rằng cậu ta từng tỏ tình với tôi được.

Vẫn im lặng.

“Nói hay không?” Nét mặt của Lầm Lầm bây giờ, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: sóng gió nổi lên.

Bức cung! Thế này là bức cung! Tôi tuyệt đối không bao giờ khuất phục!

Vẫn im lặng...

Được thôi, nói thì nói.

Ho nhẹ thông cổ vài cái, tôi nói: “Cậu ta từng tỏ tình với ba!”

“Tỏ tình?” Vẫn cao giọng.

“Ừm.” Thế nào? Biết ngay là không tin mà!

“Tôi tin!” Lầm Lầm gật đầu.

“Hả?” Kinh hoàng. Cái gì tôi nghĩ trong đầu nó đều biết sao?

“Anh muốn nói cái gì đều viết hết lên mặt. Được rồi, ngủ thôi!” Nó nói như thể muốn giải đáp thắc mắc của tôi. Lầm Lầm đi qua tôi, trở về giường tiếp tục ngủ.

Sờ sờ mặt mình, kéo kéo khóe miệng, bộ tôi lộ liễu đến vậy sao?

Mà quên đi, ngủ trước đã!

Nhưng sao vẫn cảm thấy bản thân quên thứ gì đấy? Là gì thế nhỉ?

...

Sáng sớm.

Uống sữa tươi, tôi nhớ đến nước trái cây.

Tôi nói: “Lầm Lầm, cái thứ nước trái cây màu lục hôm qua ba nói đấy, con đi mua nha!”

Lầm Lầm không để ý đến tôi, vẫn chăm chú đọc báo.

Biết làm sao được, ai bảo tôi là ba nó chứ. Có một đứa con tính tình quái lạ thế này, đúng là khổ cho tôi mà!

Tuy nhiên, ngoài việc thường xuyên giả vờ không chú ý đến tôi ra, tất cả mặt còn lại của Lầm Lầm, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Không thể bắt bẻ!

Uống từng ngụm sữa tươi, liền nhớ đến tờ giấy hôm qua, tôi tiếp tục hỏi: “Lầm Lầm, con định giúp mẹ chuyện gì vậy?”

“Giúp cái gì?” Lầm Lầm ngẩng đầu lên.

“Trên tờ giấy có ghi mà. Mẹ ba nói con phải đồng ý chuyện gì đấy.” Tôi trừng mắt. Suýt chút nữa là quên rồi. Con tưởng giả ngu được mãi sao?

“Ờ giấy nào? Anh nhớ lầm rồi.” Lầm Lầm lại cầm cúi đọc báo.

Tôi hít sâu rồi thở ra. Thằng nhóc này, nó tưởng ba nó bị ngu chắc?

“Cái thứ ngày hôm qua vẫn đặt dưới bình sữa ấy!” Nói đến bình sữa mới nhớ. Đúng rồi, chính là chỗ ấy.

Tôi chạy ào vào nhà bếp, mở tủ lạnh, nhìn đảo đạc khắp nơi, hành động cực kì lạnh lẽo.

A? Tại sao lại không có?

Tôi lao ra ngoài.

Nắm lấy áo của Lầm Lầm, hung hăng nói: “Nói! Con đáp ứng mẹ chuyện gì?”

Lầm Lầm dễ dàng gạt tay tôi sang một bên, nheo mày: “Anh có tìm được tờ giấy anh nói chưa?”

Tôi ủ rũ, “Không có...”

“Vậy anh không nên đem mấy thứ trong mơ đi hỏi người khác. Ăn xong thì đi làm thôi!” Lầm Lầm điềm điềm tỉnh tỉnh nói.

Tôi nghiêm túc suy nghĩ một chút. Mơ mà giống thật như vậy sao?

Đợi đã!

“Vậy sao con biết mẹ đi rồi?”

“Đêm qua mẹ nói với tôi.” Câu này quả thật không thể phản bác.

Lẽ nào tôi nằm mơ thật.

Vò vò đầu. Làm sao có thể?

Bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: “Con hôm qua còn hỏi ba Lai Nhĩ là ai mà!”

“Lai Nhĩ là ai?” Lầm Lầm nhìn tôi.

“Hả?” Lần này càng không thể phản bác.

Mơ kiểu quái gì mà hết như thật thế này?

Thở dài...

Soi soi gương, chỉnh lại quần áo. Tất cả đều rất tuyệt, rất điển trai!

Ha ha, tôi nào muốn bản thân đẹp trai đến nhường này!

Cầm chiếc áo vắt trên ghế lên. Nhìn thấy dấu tích của bình sữa trên chiếc bàn. Là đêm qua tôi tiện tay bỏ đại lên bàn đây mà.

Tôi cười gian.

Ha ha... Lầm Lầm à, thiếu chút nữa thì ba bị con lừa rồi. Đáng tiếc đáng tiếc, đạo hạnh của con còn non kém quá. Muốn gạt ba sao, tu luyện thêm mấy trăm năm nữa đi. Ha ha...

Con càng như vậy, càng chứng tỏ chuyện này mờ ám.

Được, con không chịu nói. Ba thiếu gì cách làm cho con nói.

...

Vừa vào phòng làm việc.

Liền thấy tên họ Thần đồn mạt kia đứng lắc lắc đầu.

Tôi nói; “Trưởng phòng mà không có chuyện gì làm. Đứng đây lắc lắc cái gì?”

Hắn nhìn tôi, rồi quay sang nhìn về phía phòng làm việc của Lầm Lầm, thì thào:

“Động vật quý hiếm, đêm qua ‘làm’ nhiều lần lắm sao?”

Tôi phát điên. Lúc đi ngang qua tiện chân đạp hắn một đạp.

Tuy nhiên... đúng là hôm nay hai mắt của Lầm Lầm có xuất hiện quầng thâm. Sao thế nhỉ?

Còn chưa kịp suy nghĩ nguyên nhân, Diệp Tử đã nhét vào người tôi một bó hoa khổng lồ.

Hoa hồng đỏ rực như lửa tỏa ra hương thơm ngào ngạt, trên cánh hoa còn vương sương sớm. Oa, nhìn nhiều thật nha. Đêm đêm thử.. chắc chừng cả trăm đóa ấy chứ.

Tôi cười cười: “Diệp Tử à, tuy rằng tôi rất thích cô. Nhưng tôi sợ chồng cô sẽ liều mạng đến giết tôi mất.”

Diệp Tử liếc mắt nhìn tôi khinh bỉ nói: “Là của anh. Rõ ràng là ngày nào cũng gặp nhau, sao còn làm chuyện lãng mạn thế này?” Sau đó lắc đầu, bỏ đi.

Bỏ lại tôi ôm bó hoa khổng lồ đứng đờ ra đấy.

Ai tặng thế nhỉ? Ai lại tặng hoa cho người đã có gia đình thế này?

“Đây là cái gì?” Một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng.

“Á!” Tôi xoay người, thấy Lầm Lầm đang cầm tài liệu đứng ngay đấy.

“Đây là cái gì?” Lầm Lầm chau mày.

“Hoa.” Nhìn không thấy sao?

“Tôi biết là hoa.” Khu vực ở giữa cặp lông mày nhú lại đến đáng sợ.

“Hoa hồng.” Tôi bổ sung.

“Ai tặng?” Có mùi thuốc súng. Tôi dám khẳng định mình ngửi thấy mùi thuốc súng.

“Không biết.” Tôi lắc lắc tay. Ai lại tặng hoa cho người có gia đình?

Lầm Lầm đưa tay ra cầm lấy tấm card phía trên. Nhìn xong bỏ xuống, nhét lại chỗ cũ. Sau đó bỏ đi.

Thằng bé nhà tôi nhanh nhẹn thật. Tốc độ thần tốc đến nỗi tôi chưa kịp phản ứng đã biến mất tiêu.

Đúng rồi, tấm card.

Cầm cái card nhỏ ấy lên, nhìn xuống.

Tôi lập tức toát mồ hôi lạnh.

Phía trên tấm card là mấy dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

“Khi Khi yêu dấu:

Một ngày không gặp tựa ba thu. Lòng chờ mong có thể cùng nhau tiếp tục đêm mặn nồng.

Lai Lai của cậu.”

Lai Nhĩ, cậu là tên tâm thần. Không hiểu tiếng Trung thì đâu cần viết thư chứ. Toàn viết bậy viết bạ. Cái gì gọi là “một đêm mặn nồng”, “Lai Lai của cậu”... Nghĩ đến thôi đã nổi da gà rồi.

Sao có thể áp dụng cách nói bên tiếng Anh sang tiếng Trung được chứ? Viết bậy là chết người đấy!

Nhớ lại nét mặt của Lầm Lầm lúc bỏ đi khi nãy...

Tôi nghĩ...

Mình tiêu rồi...

12. Chương 12

Cơm có thể ăn bậy, tẻ lẩm là tiêu chảy thôi. Nhưng nói thì không thể nói bậy được, bởi vì... sẽ chết người đấy.

Tôi đứng chần chừ trước cửa văn phòng của Lầm Lầm.

Vào? Không vào?

Vào rồi thì nói cái gì? Nói giữa hai chúng tôi không có gì cả? Liệu thằng bé có nghĩ là tôi... giấu đầu lòi đuôi không? Nếu thế thì càng làm càng rối, càng giải thích nó càng không tin.

Vậy... không vào ư? Thanh tự nhiên thanh, đục tự nhiên đục, cây ngay không sợ chết đứng.

Được, không vào nữa! Tôi hoàn toàn trong sạch mà.

Tôi đi!

Vừa mới dậm bước muốn rời khỏi, cánh cửa đột nhiên mở ra.

“Á?” Tôi nhìn vào cánh cửa mở rộng, khóc không ra nước mắt. Thế là coi như lộ tẩy cả rồi. Vừa quyết định xong thì lại bị phát hiện. Vậy mà tôi này giờ còn đứng đây chần chừ chừ chừ, đúng là phí thời gian.

“Chuyện đó... Không phải như con nghĩ đâu...” Tôi vô thức huơ tay múa chân.

“Cái gì không giống tôi nghĩ?” Lầm Lầm ngồi trên ghế sofa, trưng bày vẻ mặt thờ ơ đúng kiểu đầu-có-liên-quan-gì-đến-tôi.

Nhìn vào hoàn cảnh này, tôi thật sự rất giống cấp dưới của nó.

Đợi một chút!

Tại sao ba phải giải thích với con? Ba là ba kia mà!

Hít một hơi thật sâu, tôi nói: “Chuyện của người lớn, trẻ con không cần quan tâm.” Dứt lời liền xoay người, định bỏ đi.

Nực cười! Tôi phải do dự bao nhiêu lâu mới nói ra được mấy lời giải thích ấy, thế mà nó dám không coi tôi ra gì!

“Vậy là đúng rồi phải không? Giữa anh và hần đúng là có chuyện. Anh từng hôn hần, thậm chí từng lên giường?”

Một lần nữa, thanh âm vang vọng từ Nam cực xa xôi lại tiếp tục vang lên.

Ya! Tôi quay đầu.

Ba không nói thì con cũng có cần quy chụp dã man như thế không? Cái gì gọi là từng hôn? Từng lên giường? Ba của con nhìn giống mấy gã đố kỵ bụng vợ bậy lắm sao?

Cái tên nhóc này, sao đầu óc lại thiếu trong sáng đến mức ấy?

Có trời chứng giám, tôi vừa gặp lại cậu ta đêm qua kia mà.

“Ừa? Chuyện gì mà lên giường vậy? A, Khi Khi

” Một giọng nói hào hứng đột ngột vang lên.

Tôi đưa tay che mắt. MY GOD. Còn chưa đủ loạn sao?

“Hừ, tình nhân tìm đến tận cửa kìa.” Lầm Lầm giận rồi, cực kì giận dữ. Lần này hậu quả nghiêm trọng thật rồi.

“Hả? Khi Khi, cậu cuối cùng cũng thừa nhận quan hệ của chúng ta sao?” Lai Nhĩ thoáng cái đã lao đến ôm chặt lấy tôi.

“Trời ơi!” Đúng là điên thật mà. Tôi với cậu ta quan hệ cái giống gì chứ?

Tôi giãy giụa.

“Khi Khi, tớ cảm động quá! Nhất định là do trời cao thấy được chân tình của tớ!” Ôm chặt hơn nữa.

Người ngồi trên ghế sofa không hề phản ứng...

Tôi nhìn về phía Lầm Lầm, đột nhiên nhớ đến một câu thơ cổ: Mây đen cuộn cuộn, quán quanh thành (*)...

Chưa nhớ hết câu thì đã thấy lửa giận của Lầm Lầm cao ngút trời rồi.

“Này này, ba và cậu ta không có quan hệ gì hết mà!” Tôi giãy giụa. Con không thể cứ ngồi nhìn như vậy được.

Nghe xong câu này của tôi, kẻ tưởng như đã hóa đá kia cuối cùng cũng chịu đứng dậy.

Coi như con còn có lương tâm! Nếu không mạng già của ba chắc chắn khó giữ a-!

“Buông tay!” Giọng nói hùng hức lửa giận của Lầm Lầm như thể thiêu trụi vạn vật xung quanh, dù là người thân cũng không dám lại gần.

“Này này, tiểu quý, không thấy bọn tôi đang ân ân ái ái hay sao?”

Chết tiết. Có ai ném giúp tên tóc vàng sử dụng thành ngữ lung tung này ra ngoài giùm tôi không?

Mùi thuốc súng bốc cao. Tôi thừa cơ thoát khỏi thể kiểm hãm.

Lai Nhĩ là người ngoại quốc, vốn cao to hơn người châu Á rất nhiều. Nhưng Lãm Lãm cũng thuộc loại... giền tốt, tất nhiên chẳng chút thua kém. Hai người họ đứng ngang ngửa nhau, nhìn nhau trừng trừng.

Đều là rồng trong lột người. Nếu hai con rồng này giao đấu. Chắc chắn sẽ có kẻ bị thương.

Rót một tách trà, tôi ngồi trên ghế sofa, làm điệu bộ thờ dài như một lão già sắp xuống lỗ.

Cuối cùng cũng đến lượt tôi xem kịch, cuộc sống đúng là thú vị a!

“Hôm ấy quên không chào hỏi. Thật sự thất lễ. Tôi là Lai Nhĩ. Ti Vượng.” Lai Nhĩ đưa tay ra.

“Đã thất lễ rồi. Lãm Lãm Lãm.” Lãm Lãm cũng đưa tay cầm lấy tay cậu ta.

“Lãm... Lãm Lãm?” Lai Nhĩ mặc dù lúc nhỏ có ở trong nước một thời gian. Nhưng sau này lại sống và làm việc bên nước ngoài tương đối lâu, phát âm tất nhiên có phần không được lưu loát.

“Phụt!” Tôi đem toàn bộ trà vừa uống phun sạch ra ngoài một cách khiếm nhã.

Khi cảm thấy hai ánh nhìn tóe lửa liếc qua mình, tôi cười cười, xua xua tay. Không có gì, không có gì.

Về phần tên họ của Lãm Lãm, tôi thật sự có vài lời muốn kể.

Lúc còn bé, khi tôi vừa nhặt được Lãm Lãm về, nó thậm chí còn không có tả giấy nữa.

Mẹ tôi nói: “Sau này thằng bé sẽ là em trai con.”

Tôi nói: “Không thích, con muốn có con kia.”

Mẹ tôi khó xử nói: “Được rồi, vậy nó sẽ là con của con. Khi Khi, con giúp mẹ nghĩ ra một cái tên đi. Gọi là Lãm gì thì hay đây?”

“Lãm... Lãm Lãm...” Tôi thì thảo thốt lên cái tên ấy.

“Đúng, hay, tên rất hay. Con của mẹ quả thật là thiên tài. Lãm Lãm, uy phong lẫm lẫm, vô cùng kiêu hãnh.”

Cứ như vậy, Lãm Lãm trở thành tên của thằng bé đến tận bây giờ.

Nhưng đó là “phiên bản” của mẹ tôi.

Còn ba tôi lại kể khác: “Thật ra, ba nghĩ lúc đó con chỉ lẫm bẫm được mấy chữ ‘Lãm... Lãm... Lãm...’, nhưng mẹ còn lại nghe thành Lãm Lãm Lãm.”

Tôi tương đối đồng ý với lời kể của ba. Một đứa nhóc chưa đến sáu tuổi thì làm sao biết được câu thành ngữ “uy phong lẫm lẫm” chứ?

Ba tôi nghiêm túc nói tiếp: “Tuy nhiên, không biết cũng có thể coi là biết kia mà.”

Tôi gật đầu. Đây là bí mật nhỏ của hai ba con chúng tôi.

...

“Khi Khi, cậu ta là gì của cậu?” Lai Nhĩ quay lại hỏi tôi.

Tôi cười cười: “Nó là con...”

Nếu như ánh mắt có thể giết chết người, thì tôi đã sớm bị hạ sát trăm ngàn lần rồi.

Tôi đành nhanh chóng nuốt trọng hai tiếng “của tôi” vào trong, tiếp tục vui vẻ nói: “Là em trai của tôi.”

Lãm Lãm bình thường không cho phép tôi được đứng trước mặt người ngoài nói tôi là ba của nó. Tôi cũng đã thỏa hiệp rồi.

Nhưng ngay cả ở nhà nó cũng không cho phép tôi được coi nó như con. Quyền làm cha của tôi quả là bị xâm phạm nghiêm trọng mà.

Tôi muốn khiếu nại, nhưng lại không có cửa để khiếu nại.

Chỉ biết thầm than khóc trong lòng cho đỡ xót xa. Tôi thật quá đáng thương!

“OH~~” Lai Nhĩ không biết có cố ý hay không, mà tự nhiên ồ lên một tiếng thật dài.

Im lặng một lúc.

“Thì ra cũng chỉ là một thằng nhóc thôi!” Tôi đoán tám phần mười là tên Lai Nhĩ này chán sống rồi.

Mùi thuốc súng càng lúc càng nồng nặc. Hai người họ vẫn cầm lấy tay nhau, xiết chặt không buông, hiện tại còn thể trông thấy gân xanh lộ ra rành rành.

Bỏ tách trà xuống, tôi lạnh nhạt nói một câu: “Đánh nhau đi!”

Ánh nhìn chết người đột nhiên lắng xuống.

Lai Nhĩ nói với giọng nức nở: “Khi Khi~~”

Lầm Lầm nói với giọng lạnh băng: “Khi Khi.”

Rốt cuộc thì hai người họ cũng chịu buông tay ra.

Tôi cười cười, không nhớ là ai dạy, nếu như có người sắp đánh nhau, chỉ cần đứng bên cạnh nói “Đánh đi!” thì sẽ không muốn đánh nữa. Cho nên tôi chẳng hề lo lắng chút nào.

Lầm Lầm quay đầu nhìn vẻ mặt đầy tổn thương của Lai Nhĩ, khinh bỉ nói: “Ểo lả!”

Đừng tưởng là Lai Nhĩ nghe không hiểu.

Khi còn nhỏ, cậu ta xinh xắn chẳng khác nào một con búp bê bằng sứ. Rất nhiều tên con trai cũng vì thế mà viết thư tình cho cậu ta. Nhưng tất cả đều bị cậu ta từ chối.

Có thể hiểu đại khái là... do yêu quá nên hận. Có một tên nhóc đã mắng cậu ta là “Ểo lả!”. Gương mặt của cậu ta còn đẹp hơn cả con gái, nên cậu ta ghét nhất bị người khác nói mình ẻo lả. Đương nhiên, tên nhóc năm ấy đã bị cậu ta trừng trị đến mức không lết nổi về nhà.

Chiến tranh lại bùng lên.

Tôi nhấp một ngụm trà, chậm rãi nghĩ cách giải quyết.

Mấy người này... thật là thiếu chính chắn mà.

=====

Chú Thích:

(*) Mây đen cuộn cuộn, quán quanh thành: Trích từ bài thơ “Nhạn môn thái thủ hành” của nhà thơ Lý Hạ.

13. Chương 13

Một giờ sau...

Phòng làm việc.

“A! Nhẹ một chút, Khi Khi, đau quá!” Lai Nhĩ đau đến mức cắn răng cắn lợi rên rỉ.

Tôi thì vẫn ung dung hướng thẳng mấy chỗ thâm tím của cậu ta mà dè mạnh, rồi cười nhạt: “Cậu cũng biết đau sao?” Sớm biết như vậy, sao còn bày đặt đánh đấm.

“Ai bảo hần mắng tớ ẻo lả! A, đau quá!” Lai Nhĩ lại gào lên.

Kể đầu tiên khác đang ngồi yên trên ghế sofa, nhan sắc cũng chẳng khá hơn Lai Nhĩ là bao nhiêu. Nó không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, không ít chẳng nhiều, đủ thể hiện đầy đủ thái độ khinh thường của bản thân.

“SHIT! Muốn đánh nhau hả?” Lai Nhĩ hoàn toàn quên mất là bọn họ mới đánh nhau xong.

Đều là lãnh đạo của hai công ty, vậy mà lại như trẻ con động tay động chân ở ngay phòng làm việc, thậm chí là đánh rất nhiệt tình nữa. Nói ra thật không biết có bao nhiêu người tin, nhưng đáng tiếc lại là sự thật.

“Giỏi thì qua đây... Tôi sợ anh hả?” Lầm Lầm không ngại thêm dầu vào lửa.

Lai Nhĩ thực sự đứng thẳng dậy, nhưng ngay lập tức bị tôi ấn lại chỗ cũ, tôi mỉm cười: “Thôi bỏ đi. Đánh đến mức này rồi, hai người muốn đánh chết nhau luôn sao?”

Cũng không còn là trẻ con nữa rồi. Người ta nói đúng thật mà: Đánh nhau là thứ càng đánh càng nghiện.

Lai Nhĩ chỉ có thể ngừng tay, cực kì uất ức nhìn tôi, nói: “Khi Khi, huhu...”

Lầm Lầm lập tức đập mạnh xuống bàn: “Mẹ nó, muốn chết hả?”

Tôi quay đầu trừng mắt nhìn nó. Thằng bé này sao lại ăn nói bất nhã như vậy.

Tay tôi vẫn bị Lai Nhĩ giữ chặt, thuốc sát trùng trên gương mặt thâm tím của cậu ta đã dần biến thành những mảng nhỏ màu nâu.

Tôi thở dài nói: “Lai Nhĩ, tôi không phải đồng tính luyến ái.”

Lai Nhĩ bật cười, bất cẩn động đến vết thương, lập tức nhắm mắt nghiêng răng vì đau.

Cậu ấy nói nói: “Tớ cũng không phải!”

Sau đó lại tiếp tục uất ức: “Tớ chỉ thích mình cậu thôi! Khi Khi, cậu không nhớ lúc trước đã chấp nhận làm vợ tớ rồi sao?”

Mặt tôi đột nhiên khê giật giật.

Quay đầu lại, quả nhiên... nhìn thấy vẻ mặt điên tiết của Lầm Lầm.

Tôi ráng nhếch môi, gượng gạo hỏi: “Tôi nói vậy lúc nào?”

“Lúc tớ sắp đi ấy...” Lai Nhĩ thao thao bất tuyệt. Mấy câu tiếp theo tôi hoàn toàn không nghe được.

Trong đầu chỉ hiện lên một câu ngắn gọn: Minh tiêu rồi.

...

Nửa giờ sau...

Ở nhà...

“Anh có điều gì muốn nói không?” Lầm Lầm từ nãy đến giờ vẫn không chút nguôi giận.

Tôi nhún nhún vai, nhẹ nhàng thoa thuốc cho nó.

Biết nói cái gì đây. Chết tiệt, tôi còn không nhớ mình đã đồng ý gả cho Lai Nhĩ khi nào.

Nghe cậu ta nói, dường như lúc cậu ta rời khỏi, tôi đang ăn kẹo bông. Căn bản là cậu ta nói gì tôi cũng không hề nghe thấy, chỉ qua loa gạt đầu đại vài cái mà thôi.

“Chết tiệt, anh thật sự đồng ý gả cho hần!” Quả nhiên là cha con có khác, đến cách nói năng cũng tương tự nhau. Nhìn mặt mày Lầm Lầm đỏ ửng lên thế này, rất đáng yêu.

Thở dài...

Hôm nay tôi đã thở dài nhiều đến độ đủ dùng cho nửa năm, tôi bắt đầu dĩ lên tiếng: “Đó chỉ là chuyện hồi nhỏ, làm sao tính được chứ. Ba thật ra không hề nhớ là mình từng ưng thuận lấy cậu ta.”

Hoàn toàn im lặng...

Tôi cúi đầu đưa mắt nhìn Lầm Lầm, chỉ thấy nó khe khẽ hỏi: “Anh có nhớ anh từng nói sẽ gả cho tôi không?”

Tôi bật cười...

Lúc còn bé Lầm Lầm thật sự rất dễ thương, đứa nhóc nào gặp cũng bảo mẹ tôi gả Lầm Lầm làm cô dâu cho chúng, Lầm Lầm thì chỉ biết gọi “ba ba” thôi. Cũng đúng, Lầm Lầm làm gì có mẹ mà kêu.

Tất nhiên là không tính mẹ tôi rồi, mẹ tôi là bà nội của nó.

“Nhớ chứ! Khi đó con mới 6 tuổi, lớn chừng này này!” Tôi đưa tay ra diễn tả.

Thời gian trôi đi nhanh thật, nháy mắt đã 14 năm rồi. Lầm Lầm cũng đã 14 năm không còn gọi “ba ba” nữa. Đau lòng quá a~!

“Chết tiệt, tôi lại không phải là người đầu tiên cầu hôn anh! Không những vậy anh còn đồng ý lấy hân!” Con giận đã nguôi ngoai phần nào của Lầm Lầm đột nhiên hùng hục trở lại.

“Ha ha... Lẽ nào bây giờ con vẫn muốn ba gả cho con sao?” Tôi cười. Chỉ cần đựng đến Lai Nhĩ, là bao nhiêu sự diễm tĩnh thường ngày của Lầm Lầm đều bị nghiền nát, trở thành một đứa trẻ không hơn không kém.

“Anh muốn không thừa nhận ư?” Giọng điệu cao lên.

Tôi trêu: “Ba cũng là đàn ông kia mà. Lầm Lầm, sao lại đi yêu ba con được kia chứ?”

“Anh không phải là ba của tôi!” Hai mắt của Lầm Lầm đỏ lên.

Không phải chứ? Khóc sao?

Nhưng Lầm Lầm ngay lập tức đập tan dự đoán của tôi.

Nó đột nhiên ôm lấy eo tôi, vùi mặt vào trong ngực tôi.

Tôi đưa tay, xoa xoa đầu nó.

Đây là loại tình huống gì thế này? Tôi không sao giải thích được.

“Tôi thích anh!” Âm thanh rầu rĩ vang lên.

Tôi cười: “Ba cũng yêu con~”

“Không giống kiểu thích của anh!” Lầm Lầm ngẩng đầu lên một chút, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi xua xua tay. Tất nhiên là không giống nhau rồi. Tôi đối với nó, là tình thương cha dành cho con. Còn nó với tôi, lại là tình thương của con dành cho cha!

Lầm Lầm vẫn không nhúc nhích, hai mắt trừng trừng nhìn tôi. Nhìn đến nỗi khiến trong lòng tôi có chút sợ hãi.

Vừa định nói gì đấy, thì gương mặt đối diện đột nhiên phóng đại lên.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm chính là... môi của Lầm Lầm đang đặt trên môi tôi.

Thánh thần ơi~ Đây là hoàn cảnh gì vậy nè?

Nhắm chặt mắt lại. Lập tức mở ra lần nữa. Đúng là sự thật rồi!

Cảm xúc mềm mại trên môi hoàn toàn không phải là ảo giác!

Thánh thần ơi~

Tôi xô nó ra, chạy vào phòng, khóa cửa lại, nhảy lên giường, đắp chăn kín mít.

Tất cả không phải sự thật! Tất cả không phải sự thật...

Ai nói cho tôi biết đây không phải là sự thật đi !?

14. Chương 14

Bịch một cái, nghe như tiếng vật nặng rơi xuống đất. Chuyện gì thế nhỉ?

Âm thanh chỉ vang lên một lần rồi im bật... im lặng đến đáng sợ.

Thò đầu ra khỏi chăn, thở sâu, trốn tránh như đà điểu cả buổi, trời cũng đã tối mất rồi.

Tôi tự an ủi mình: không phải chỉ là hôn một cái thôi sao? Đâu phải là chưa từng hôn bao giờ. Có thể đây chỉ Lắm Lắm nghịch đại thôi... Đúng vậy... Nhất định là vậy...

Vô thức sờ sờ môi, hơi thở nóng rực của Lắm Lắm vẫn còn phảng phất nơi ấy... A... Tôi đang nghĩ cái gì vậy...

“Ừc~~” Mặt mày sa sầm, bao tử không hề quên trách nhiệm mà thẩm thiết kêu lên.

Bên ngoài không chút tiếng động.

Hay Lắm Lắm đi rồi?

Mở cửa, ló đầu ra ngoài. Không có ai.

Khi đến phòng khách liền thấy một dáng người nằm bẹp trên sàn nhà.

“A... Lắm Lắm!” Tôi gào lên.

Chẳng lẽ ban nãy chính là tiếng ngã của thằng bé sao?

Tôi chạy đến, đỡ nó dậy!

Trời! Nóng quá, lẽ ra khi thoa thuốc cho nó, tôi phải phát hiện ra mới phải! Chết tiệt!

“Ừm...” Lắm Lắm rên rỉ.

“Lắm Lắm... Lắm Lắm... Con có sao không?” Tôi sốt ruột.

“Nước...” Lắm Lắm trông thật yếu ớt.

“Nước... Được được.”

Nước... Nước... Tôi cuống quýt chạy đi rót nước. Lắm Lắm từ nhỏ đến lớn rất ít bệnh tật, nhưng mỗi lần sinh bệnh đều rất nặng. Gay go rồi!

Rót nước xong, tôi vội vã nâng nó dậy, đưa cốc đến bên miệng nó.

Lắm Lắm vô thức uống nước xong, thì từ từ thiếp đi.

Tôi ngồi trên sàn nhà. Lắm sao bây giờ?

Kéo nó đi nữa ư?

“Lắm Lắm... Lắm Lắm... Dậy đi...” Tôi vỗ vỗ mặt nó, “Chúng ta lên giường ngủ đi. Ngoan, trước tiên phải đứng lên cái đã.”

Tôi dìu nó dậy. Nó dường như có chút ý thức, cũng dựa vào tôi đứng lên.

Cứ như vậy tôi dìu dìu dắt dắt nó đến giường.

Sau khi đặt thằng bé nằm ngay ngắn trên giường, tôi vội vàng vàng đi lấy nhiệt kế. Số lần Lắm Lắm bị bệnh hoàn toàn có thể đếm trên đầu ngón tay, sau khi thành niên càng không thấy nữa. Nói cách khác, tôi rất quan tâm đến sức khỏe của Lắm, dùng mười đầu ngón tay tất nhiên là liệt kê ra rõ ràng. Nhưng tình cảnh này thì chưa đựng bao giờ... Hiện tại tôi đang gấp gáp đến mức không biết nên làm cái gì.

Chạy chậm đem nhiệt kế lại giường, tôi kẹp lại cho thằng bé.

Nghĩ tới nghĩ lui, hình như còn thiếu thứ gì đấy?

A! Gọi bác sĩ!

Tôi cuống quýt gọi điện cho bác sĩ Hồ.

Bác ấy là bác sĩ tư nhân của gia đình tôi. Từ nhỏ đã nhìn thấy chúng tôi lớn lên. Và lúc này đang là người nghiêm túc khiển trách tôi: “Sao bây giờ cậu mới phát hiện ra?”

“Đã lên đến 39 độ 8! Nếu sốt thêm chút nữa là phải vào viện rồi. Thật là...”

Giúp Lắm Lắm kéo chăn lên, tôi ngồi bên cạnh suy nghĩ mông lung.

Từ lúc nào đã nóng đến mức này?

Chẳng lẽ vì đêm quá lái xe ngoài trời gió mạnh, lại không ngủ đủ giấc. Chả trách sáng nay lại bực dọc đánh nhau với Lai Nhĩ, còn bị Lai Nhĩ đánh lại nữa. Nhưng đánh lại thì đã sao, Lắm Lắm là đai đen tam đẳng Không thủ đạo kia mà.

“Ừm...” Lắm Lắm khẽ mở mắt.

“Lắm Lắm, con cảm thấy đỡ chút nào chưa?” Lúc này vừa cho thằng bé uống thuốc xong.

“Nước...”

“Nước đây.” Tôi cầm cốc nước cạnh bàn từ tủ đưa cho nó.

“Tôi đói...”

“Được, để ba kêu đồ ăn.” Tôi đứng dậy định đi gọi điện thoại...

“Tôi không muốn ăn đồ ngoài.”

“Hả?” Không muốn ăn đồ ngoài, vậy ăn cái gì?

Lắm Lắm mệt mỏi tiu tụy nhìn tôi.

Tôi đành giơ cờ trắng xin hàng, “Để ba đi nấu.”

“Nhanh lên một chút.”

Im lặng...

...

Loảng xoảng... Nồi rớt... Bang... Oa đổ mất rồi... Phụt... Cháo bắn tung tóe...

Tôi nhận ra, tôi cuối cùng cũng nhận ra... Tôi hoàn toàn không thể xuống bếp.

Được rồi, được rồi, tôi thừa nhận. CƠM nước mọi bữa đều do Lắm Lắm nấu cả, tôi chỉ có trách nhiệm ăn thôi. Tôi làm gì biết nấu nướng kia chứ!

Cẩn thận vét phần ít bị khê nhất trong đồng cháo khét lẹt... Tốt quá, vẫn còn được nửa chén.

Tôi đặt chén cháo lên một cái đĩa nhỏ, cứ thế bê đi.

Còn về phần tàn cuộc ư? Mặc kệ nó chứ!

Nâng nâng niu niu múc một muống cháo, thổi thổi thổi... Từ từ đưa đến bên miệng Lắm Lắm...

Lắm Lắm nhú máy: “Đây là cái gì?”

“Hả?” Tôi cẩn thận nhìn xuống. Cái cục đen thui kia là gì thế nhỉ? A! Là trứng muối.

“Trứng muối.” Tôi nói.

“Còn cái kia?” Lắm Lắm chỉ vào cái mớ vừa đen vừa trắng trong chén.

Tôi nhanh nhẹn trả lời: “Thịt nạc!”

Thứ tôi nấu chính là cháo trứng muối với thịt nạc. Nếu không phải trứng muối, thì tất nhiên là thịt nạc rồi. Lắm Lắm cuối cùng cũng nuốt xuống cháo ấy vào.

Cau mày. Cau mày. Vẫn cau mày.

Khó khăn gian nan lắm muốn cháo kia mới được nuốt trôi. Lắm Lắm lạnh lùng phán: “Khó ăn!”

Tôi giận.

Nếu con không phải là bệnh nhân, ba ba của con nhất định đã phát hỏa với con rồi!!!

Thật sự khó ăn sao? Tôi cầm lấy cái muỗng. Ăn một miếng. Bỏ muỗng xuống. Xoay người đi. Nói: “Ba đi gọi đồ ăn.”

Lắm Lắm đúng là đã chiều cổ tôi rồi. Cái gì mà khó ăn chứ? Thứ này hoàn toàn không thể nuốt nổi.

“Không cần. Vẫn ăn được.” Lắm Lắm cầm muỗng, ăn hết miếng này đến miếng khác.

Tôi vội vàng can ngăn: “Đừng ăn. Khó nuốt lắm. Để ba đi gọi đồ ăn ngoài.”

Lắm Lắm nhìn tôi một cái, nói: “Anh muốn lãng phí thì làm đi, còn tôi thì không.”

Cứ như vậy, từng muỗng từng muỗng, chén cháo nhanh chóng được giải quyết xong.

Trong lòng tôi chợt dâng trào cảm xúc. Lắm Lắm quả là một đứa con ngoan mà

.

Ăn xong, Lắm Lắm nhìn tôi nói: “Anh đúng là làm chuyện gì cũng không xong!”

Tôi xin rút lại những lời ban nãy.

“Tôi buồn ngủ rồi.” Lắm Lắm nói.

“Ừm...” Tôi dọn chén muỗng.

“Anh không ngủ sao?” Lắm Lắm ra vẻ cụt hứng.

Thật là... Muốn ba ngủ chung thì cứ nói thẳng đi... Mới bệnh một lúc mà bao nhiêu tính nết trẻ con của Lắm Lắm đều bị phô bày ra ngoài cả rồi.

Tôi sải bước đến bên giường, nằm xuống. Lắm Lắm lập tức ôm chặt lấy tôi, tôi cũng đành chịu trận.

Hơi thở bên cạnh dần dần trở nên đều đặn.

Đến lúc này tôi mới phát hiện ra vài việc.

Tôi chưa ăn, cũng chưa có tắm.

...

Lắm Lắm bị bệnh một tuần liền. Tôi ngày nào cũng cuống quýt lo lắng cho nó. Lắm Lắm còn một mực không cho tôi đi làm, chỉ còn biết nhờ tên họ Thần xấu xa kia chủ trì đại cục.

Cứ như thế... Tôi dần quên mất chuyện nộ hôn kia...

15. Chương 15

Hậu quả tất yếu của chuyện nghỉ ở nhà một thời gian dài chính là — Hồ sơ văn kiện chất thành núi!

“Thần Tiêu! Không phải cậu nói giúp bọn tôi giải quyết ư? Sao vẫn còn cả đống văn kiện thế này?!”

Tôi tức! Đã thành cả quả núi rồi còn gì. Cái này gọi là giúp tôi sao. Có mà giúp tôi bị dè chết thì có.

“Thần Tiêu! Thần Tiêu

~” Muốn chết ư? Sao còn không trả lời tôi.

“Chuyện này... Tổng giám đốc, trưởng phòng nói có việc phải ra ngoài. Trong một thời gian sẽ không trở về được, bảo ngài không cần chờ trưởng phòng...” Trần Phúc vẫn vậy, vẫn xách bản mặt tái nhợt ra gặp tôi.

Tôi bốc hỏa. Có gan thì đừng quay lại nữa!

Ngồi trong phòng làm việc, dần mặt ra.

Nhìn mớ văn kiện xếp thành hai quả núi, một số là bản vẽ chưa hoàn thành, một số là giấy tờ cần kí. Còn tôi thì vẫn ngồi ngẩn ra đấy.

A! Đúng rồi!

Được, cứ như thế mà làm!

“Diệp Tử, cô giúp tôi gọi Tiểu Đào đến đây.” Tôi nhấn nút nội bộ gọi cho Diệp Tử.

“Vâng.”

Tốc độ làm việc của Diệp Tử đúng là nhanh nhẹn hơn mọi khi, Tiểu Đào thoáng cái đã tới nơi.

Tôi đưa một số bản nháp chỉ mới thiết kế sơ cho cô ấy, nói: “Tiểu Đào, chỉnh sửa lại cho chu đáo, nhớ kĩ phải làm sạch sẽ đấy.”

Tiểu Đào nhận lấy: “Vâng, tổng giám đốc.”

Tốt, giải quyết xong một việc.

“Diệp Tử, gọi Trần Phúc.” Tiếp tục tìm người.

“Trần Phúc, anh giúp tôi viết phần giới thiệu bản thiết kế.”

Tôi quăng cho anh ta một bản vẽ sơ sài và mấy câu giới thiệu cụt lủn chưa thành văn.

“Vâng, tổng giám đốc.”

Tốt, lại giải quyết thêm một việc.

“Diệp Tử, giúp tôi gọi Hiểu Hiểu đến đây.” Tôi lại nhấn nút nội bộ.

“Hiểu Hiểu, cô giúp tôi trau chuốt cho mấy bản vẽ này một chút được không?”

“Vâng, tổng giám đốc.”

OK! Tiếp tục giải quyết nhanh gọn.

“Diệp Tử, giúp tôi gọi Tiêu Lâm, Thái Kiều... Đúng... Gọi được cho ai thì gọi hết đến đây. Đúng... Còn một người cũng gọi lên nốt... Đúng...” Tôi giao phó.

Kể đến người đi tập nập.

“Cô, giúp tôi vẽ lại dựa trên bản thảo này. Đúng, vẽ cho rõ ràng vào. Cô chưa bao giờ vẽ tranh sao?”

“Cô, giúp tôi tô màu đi. Đúng, muốn tô ra sao thì tô. Miễn nhìn thuận mắt là được.”

“Cô. Cái gì? Cô không biết làm cái gì hết ư? Vậy đến đây chi vậy? Thôi, giúp tôi gọt bút chì đi!”

“Anh...”

“Còn cô...”

...

“Có cần tôi giúp luôn không?” Chợt một âm thanh vang lên.

Tôi đang gồng mình kí cho hết đồng giấy tờ, không rảnh để ngược lên nhìn. Tiện tay sờ sờ mặt bàn.

Trống không.

Vui vẻ nói: “Không có, chờ tôi nghĩ ra sẽ gọi anh.”

Đợi chút!

Giọng nói này sao quen tai thế nhỉ? Tôi ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một kẻ không nên thấy.

“Sao vậy? Không có việc gì cho tôi làm sao?” Giọng điệu của kẻ mới đến rõ ràng mang tính khiêu khích.

Tôi nhin, cười hiền lành: “Không có, mọi việc đều đã tổng đi... Không... đều đã làm xong cả rồi.”

Lầm Lầm nheo mắt: “Thật vậy sao? Nếu thế thì... tôi thấy cấp dưới của chúng ta đang làm việc vất vả gấp rút lắm. Hay tổng giám đốc cao quý tiện thể giúp họ một tay đi.”

Chỉ sau một câu nói vô cùng giản đơn như thế, tất cả những văn kiện tôi đã mất bao công sức để tổng đi lại như tuyết rơi bay hết về chỗ cũ.

Tôi đúng là khóc không ra nước mắt.

Cẩn bút, bắt đầu dĩ nhìn đồng giấy tờ vừa biến mất giờ lại nằm chình ịch ra trên bàn. Ngày hôm nay đúng là số con rệp mà.

Điện thoại vang lên.

Là Diệp Tử: “Tổng giám đốc, có điện thoại của chủ tịch tập đoàn Hoán Nguyệt. Ngài có muốn nhận máy không?”

“Hoán Nguyệt? Tôi quen biết gì họ? Phải gọi cho Lầm Lầm chứ?” Tôi nghiêng đầu suy nghĩ một chút. Hoán Nguyệt? Không lẽ là tập đoàn kinh doanh khách sạn Hoán Nguyệt ư? Hình như tôi đâu quen ai trong ấy.

“Anh ta nói anh ta là Quan Linh. Ngài nhất định sẽ muốn gặp.” Diệp Tử bổ sung.

Quan Linh?

Quan Linh!

“A, học trưởng (*) Quan Linh. Giúp tôi nối máy với cậu ấy.” Tôi kích động. Quan Linh là học trưởng thời Cao trung của tôi, có học chung với nhau một lần, nhưng ngay sau tốt nghiệp cậu ấy liền xuất ngoại, sau này cũng dần mất liên lạc.

“Khi Khi.” Điện thoại vừa chuyển xong, học trưởng đã ưu nhã lên tiếng.

“Học trưởng.” Tôi hưng phấn. Xem ra hôm nay không đến nỗi là số con rệp. Cái này gọi là họa phúc song song.

“Nhiều năm như vậy rồi, cậu vẫn thế.” Học trưởng cười khẽ một tiếng, trầm thấp, rất êm tai. Đây là chưa kể đường nét tinh xảo tuần tú chẳng khác nào điêu khắc trên gương mặt cậu ta. Thật không biết đã làm điên đảo bao nhiêu trái tim thiếu nữ rồi.

“Sao cậu lại tìm được tớ? Tớ lại chẳng có tin tức gì của cậu cả.” Tôi hỏi.

“Ha ha... Trong điện thoại không nói rõ được. Cậu có rảnh không? Chúng ta cùng ra ngoài dùng cà phê.”

“Được.” Tôi đồng ý tức thì.

Chọn được địa điểm lý tưởng, tôi nhanh chóng lao ra cửa. Mặc cho Diệp Tử gọi phía sau cũng không để ý.

Buồn cười, lúc này Lầm Lầm không phải đang ở trong phòng làm việc sao? Nếu để nó nhìn thấy tôi lên la lên lút chuẩn ra ngoài thì còn có thể đi chơi ư?

Không đúng, đây không phải đi chơi. Đây chính là tận dụng cơ hội gặp lại học trưởng.

...

Người ta thường nói, một khi đã mang số con rệp, thì ngay đến uống nước cũng sặc chết.

Nguyệt U là một nơi có khung cảnh rất đẹp, ngay cả tên gọi cũng theo kiểu Trung Quốc, nhưng lại là một quán cà phê.

Ở một nơi yên tĩnh thế này, tôi mới có thể thoải mái gặp lại bạn cũ...

Tuy nhiên, không phải cái gì cũng lường trước được...

...

Bây giờ đã gặp được học trưởng.

Cậu ta đúng là vẫn xinh đẹp như ngày nào... quên mất... là đẹp trai chứ. Mái tóc nâu dài buông xuống đến thắt lưng, dùng một sợi dây da màu đen cột ngang. Hơn nữa nụ cười lại vô cùng dịu dàng, từng cử chỉ đều khiến người khác phải thốt lên — Không ai nhỏ nhả được như anh ấy!

Học trưởng cười cười nói: “Cậu đã lâu như vậy mà không chút thay đổi, trông vẫn đáng yêu như trước.”

Tôi mở miệng toe toét: “Đã già thế này rồi, còn dễ thương đáng yêu gì nữa...”

Nhưng nụ cười đột nhiên cứng lại trên môi, từ hưng phấn chuyển sang kinh hoàng.

Tôi dường như đã quên mất câu thành ngữ quen thuộc, họa vô đơn chí.

Ở chỗ ngồi này có thể dễ dàng nhìn thấy toàn bộ phong cảnh bên ngoài.

Đằng kia... MY GOD...

Có thể nói cho tôi biết vì sao cái người tôi luôn nghĩ đang ngồi ở phòng làm việc kia lại đi đến cái nơi yên tĩnh này không?

=====

Chú Thích:

(*) Học trưởng: Danh xưng “học trưởng” là nhằm chỉ những đàn anh lớp trên học cùng trường (giống như sempai trong tiếng Nhật và sunbae bên tiếng Hàn ấy =..=). Nói cách khác, Quan Linh ca ca lớn tuổi hơn bé Khi Khi của nhà ta!

16. Chương 16

Tòa nhà được cố ý xây dựng khá sắc sảo với những bức tường màu đỏ chói mắt và hàng dây leo màu lục rậm rạp, xanh mướt. Từ bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy bên trong, nhưng người ngồi trong quán có thể dễ dàng nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Lầm Lầm xuống xe.

Sau đó vòng sang mở cửa cho ghế ngồi bên cạnh.

Hả? Vậy hóa ra không phải đến để bắt tôi sao?

Một chân bước ra, mang giày cao đến mức ấy, chỉ có thể là phụ nữ.

Tôi mở to mắt.

Nếu xuống xe là một mỹ nữ, tôi tất nhiên sẽ không kinh ngạc đến nhường này.

Vấn đề là, người phụ nữ vừa xuất hiện so với mẹ tôi còn già hơn. Không... Phải nói là tương đương với tuổi của mẹ của mẹ tôi ấy chứ.

Người ấy mặc váy dài màu hồng phấn, giày cao 4 tấc. Nếu tôi không trực tiếp nhìn thấy, còn có thể nghĩ rằng Lầm Lầm hẹn hò với tiểu thư xinh đẹp... đằng này...

Bọn họ đẩy cửa đi vào trong.

Tầm nhìn của tôi đến đấy cũng bị cắt đứt.

Trời ạ, sở thích của Lầm Lầm từ lúc nào đã trở nên đặc biệt thế này?

“Khi Khi... Khi Khi?” Một bàn tay đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi, hươ qua hươ lại.

Tôi ngước lên, thấy học trưởng đang lo lắng nhìn tôi.

“Sao vậy? Sắc mặt của cậu không được tốt lắm.”

Gượng gạo nhếch khóe miệng, tôi nói: “Không có gì.” Làm sao có thể nói với học trưởng là con trai tôi đang hẹn hò với một người đáng tuổi bà ngoại của ba nó, còn đi một mình nữa chứ!

“Mấy năm nay cậu đã ở đâu? Tôi tìm mãi không thấy cậu?” Tôi hỏi. Thứ nhất là muốn quan tâm học trưởng, thứ hai là muốn nói lảng sang chuyện khác.

Học trưởng chậm rãi khuấy cà phê, mỉm cười nói: “Mấy năm nay bỏ đi lang thang...”

“Lang thang?!”

“Đúng vậy, không ai muốn chứa chấp tớ cả... Chỉ có thể lang thang khắp nơi thôi... Đến bây giờ mới có người đồng ý chấp nhận tớ. Không phải vừa ổn định chỗ ở xong, tớ đã lập tức đi tìm cậu sao?” Học trưởng chậm rãi nói, không hề toát ra chút buồn bã nào.

“Cái gì? Sao cậu không đến tìm tớ? Nhà của tớ chỉ có mỗi tớ và em trai của tớ thôi, đâu có đông người.” Chẳng trách sau khi tốt nghiệp xong chẳng còn ai biết được tin tức của học trưởng, thì ra...

“Phụt.” Học trưởng cười đến độ toàn bộ cà phê đều phun ra. Cậu ấy nhanh chóng lấy khăn lau nhẹ khóe miệng, gơ tay tỏ ý xin lỗi.

Cậu ấy nói: “Khi Khi, sao cậu lại đáng yêu như thế? Nhà tớ mặc dù không giàu có gì, nhưng cũng đủ sức nuôi tớ kia mà.”

A? Tôi hoàn toàn quên mất học trưởng chính là con trai của một gia tộc quyền quý bên Châu Âu. Vậy mà tôi còn muốn bảo người ta về nhà mình ở...

“Học trưởng...” Tôi ai oán kêu lên. Trêu tôi vui lắm sao?

Thời gian cứ như vậy trôi qua rất nhanh.

Hai dáng người ban nãy cũng đã đi ra.

Tôi quay sang học trưởng xin lỗi vào câu, rồi cuống quýt chạy ra ngoài.

...

Vừa chạy ra khỏi cửa đã đụng phải một người.

Tôi xoa xoa cái trán đau buốt của mình. Cái mùi quen thuộc này, không cần ngẩng lên cũng biết vừa đụng trúng ai rồi.

“Anh đang làm gì vậy?” Giỏi thật, còn dám mở miệng chất vấn tôi.

Tôi nhìn Lầm Lầm, ra vẻ vô tội nói: “Không làm gì cả!”

Lầm Lầm hừ một tiếng, trưng bày bộ mặt kiêu như có-quỷ-mới-tin-anh.

Tôi nhún nhún vai, không nói thêm lời nào. Con không tin ba thì ba cũng hết cách, bởi vì ba chính xác là đang nói dối mà. Không phải, ba không nói gì hết, con thích tin hay không thì tùy.

Một tiếng nói tao nhả đột nhiên vang lên từ phía sau: “Sao vậy, Khi Khi?”

Tôi quay đầu lại, cười yếu ớt. Trong lòng thầm than: Không xong rồi, học trưởng sao lại ra đây? Kiểu này không phải là trực tiếp tố cáo tôi trốn việc đi chơi sao?

Tôi vẫn lì lợm không chịu thua, đi đến bên cạnh học trưởng, giới thiệu: “Học trưởng, đây là em trai của tôi, Lâm Lâm Lâm.”

“Lâm Lâm, đây là học trưởng của ba, Quan Linh.”

“Chào anh!” Nét mặt của Lâm Lâm không giống như mọi khi, lạnh lùng đến đáng sợ.

“Chào cậu. Hóa ra cậu chính là em trai của Khi Khi, tôi cũng thường nghe cậu ấy nhắc đến cậu.” Thái độ của học trưởng vẫn là tuyệt nhất, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi.

“Vâng.” Lâm Lâm ậm ừ.

Bầu không khí có chút lạnh đi.

Mặt trời về chiều vẫn không ngừng rơi xuống, ấm áp rất thoải mái, chỉ có không gian ở nơi này là đặc biệt lạnh lẽo thôi...

Về chiều ư? A, đúng rồi!

Tôi cười vỗ vỗ đầu: “A, học trưởng, tôi và Lâm Lâm có hẹn dùng bữa với Lâm tiểu thư. Tôi suýt nữa quên mất. Lúc này đã đến giờ rồi. Cho nên...”

Nếu không kiếm chuyện để đi, ba kẻ cứ đứng như tượng trước quán người ta, có để ai buồn bán không đây?

Lâm Lâm không hiểu mô tê gì quay sang nhìn tôi. Muốn mở miệng nói gì đấy, nhưng rốt cục cũng đành im lặng.

“Được rồi, hôm nào rảnh rồi sẽ gặp lại. Đều tại tớ cả, tớ không hỏi trước cậu có thời gian hay không, đã bảo cậu đến đây rồi. Lần sau rảnh thì cứ gọi cho tớ.” Học trưởng có vẻ áy náy. May mà học trưởng không nghi ngờ vì sao tôi vừa bước ra đã đụng ngay em trai mình, rồi lại đột nhiên mọc ra cuộc hẹn.

Tôi kéo Lâm Lâm: “Đi thôi, để Lâm tiểu thư chờ lâu không tốt đâu.”

Lâm Lâm cứ như vậy bị tôi kéo đi mất.

Tôi cũng không quên quay đầu lại, vẫy vẫy tay tạm biệt học trưởng.

...

Trên xe.

“Chúng ta hẹn với Lâm tiểu thư khi nào?” Lâm Lâm vừa lái xe vừa hỏi.

“Hắc hắc, Lâm tiểu thư chắc đang đói bụng lắm, đói bụng đến khó chịu luôn.” Tôi pha trò.

Lâm tiểu thư, chính là người phụ nữ có quyền lực thứ hai trong gia đình tôi. Hiện đang cư ngụ tại bể cá trong nhà. Thích nhúc nhích thì nhúc nhích, không thích nhúc nhích thì có khi nửa tháng cũng không thấy nó cử động một lần. Thậm chí nửa tháng không cho ăn, nó cũng không thấy đói...

Đoán đúng rồi a. Đó chính là “mẹ rùa” của nhà tôi. Bởi vì chưa sinh được đứa con nào, nên mới gọi là “Lâm tiểu thư”. Đến khi nào sinh con sẽ được sửa thành “bà Lâm” a~...

“May là tôi không vạch trần anh.” Lâm Lâm từ tốn nói, giọng điệu cứ như thể đang nói chuyện phiếm ấy.

Thở dài.

Ba vì nể tình da mặt con mông, không muốn nói ra thôi. Giờ con muốn ba nói, thì ba sẽ nói cho nghe!

Tôi trịnh trọng nói: “Chứ không phải vì sợ con mất mặt sao~~ Học trưởng lúc này đâu có thiếu tiền con. Con đừng lúc nào cũng trưng bày thái độ như thể người ta thiếu con mấy nghìn vạn... Không đúng, cứ coi như là người ta thật sự thiếu con mấy nghìn vạn đi, con cũng nên tỏ ra lịch sự một chút chứ! Nói tóm lại, cười một cái đầu chết ai.”

Hừ một tiếng, Lâm Lâm nói: “Sắc mặt của tôi không tốt? Nếu anh đã hẹn với một người, sau đó phát hiện kẻ ấy lại trốn đi vui vẻ với người khác. Sắc mặt của anh sẽ tốt được ư?”

Tôi dè dặt dò xét, thỏ thẻ hỏi: “Con đang nói ba hả?”

Lầm Lầm trợn mắt đến mức tưởng chừng không còn giọt máu nào mà nhìn tôi, đột ngột ngừng xe.

Này, không nên tùy tiện đỗ xe ở giữa đường chứ, dù rằng ở đây rất ít xe cộ.

Lầm Lầm xoay người, ngữ điệu không được thiện chí cho lắm: “Anh rốt cục có nhớ đã bảo cùng tôi hẹn gặp Từ tiểu thư hay không?”

“Tất nhiên ba nhớ. Nhưng không phải là buổi chiều ngày 16 sao?” Tôi nói theo bản năng.

Hả?

Khoan đã...

“Hôm nay là ngày mấy vậy?” Tôi hỏi.

Lầm Lầm không không thốt lên được lời nào.

Nhưng biểu cảm trên mặt lại nói cho tôi biết: Nó đang rất phẫn nộ, còn tôi là một thằng ngu.

“Hắc hắc...” Tôi cười gượng.

Tieu.

Tôi đã nói, ngày hôm nay hình như quên mất cái gì đấy, hóa ra là việc này a...

“Vậy con có đi không?” Tôi không sợ chết hỏi tiếp.

Không đúng, lúc này tôi vừa thấy Lầm Lầm đang hẹn hò với một bà già kia mà?

Nhắc đến bà lão ấy, tôi nói: “Lầm Lầm à. Ba biết ba quên chuyện này là không phải. Nhưng con cũng không cần đi tìm một bà lão để phá hỏng cuộc hẹn của ba a

?”

Hả? Không đúng, nếu tôi nói như vậy, chẳng khác nào thừa nhận mình theo dõi bọn họ.

Lầm Lầm làm vẻ mặt kì lạ nhìn nhìn tôi: “Anh nghĩ bà lão ấy là ai?”

Vẻ mặt của Lầm Lầm rõ ràng đang khẳng định: Tôi còn ngu hơn cả thằng ngu. Cái này tôi hoàn toàn có thể nhìn ra được!

Đột nhiên một tia sáng lóe lên, tôi kêu to: “Không phải chứ? Bà ấy là “Từ tiểu thư” ư?”

“Không thì anh nghĩ là ai?” Lầm Lầm hỏi.

Tôi chìm đắm trong đả kích. Tài liệu không phải nói Từ tiểu thư là người cầm quyền tập đoàn Từ thị, bình thường không nhận lời phỏng vấn, nhưng nghe đồn là vẫn chưa lập gia đình. Tôi còn tưởng rằng là một tuyệt sắc giai nhân, hay chí ít, một khi đã kêu là “tiểu thư” thì vẫn còn ít tuổi a~!

Trong tài liệu còn nói, Từ tiểu thư rất thích bàn chuyện làm ăn với những “chàng đẹp trai”, nên mới hẹn chúng tôi ra đây. Nếu như có thể hợp tác với tập đoàn Từ thị, đối với chúng tôi chỉ có lợi mà không hại. Tôi tất nhiên đồng ý rồi. Chỉ là uống một ly trà, có là gì ghê gớm đâu?

Tôi khẩn trương nhìn toàn bộ người Lầm Lầm: “Lầm Lầm, con không bị bà ta làm gì đấy chứ?”

Cái bà Từ tiểu thư ấy, không hiểu sao vẫn để người ta gọi là Từ tiểu thư nhỉ, nếu xưng là “bà ngoại Từ” thì may ra còn dễ nghe a~~

“Anh bây giờ mới hỏi, có phải là muộn quá rồi không?” Lầm Lầm hơi quay mặt đi, hình như có phần uất ức.

Không phải chứ?

Quá muộn?

Tôi lại nắm lấy người Lầm Lầm xem kĩ một lần nữa: “Không phải chứ? Bà ấy đã làm gì con? Ba sẽ giúp con báo thù!”

Lầm Lầm tức giận xung thiên, hung hăng gõ lên trán tôi một cái, quát: “Thật sự là bại dưới cái não heo của anh rồi!”

Tôi xoa xoa trán. Hôm nay cái trán của tôi đúng là chịu nhiều thiệt thòi mà.

Tuy nhiên cái này không quan trọng, quan trọng là Lầm Lầm, con có bị gì không a~?

“Ba không trách con chứ ba ngu ngốc. Nhưng con hãy nói cho ba nghe một chút, con có bị người phụ nữ kia làm gì hay không?”

Lầm Lầm không thèm để ý đến tôi, lập tức khởi động xe.

“Vậy... nói cho ba biết, con bị thương ở chỗ nào?” Tôi nhả nhặn hơn một chút.

“Có nặng lắm không?” Tôi lại tiếp tục nhả nhặn hơn nữa.

“Hay là để ba tìm người...” Không nói lời nào ư, thực sự nghiêm trọng đến vậy sao?

“...”

17. Chương 17

A, hôm nay là một ngày tuyệt vời.

Cái ngày quý giá mà tôi có thể quang minh chính đại chơi bởi thì tất nhiên là tuyệt vời rồi. Không, phải nói là ngày hiếm hoi được thả lỏng mới đúng.

Tôi hôm nay đang rất cao hứng.

Vì nắng cực ấm, cây cực xanh, hoa cực thơm... Cái gì cũng hoàn hảo cả.

Tinh thần cũng rất khoan khoái, đương nhiên cần phải biểu đạt ra ngoài rồi.

“Today is Sunday... Sunday... Sunday~~” Tôi vừa hút bụi vừa hát.

Ban này vừa gọi điện cho Amanda (cô giúp việc bán thời gian ở nhà tôi), bảo cô ấy ngày hôm nay không cần đến. Vốn dĩ tâm tình rất tốt, cực tốt, tự nhiên lại muốn làm việc nhà.

Hâm lại sửa một chút, tôi bắt đầu hút bụi, tiện thể giảng giải cho Lầm Lầm nghe làm thế nào để trở thành một người đàn ông đích thực.

Lầm Lầm ngồi trên ghế sofa, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím laptop, không biết đang gõ cái gì. Nghe thấy tôi hát, nó ngẩng đầu lên, nói: “Anh có biết anh ồn lắm không?” Dứt lời lại cúi đầu gõ gõ.

“Gi?”! Tôi giận. Dám nói tôi ồn ư? Vậy tôi ồn thật cho nó nghe!

“Morning... Morning... Good... Morning

” Tôi tiếp tục lo chuyện hát hò của mình.

Lầm Lầm nhìn về phía tôi, trong mắt đầy sát khí.

Tôi khiêu khích trừng mắt nhìn lại. Thế nào? Ba hát ba nghe, ai cần con lo?

Lầm Lầm không nói lời nào, đứng dậy, bỏ vào trong phòng.

Kỳ quái? Định làm gì vậy?

Một lúc sau, Lầm Lầm đã quay lại, cầm trong tay hai cái nút bịt tai.

Tôi chỉ thấy nó bỏ hai cái nút bịt tai trên máy tính, khiêu khích liếc tôi.

A~~ Tôi lửa giận hừng hực. Cái này tuyệt đối là hành động sỉ nhục mà!

Tôi đang bốc hỏa, điện thoại lại đột nhiên vang lên. Tôi chạy đến nghe. Lúc đi ngang qua Lầm Lầm, tôi hung hăng đập nó một cái, trút mối hận trong lòng.

“Alô, xin hỏi tìm ai?”

“A, Khi Khi

~ Là tớ. Lai Nhĩ của cậu đây!” Từ điện thoại vang lên giọng nói có chút chói tai của Lai Nhĩ.

Tôi nhú mày: “Lai Nhĩ, có chuyện gì vậy?” Mới sáng ra làm gì mà hưng phấn đến thế?

“A Khi Khi~~ Cậu có nhớ tớ không... Bây giờ tớ bị gia đình nắm cổ lôi về Mĩ, một thời gian ngắn sẽ trở về... Đừng trách tớ không đến tìm cậu nha

” Giọng nói của Lai Nhĩ đột nhiên chất chứa bi ai.

“Ừ ừ...” Tôi thuận miệng đồng ý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Lần này Lai Nhĩ không thấy bóng dáng đâu, thật ra cũng là tin tốt, đỡ cho thân già của tôi khỏi bị Lầm Lầm lườm nguýt. Tên nhóc ấy lúc nào cũng nghi ngờ ba nó toan tính muốn lấy chồng.

Buồn cười! Nói kiểu gì thì tôi cũng là một người đàn ông biết giữ mình trong sạch. A, chính là một người đàn ông đích thực~.

“Khi Khi...” Lai Nhĩ tiếp tục nói.

Tôi tiếp tục thuận miệng đáp lời, ngay cả cậu ta nói cái gì tôi cũng không nhớ rõ.

Vắt vả lắm mới cúp được máy.

Tôi bỏ điện thoại xuống, cầm lấy máy hút bụi, chăm chỉ làm tiếp việc nhà của mình.

Lầm Lầm đột nhiên hỏi: “Điện thoại của ai?”

“Lai Nhĩ.” Tôi đáp.

Lầm Lầm trợn mắt nhìn tôi.

Điện thoại lại vang lên.

Thật hiếm thấy nha, bình thường nhà tôi không nhận điện liên tục thế này.

“Alô, xin hỏi tìm ai?”

“Khi Khi à~ Anh là học trưởng.” Một âm thanh tao nhã vang lên.

“Học trưởng!” Tôi hưng phấn. Học trưởng hôm nay sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại đến đây, lần trước đúng là xấu hổ quá.

“Ha ha, Khi Khi à, có thích tắm suối nước nóng không?”

“Suối nước nóng?” Tôi thắc mắc.

“Đúng vậy, nhà anh ở ngoại thành vừa mới mở một khách sạn suối nước nóng. Em rảnh thì đến chơi, tất nhiên là có suối rồi.” Học trưởng chậm rãi nói.

A, suối nước nóng~

Tôi yêu nhất là suối nước nóng.

Tôi nhanh nhẩu trả lời: “Rảnh chứ, rảnh chứ!”

Nói chuyện với học trưởng thêm một lúc nữa mới cúp máy.

Lầm Lầm lại ra vẻ kỳ quái nhìn tôi: “Là ai?”

“Học trưởng à~ Đúng rồi, Lầm Lầm, con chừng nào mới rảnh rỗi, chúng ta đi tắm suối nước nóng đi.” Tôi vui vẻ nói.

“Suối nước nóng?”

Tôi bảo với nó là học trưởng hẹn chúng tôi đến khách sạn mới khai trương chơi một chuyến.

Lầm Lầm chỉ đáp trả tôi một câu: “Anh muốn đi thì đi vậy.”

Muốn chứ ~

Tôi tiếp tục làm nhà, tâm tình cực tốt.

Đột nhiên, Lầm Lầm mở miệng hỏi: “Bánh quy thì anh thích loại bánh quy nào?”

“Bánh quy gì cơ?”

“Tiệc mừng 20 năm thành lập công ty đấy!” Lầm Lầm trưng bày nét mặt kiểu như nếu-như-anh-quên-tôi-sẽ-làm-thịt-anh.

Tôi nhanh nhẩu trả lời. Nhưng thực tế, tôi đã quên bằng mất rồi.

“Bánh quy thì nên chọn SUESCAKE.” A, cái hãng này bánh quy và bánh ngọt đều ăn rất ngon nha. Tôi nhanh miệng bổ sung thêm một câu: “Bánh ngọt cũng chọn hãng ấy luôn.”

“Nước trái cây thì sao?”

“Ba muốn loại nước trái cây dùng trong bữa tiệc của mẹ lần trước.” Nhắc đến nước trái cây, nước bọt đều chảy ra cả rồi.

“Còn muốn món ngọt nào nữa không?” Lầm Lầm hỏi.

Tôi tiếp tục bàn luận từng cái, từng cái một.

“Đúng rồi, con hỏi nhiều như vậy. Không lẽ lần này toàn chọn những món ba thích sao?” Tôi thắc mắc.

“Không có, cái này là cho khu vực nhi đồng.” Lầm Lầm thuận miệng trả lời.

“...”

Tôi điên tiết.

Khu. Vực. Nhi. Đồng!

Tôi điên tiết xông lên, đưa tay ra về muốn bóp cổ nó.

Hung tận nói: “Nếu con còn nói năng lung tung. Ba sẽ bóp chết con.”

Lầm Lầm đột nhiên đưa mắt nhìn tôi nói: “Anh có quên gì không?”

“Hả?” Tay tôi bỗng chốc dừng lại.

Lầm Lầm nắm lấy tay tôi, tiến lại gần.

“Gì vậy?” Gương mặt Lầm Lầm không ngừng phóng đại lên trước mắt tôi.

Tim chẳng hiểu sao lại bắt đầu đập điên cuồng. Bùm! Bùm! Bùm!

Tâm trí chẳng hiểu sao lại nhớ đến nụ hôn lúc trước.

Gương mặt của Lầm Lầm mỗi lúc một gần.

A, mặt tôi nhất định đang rất đỏ.

Chỉ còn thiếu một chút nữa thì chạm vào nhau.

Tôi cuống quýt nhắm chặt mắt lại.

Nhưng đôi môi kia lại không hề hạ xuống như dự đoán của tôi, tay cũng buông ra.

Tôi mở mắt, chỉ thấy Lầm Lầm bước qua tôi, đi vào nhà bếp.

“Anh đang nấu cái gì trong bếp đúng không?” Giọng nói của Lầm Lầm từ trong bếp vọng ra.

A! Tôi quên lấy sữa ra ngoài!

Vậy mà ban này tôi còn tưởng là... là...

Tôi vui mặt vào ghế sofa. Mắt mặt quá đi thôi!

18. Chương 18

Lại tiệc tùng.

Tôi thật không hiểu cái công ty thường ngày bận rộn muốn chết này lấy đâu ra thời gian để mở tiệc. Lắm Lắm lại bảo tôi không có tư cách để nói mấy lời đó.

Tôi đại nhân đại lượng không tính toán với nó. Dù sao hôm nay cũng là bữa tiệc chúc mừng 20 năm thành lập công ty.

Tôi hôm nay đặc biệt mặc một bộ vest màu đen, thể nên phong thái vô cùng trang trọng. Nhớ lần trước phải khoác trên người cái áo đuôi tôm màu trắng toát kia, toàn thân tôi vẫn còn sờn gai ốc.

Không khí hôm nay rất tốt.

Tôi một mình đứng ở ban công vắng người, tức giận không nói nên lời.

Đừng hỏi tại sao tôi lại chui ở xó này. Tên nhóc chết tiệt Lắm Lắm thật sự dám to gan đem hết những món tôi thích bày ở khu vực nhĩ đồng!

A~ Bánh quy đáng yêu của tôi, bánh ngọt, nước trái cây... Còn cả phô mai nữa~~

Tuy rằng tôi không ngại chạy đến khu vực nhĩ đồng để lấy đồ ăn. Đâu có ai ghi trên ấy là bàn dành riêng cho trẻ con đâu. Thế nhưng... cái bàn chết tiệt kia sao lại thấp như vậy, còn phủ khăn trải bàn màu hồng dễ thương nữa. Bố trí đáng yêu như thế là có ý gì chứ? Dù vậy tôi vẫn có thể thừa cơ “người không biết quý không hay” mà đi đến lấy vài món. Chỉ có điều... Tại sao lại có một đám tiểu quỷ xúm xít bu quanh chỗ ấy, ăn uống không ngừng, làm thế nào cũng không chịu đi...

Dù da mặt tôi không thuộc dạng mỏng, nhưng hôm nay đã trót ăn mặc trịnh trọng thế này, làm sao có thể giành ăn với bọn con nít được chứ!

Lắm Lắm chết tiệt, ba hận con~~

Con coi như cũng biết điều, không đại dốt xuất hiện trước mặt ba, không thì...Hừ hừ!

Âm nhạc du dương nhẹ nhàng lan tỏa khắp bữa tiệc. Nhưng lòng tôi vẫn chất chứa bao nhiêu tâm sự.

Tên họ Thần xấu xa cầm rượu đi đến.

Hừ, đừng có mà bắt tôi giận cá chém thớt.

Tên xấu xa họ Thần đứng lại trước mặt tôi, nở nụ cười không gì rực rỡ bằng: “Sao lại không ăn gì?”

Nếu tôi không quen hắn từ trước, tôi nhất định sẽ nghĩ hắn hoàn toàn không phải người xấu.

Nhưng đáng tiếc...

“Hừ.” Tự nhiên lại ân cần, thổ phỉ lại bày đặt nhân nghĩa. Tôi không thèm quan tâm đến hắn.

“Bình thường lúc nào cũng thấy cậu ăn. Sao hôm nay lại đổi tính đổi nết đứng ở góc này?” Hắn tiếp tục hỏi tôi.

Tôi im lặng. Hắn muốn thế nào đây? Tôi ngậm miệng cũng không được yên ư?

Tên xấu xa ấy dừng lại một chút, cười tàn ác nói: “Hay tại cậu không ăn được thứ cậu muốn ăn?”

Chết tiệt! Sao hần biết!

Tôi tự nói với mình: phải bình tĩnh, phải kiềm chế, không nên tính toán với hần!

Một dáng người cao cao xuất hiện giữa buổi tiệc, khiến mọi người có mặt ở đây đều hoàn toàn im lặng.

Tôi nhìn sang. Là học trưởng!

Tôi vừa định đi đến chỗ anh ấy.

Lại bị tên họ Thần kéo lại. Hần chỉ chỉ, ý bảo tôi nhìn kẻ đang đứng bên cạnh anh ấy.

Tôi đưa mắt nhìn, thì ra là học trưởng dẫn theo bạn gái. Thế này thì đúng là không tiện qua đây thật.

Tôi đứng yên một chỗ.

Kể bên cạnh mở miệng: “Là Quan Linh phải không?”

Tất nhiên là phải rồi. Đã biết còn cố hỏi.

Cha mẹ của Thần Tiêu là bạn tốt của cha mẹ tôi. Tình cờ, tôi và hần từ nhỏ cho đến cao trung đều học chung một trường, hần đương nhiên là biết qua Quan Linh.

Ngoài ra, gia đình của Thần Tiêu cũng là một gia tộc giàu có. Nhưng hần bảo rằng bản thân chưa có kinh nghiệm, không muốn thừa kế, lại chạy sang công ty làm một trưởng phòng nho nhỏ. Sau đó cô bé Thần Hiểu vì thương anh mà cũng chạy qua theo. Tôi thật không biết mấy người nhà bọn họ nghĩ cái gì nữa.

Một dáng người cao lớn xuất hiện giữa đại sảnh. Mọi người lại tiếp tục rơi vào im lặng.

Tôi xoa xoa nắm đấm. Cuối cùng cũng xuất hiện rồi. Xem ba xử lý con như thế nào!

...

Vừa mới dậm bước liền bị giật ngược ra sau. Tôi quay đầu, trợn mắt nhìn hần. Gì chứ? Lôi kéo hoài vậy!

Tên họ Thần cười cười ra vẻ vô tội, nói: “Cậu xem, bên cạnh Lầm Lầm kia.”

Tôi nhìn sang. Một mỹ nhân tóc vàng đang dựa sát vào người Lầm Lầm. Thằng bé cũng không không hề từ chối.

Đứng nhìn từ xa, dù không thể thấy rõ ràng, nhưng vẫn có thể trông thấy dáng vóc của cô gái tóc vàng, đứng bên cạnh Lầm Lầm, trông thấy xứng đôi.

Tôi cau mày.

Bình thường Lầm Lầm vốn không thích phụ nữ tiếp cận mình. Cô gái ấy là ai?

Tên họ Thần đưa tay ra trước mắt tôi huơ huơ, thốt ra mấy câu ngu ngốc: “HELLO! HELLO! Còn nhận ra tôi không?”

Tôi trừng mắt: “Cậu bị ngu sao?”

Hần cười cười: “Không nên nói như vậy chứ. Chỉ có điều... Khi Khi à... Tôi đã nói với cậu chưa? Cậu hôm nay sao lại già như vậy?”

Tôi tức. Liếc mắt nhìn hần.

Tên họ Thần xấu xa tiếp tục nói: “Thứ cậu mặc giống hết áo liệm a! Ha ha~~”

Tôi im lặng.

Một tên bại nào!

Lúc tôi nhìn vào trong đại sảnh, thấy Lầm Lầm đang giới thiệu cô gái bên cạnh cho những người khác.

Không biết vì sao, lồng ngực nhói lên một cảm giác kỳ lạ...

Quay đầu lại, nhìn thấy một dáng người cao cao đi về hướng chúng tôi.

Tôi cười.

Học trưởng đi đến trước mặt tôi, vươn tay đưa thứ nước trái cây màu lục cho tôi, dịu dàng nói: “Cầm lấy đi. Anh vừa mới thấy nó, nghĩ rằng em sẽ muốn uống nên lấy thêm một ly.”

Tên họ Thần xấu xa bên cạnh tôi lằm bằm bầm gì đấy, đủ để biểu thị hắn đang bất mãn.

Tôi cảm động đến rối tinh rối mù, nhận lấy nước trái cây, uống thật từ tốn. Chỉ có học trưởng là tốt với tôi nhất thôi ~~

Học trưởng dường như đến lúc này mới trông thấy Thần Tiêu, hướng mắt về phía hắn, mỉm cười: “Thì ra Thần Tiêu cũng ở đây!”

Hai con mắt của hắn đột nhiên bốc hỏa.

Tôi đứng cạnh cười lên. Cuối cùng cũng có người đạp đổ được bộ dạng kiêu ngạo ngất trời của hắn ta.

Tình cờ lúc ấy, Lãm Lãm cũng đi về phía này.

Tôi vờ như không phát hiện, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng học trưởng.

Còn vì sao lại làm như vậy ... ngay cả bản thân tôi cũng không hiểu rõ.

Nhịp tim trở nên lạ lẫm, không còn là tôi của mọi khi. Đặc biệt khi nhìn thấy Lãm Lãm, lồng ngực đột ngột trở nên khó chịu.

Không được ăn những thứ mình thích ăn. Lại thấy Lãm Lãm xuất hiện trước mặt tôi, ngang nhiên thoải mái mang theo người con gái ấy, đã không vui lại càng thêm không vui.

Đầu óc rối loạn mơ hồ.

Không nghĩ nữa!

Uống nước trái cây thôi!

19. Chương 19

Bữa tiệc dần đến lúc cao trào.

Bỗng nhiên lại thêm một người xuất hiện giữa đại sảnh, khiến xung quanh hoàn toàn im lặng.

Tôi tò mò nhìn sang.

Đôi mắt sắc bén, đường nét trên gương mặt như điêu khắc, dáng người cao lớn, toát lên phong thái vương giả bẩm sinh.

Nhưng mà, tôi không nhận ra kẻ ấy là ai.

Mọi người cứ thế im lặng trong vòng 30 giây.

Tên họ Thần xấu xa chặc chặc hai tiếng, đưa ly rượu về phía tôi.

Tôi thắc mắc nhìn về phía hắn.

Tên họ Thần đưa tay vuốt tóc, nói: “Cầm giúp tôi. Tôi cũng muốn đi trên “sân khấu” đại sảnh.”

Tôi điên tiết, thầm gào lên: “Có cần tôi lấy rượu nhuộm tóc cậu cho đẹp trai hơn không?”

Hắn bấy giờ mới chịu im lặng một chút.

Tôi quay đầu định hỏi học trưởng có biết kẻ kia hay không.

Nhưng đã thấy anh ấy hóa đá tại chỗ.

Tôi đưa tay trước mặt anh ấy, hươ hươ.

Học trưởng gương gạo mỉm cười, nói: “Khi Khi, chúc mừng công ty em đầy 20 tuổi. Anh có việc, phải đi trước.”

Một tia nhìn lạnh lẽo từ sau lưng truyền đến.

Lạnh đến mức tóc gáy tôi cũng nhanh chóng dựng đứng lên.

Hả? Chuyện gì thế này?

Không hề lưỡng lự, tôi cuống quýt chạy theo.

“Học trưởng...” Tôi gọi.

Học trưởng đứng trên lan can, chỉ thấy anh ấy xoay người mỉm cười trong tích tắc, để lại một câu: “Anh đi đây~” Rồi lập tức nhảy xuống phía dưới.

Tôi đàn mắt tại ban công.

Cái loại hoàn cảnh gì thế này?

Bữa tiệc diễn ra ở lầu một, bên dưới ban công chỉ là thảm cỏ.

Vấn đề là, có cửa không đi, sao lại nhảy lầu hế này? Khoan đã, nhảy lầu! Chưa bao giờ thấy qua học trưởng ưu nhã làm mấy việc này.

Tôi trở lại cái xó mình đứng ban nãy, lại phát hiện tên họ Thần xấu xa chạy đâu mất rồi.

Tôi nhìn xung quanh, liền trông thấy tên xấu xa ấy đuổi theo một dáng người. Người đó, không phải là Thần Thần sao?

Ba anh em nhà họ Thần. Tôi từ đầu đã nghi ngờ không biết bác Thần có nghiêm túc đặt tên cho bọn họ hay không. Thần Tiêu, Thần Hiểu, Thần Thần. Tên của ba người họ, chẳng khác nhau bao nhiêu. Sở dĩ tên hần có chữ Tiêu, cũng là vì bác gái mang họ Tiêu.

Trong lúc tình cờ, tôi phát giác người mới tới ban nãy đang hung hăng nhìn về phía tôi.

Ya? Tôi còn chưa gặp anh ta bao giờ mà?

Tôi đang mải suy nghĩ, ai ngờ, anh ta trừng mắt liếc tôi một cái rồi bỏ đi.

Có ai nói cho tôi đây là loại hoàn cảnh gì không?

Đúng là một mớ hỗn loạn mà!

Tôi quay đầu, liền thấy Lỗ Lỗ đứng phía sau.

Nó nghi hoặc nhìn về phía người thanh niên vừa rời khỏi kia, lẩm bẩm: “Sao hần lại đến đây?”

Tôi hoàn toàn ngu người.

...

Bữa tiệc vẫn tiếp tục.

Thế nhưng chúng tôi đã bỏ về trước.

Lỗ Lỗ lái xe.

Tôi im lặng.

Không khí kì quặc vẫn duy trì cho đến lúc về nhà.

Vừa mới bước vào cửa. Lỗ Lỗ đã nói: “Anh giận tôi vì đem hết bánh ngọt sang khu vực nhi đồng sao?”

Tôi nhìn nó một cái, không nói lời nào.

Kỳ thực Lầm Lầm không làm gì sai. Chuyện bánh ngọt đúng là tôi từng muốn cãi vã với nó một trận, nhưng không hiểu vì sao bây giờ tôi lại không muốn mở miệng chút nào.

Vừa đặt giày xuống, Lầm Lầm đã nắm lấy tay tôi kéo vào bên trong.

Tôi chỉ có thể để mặc nó kéo đến nhà bếp.

Sau đó liền thấy một bàn bày đầy bánh trái không thua gì chiếc bàn dành riêng cho khu vực nhĩ đồng trong bữa tiệc. Bánh ngọt, bích quy đều đủ cả.

Lầm Lầm làm vẻ mặt khó chịu đứng yên đó, nói: “Bộ tôi giống loại người hẹp hòi lắm sao? Từ sớm tôi đã bảo vài người mang một ít về đây rồi.”

Tôi mỉm cười một chút, thế nhưng gương mặt vẫn không toát lên chút vui mừng.

Kéo ghế ngồi xuống.

Lầm Lầm đưa một cái muỗng cho tôi.

Tôi múc một ít kem tươi hương trà, nhấp nhấp từng chút từng chút một.

Lầm Lầm cũng kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn tôi một lúc, đột nhiên nói: “Cô gái kia là bạn thời đại học của tôi. Lần này vừa trở về chơi, đúng lúc công ty mở tiệc. Cô ấy là nữ vương PARTY, cứ nhất quyết đòi đến.”

Tôi “Ừm” một tiếng.

Đột nhiên thấy bánh kem rất ngọt, hương trà thơm ngát, dường như ngọt đến tận tim.

Lầm Lầm ho một tiếng, vò vò đầu, nói: “Tôi tại sao lại nói với anh mấy thứ này.”

Khóe môi vô thức cong lên, tôi cũng không biết tại sao.

Vừa múc một muỗng kem chuẩn bị cho vào miệng, Lầm Lầm thoáng cái đã nắm lấy tay tôi, hướng thẳng về phía miệng nó. Cứ như vậy, muỗng kem đáng yêu của tôi đột ngột bốc hơi.

Tôi giận, la lên: “Bên cạnh không phải cũng có ư? Tại sao lại cướp của ba?”

Lầm Lầm điềm tĩnh nói: “Cái của anh trông ngon hơn.”

Bốc hỏa, tiện tay cầm ly nước trái cây uống một ngụm.

Vừa buông ra đã bị Lầm Lầm cướp mất.

Lúc giành lại được, nước trái cây chỉ còn lại phân nửa mà thôi.

Quay sang chuẩn bị ăn bánh kem, đã không còn thấy bóng dáng nó đâu rồi.

Liếc mắt, liền thấy Lầm Lầm đang thỏa mãn giải quyết nó.

“Bánh kem của ba~!” Tôi gào lên.

Lầm Lầm vừa ăn vừa nói: “Đừng ồn. Tôi lúc này cũng đâu ăn gì...”

“Này, con không phải không thích uống nước trái cây sao?”

“Này, bên kia cũng có bánh mà, đừng cướp của ba”

“Này, con thật đáng ghét, đừng tranh bánh quy với ba chứ”

“Lầm Lầm Lầm, dù tất cả đều do con mua, ba cũng không cho con ăn...”

20. Chương 20

Tôi nghĩ công ty chúng tôi là một trong những công ty tốt nhất trên đời...

Tròn hai mươi năm... Mở tiệc ăn mừng... Mở tiệc xong thì sao?

Đương nhiên là được nghỉ ngơi rồi!

Ngoại trừ vài bộ phận tối quan trọng và những nhân viên muốn tăng ca ra, tất cả những người khác đều được giải phóng trong một ngày.

Đương nhiên, tôi cũng được nghỉ!

“YEAH

” Tôi la lên.

Lầm Lầm liếc mắt khinh bỉ nhìn tôi, nói: “Không phải chỉ là đến một cái khách sạn thôi sao, có cần vui vẻ vậy không?”

Tôi cũng nhẹ nhàng liếc mắt đáp trả: “Con thì biết cái gì, hôm nay là ngày nghỉ!”

Lầm Lầm bước xuống xe trước tiên, thuận miệng ném lại một câu: “Ngày nào với anh chả là ngày nghỉ.”

A! Tôi tức! Cái gì mà ngày nào đối với tôi cũng là ngày nghỉ. Nói như thế tôi chả bao giờ làm việc không bằng!

Vừa định bốc hỏa, đã thấy cánh cổng lớn lộng lẫy nguy nga của khách sạn. Cổng cao 10 thước, mô phỏng kiểu kiến trúc của các thần điện thời xưa, trang trí vài ánh đèn nho nhỏ, bao phủ xung quanh là những ngọn đèn treo bằng thủy tinh trong suốt, thứ hào quang ngọc ngà rực rỡ, xa hoa không gì bì kịp.

Oa~~ Oa~~ Tôi thốt lên hai tiếng.

Cái này mà học trưởng bảo là... khách sạn nhỏ ư?

Không sợ mấy ông chủ khách sạn khác nghe được, thiếu điều tức chết ư?

Đại sảnh rộng mênh mông so với cửa chính còn lộng lẫy hơn gấp bội.

Học trưởng nói sẽ để trống cho chúng tôi một phòng.

Một người phục vụ đi đến hỏi chúng tôi về số phòng, sau đó liền dẫn chúng tôi vào trong.

Nhưng, tại sao lại ra cửa sau?

Cây cối xanh um, tạo thành một con đường nhỏ rợp bóng cây, được lát bằng nhiều viên đá nhỏ ngũ sắc, hoàn toàn khác biệt với đại sảnh.

Đúng là thiết kế rất tuyệt, những biệt thự san sát nhau ẩn sau những hàng cây, một màu xanh bao trùm khắp nơi. Đúng là một không gian riêng tư lý tưởng.

Đi một lúc cũng đến “gian phòng” mà học trưởng chuẩn bị cho chúng tôi. Thật không ngờ lại là một biệt thự rộng lớn.

Tuy nhiên mục đích chính của ngày hôm nay chủ yếu là tắm suối nước nóng thôi.

Một giờ sau.

Lầm Lầm luôn miệng bảo tôi biến thái, trời nóng đổ lửa mà đòi đi tắm suối nước nóng.

Tôi nói: Đúng là ba biến thái, con thì không biến thái, vậy ba đi kiếm tên họ Thần xấu xa tắm chung với ba.

Ai ngờ mới quay người đã đụng ngay bản mặt của tên họ Thần, hấn ra vẻ trầm tư đăm chiêu, nói khề với tôi: “Hóa ra cậu gọi tôi đi tắm suối vì cậu nghĩ tôi bị biến thái...” Vừa nói còn vừa giả vờ khóc thút thít. Đến cuối cùng thì sao...? Cũng leo đèo theo tôi đấy thôi.

Tất nhiên bao gồm cả tên nhóc bất hiếu dám bảo ba nó là biến thái nữa.

Thần Tiêu có chuyện cần giải quyết gấp, cho nên chúng tôi đi trước.

Học trưởng nói anh ấy cũng sẽ đến. Vậy là... hôm nay nhất định sẽ rất tương bừng đây!

Vào hẳn bên trong biệt thự, đập vào tầm mắt là lối kiến trúc theo phong cách châu Âu.

Đi dạo một vòng, phát hiện các phòng đều có kiểu cửa kéo giống người Nhật, nội thất lại theo phong thái của Ba-rốc.

Kiểu thiết kế của học trưởng quả là rất kì lạ.

Bể tắm được trang bị đầy đủ, còn có một sân bóng tennis khá thoáng đãng.

Nhanh chóng cởi bỏ quần áo, quần đũng cái khăn nhỏ nhảy xuống bể nước nóng.

Còn quần áo... Tất nhiên là ném cho Lầm Lầm rồi.

Lúc chạm vào nước nóng, còn nghĩ trời mùa hè thế này, tắm suối nước nóng là chuyện không phù hợp cho lắm. Nhưng đến khi nhảy vào rồi, liền cảm thấy không tệ chút nào.

Lầm Lầm lát sau cũng bước vào.

Tôi đặc ý nhìn nó nói: “Thế nào? Không tồi phải không?”

Lầm Lầm hít vào một hơi, nhắm mắt lại, nói: “Tồi hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh.”

Tôi giận. Dứt khoát không thèm để ý đến nó nữa.

Hơi nóng bao phủ.

Thật ra vào mùa hè, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, buổi tối mà ngâm suối nước nóng thế này, quả thật không tệ.

Cầm chiếc khăn đã thấm nước ấm bên cạnh đặt lên đầu, trông tôi lúc này chẳng khác nào một ông lão gần đất xa trời, thư thái thở hắt...

Đột nhiên nghĩ ra một ý, tôi nói: “Lầm Lầm, để ba kì lưng cho con .”

Lầm Lầm hơi nhướng mày, nói rất nhỏ: “Không cần.”

Tôi cầm khăn đến gần nó, nói: “Cần mà.”

Lầm Lầm nắm lấy chiếc khăn sắp sửa chạm vào tay nó, khàn đặc nói tiếp: “Không được là không được.”

Tôi nhìn Lầm Lầm, ánh mắt nó lúc này đang ẩn chứa thứ gì đó hết sức khó đoán.

Bầu không khí đột nhiên trở nên có chút ám muội.

Hơi nước vẫn không ngừng bốc lên, gương mặt của Lầm Lầm đằng sau làn hơi mỏng, lúc ẩn lúc hiện.

Thân thể đột nhiên nóng lên. Tim cũng vô thức đập điên cuồng.

Tôi hất tay của Lầm Lầm ra, cuống quýt nói: “Không kì thì không kì.”

Đúng lúc đó, cánh cửa dẫn vào hồ nước bất mở.

Tôi hơi quay đầu, liền thấy tên họ Thần xấu xa đứng ngay cửa, kêu to: “Thời tiết thế này tắm suối nước nóng quả không tệ.”

Tên ngu ngốc ấy!

A? Tôi phát hiện phía sau tên họ Thần xấu xa còn có một người. Tôi vừa đưa mắt nhìn, đã la lên: “Thần Thần.”

Thần Thần lộ đầu ra khỏi tấm lưng của tên họ Thần xấu xa, thoải mái cười toe toét: “Anh Khi.”

Nhìn xem, thằng bé vẫn như trước kia, chẳng chút thay đổi.

Ôm chặt lấy nó, tôi la àm lên: “A, Thần Thần của anh đã về rồi.”

Chợt nghe được bên tai tiếng răng rắc như thứ gì đang bị bóp nát.

Tôi quay đầu, trông thấy Lầm Lầm đang im lặng nhìn chúng tôi.

Tên họ Thần đề tiện còn gào to hơn: “Cậu làm gì thằng bé nhà tôi thế hả?”

Tôi liếc mắt khinh bỉ nhìn hắn, rồi lại tiếp tục hung hăng hôn tới hôn tấp trên gương mặt mũm mĩm của Thần Thần. Cảm giác trơn láng này thật tuyệt.

A, Thần Thần thật sự đã trở về rồi. Lần trước trong bữa tiệc còn tưởng là tôi hoa mắt nhìn nhầm.

Thần Thần là ông chủ nhỏ của Thần gia, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng không hề tỏ ra kiêu ngạo một chút nào. Thằng bé thật sự rất ngoan, lớn lên lại còn vô cùng đáng yêu. Rõ ràng lớn bằng Lầm Lầm, nhưng thoát nhìn cứ tưởng là 15, 16 tuổi. Đôi mắt to đen, tròn xoe như hai viên bi, đúng là siêu đáng yêu mà!

Lầm Lầm tuy rằng lớn lên rất đẹp trai, nhưng lại chín chắn nhanh quá, cả ngày mặt mũi lạnh tanh, một chút đáng yêu cũng không có. Quan trọng hơn là, không bao giờ chịu gọi tôi một tiếng ‘ba ba’. Nhìn xem, Thần Thần gọi tôi là ‘Anh Khi’ nghe mới dễ thương ngọt ngào làm sao! Hai năm nay Thần Thần phải đi du học, gần đây mới có thể trở về nước.

Đang lúc tính cảm cao trào, một đôi tay tàn nhẫn đột nhiên kéo chúng tôi xa nhau.

Quay đầu liền thấy tên họ Thần kia ra vẻ nghiêm túc, nói: “Cậu dám trêu chọc thằng bé nhà tôi hả?”

Thần Thần la lên: “Anh, em lớn rồi, đừng gọi là thằng bé nữa!”

Tôi cười, đáng đời, bị mắng rồi.

Vẫn còn chưa cười xong, đã bị Thần Thần trông thấy, nó nói: “Còn anh, anh Khi, em cũng đã lớn lắm rồi, không nên muốn hôn là hôn như thế! Sẽ bị người khác hiểu lầm đấy!” Nói xong ánh mắt lướt nhẹ về phía Lầm Lầm.

Tôi xua xua tay, cười nói: “Ai bảo em lớn rồi mà vẫn đáng yêu như vậy... Không giống như ai kia. Chẳng dễ thương xịu nào!”

Tôi cũng lướt mắt về phía Lầm Lầm, chỉ im lặng nhìn nó, không nói thêm lời nào.

Đang cười, cửa một lần nữa lại bật mở.

Thầy học trưởng đã đứng ở cửa.

Mỉm cười nhìn chúng tôi ra vẻ lịch sự chào hỏi. Anh ấy cười nói: “Tôi có dẫn thêm một người đến đây...”

Nói chưa hết câu, phía sau đã vang lên giọng nói oang oang ầm ĩ của ai đấy: “Đưa tôi đến đây làm cái quái gì. Anh gặp bạn bè thì cứ gặp đi, lôi tôi theo được tích sự gì chứ? Tôi còn bận tìm người, biết không hả”

”

Nụ cười của tôi đông cứng trên mặt.

Trái đất này... không lẽ lại nhỏ như thế?

Tôi quay đầu nhìn Lầm Lầm, liền thấy nó cũng đang cau mày.

Quả nhiên, lát sau, một dáng người đã xông lên.

“A

Khi Khi ~” Lai Nhi thoáng cái đã ôm lấy tôi.

Tôi giãy giụa, thở dài... Trái đất này... thực sự quá nhỏ.

Học trưởng cũng bước xuống nước.

Anh ấy cười nói: “Hóa ra các em quen biết nhau a, như vậy cũng tốt.”

Họ Thần xấu xa kia quay đầu giới thiệu với Thần Thần: “Đây là một thằng cha không có não.” Giọng nói không lớn không nhỏ, chỉ vừa đủ để... mọi người đều nghe thấy.

Lai Nhĩ quay đầu mắng mỏ: “Đồ biến thái!”

Thần Tiêu thật sự cau mày: “Tên ngu ngốc chết dịch!”

Tôi ở bên cạnh xem kịch vui.

Hai người bọn họ có thể quen biết nhau cũng do một lần Lai Nhĩ đem hoa đến tặng cho tôi. Tôi lại kêu Thần Tiêu đem bó hoa ấy xuống chia cho các nữ nhân viên ở lầu dưới. Hoa đẹp như vậy mà bỏ đi thì hơi phí.

Tưởng khéo hóa ra lại vụng, Lai Nhĩ không biết thế nào lại trông thấy cảnh ấy.

Lai Nhĩ liền cho rằng tên họ Thần xấu xa chính là đạo tặc... trộm hoa. Tên họ Thần tất nhiên không phải rồi. Sau đó, bọn họ cứ như vậy chửi bới âm ỉ cả lên.

Thế là quen nhau!

Học trưởng ở bên, trò chuyện cùng Thần Thần.

Tôi chạy đến bên cạnh Lầm Lầm, cùng nhau nhìn tên họ Thần và Lai Nhĩ mắng mỏ lẫn nhau.

Tôi thở dài, nói: “Hôm nay thật nhộn nhịp!”

Lầm Lầm lạnh lùng hừ một tiếng: “Đúng vậy, vì có thêm hai tên ngốc làm trò mà!”

Đúng lúc ấy, tên họ Thần và Lai Nhĩ cùng nghe được, lập tức quay lại mắng Lầm Lầm: “Cậu mới là thằng ngốc!”

Sau đó lại quay sang mắng đối phương: “Ai cho cậu bắt chước tôi!”

“Cậu mới là người bắt chước tôi!”

“Ai bắt chước cậu hả?”

Học trưởng cười tao nhã bên cạnh.

Thần Thần chỉ biết trưng bày nét mặt bất đắc dĩ.

Cái này gọi là... đem hê não nhiệt a~

21. Chương 21

Mưa gió luôn luôn đến rất bất ngờ.

Bầu trời đang rất quang đãng, chỉ thấy hơi oi nồng một chút, hoàn toàn không nghĩ đến là sẽ có mưa to.

Ở nhà buồn chán xem lại mở giấy tờ. 1000 trang tài liệu, do tên họ Thần xấu xa kia tổng cho tôi, thật ra chẳng có gì ngoài so sánh sắp xếp các giấy tờ liên quan vụn vặt, hẳn coi tôi là trẻ con ba tuổi chắc? Đóng giấy tờ ấy một chốc đã sắp xếp xong, rồi lại bày ra, rồi lại xếp vào, đến khi tôi xếp đến lần thứ ba thì mới quyết định không chơi nữa.

Lầm Lầm vẫn chưa về.

Tôi thấy hơi lo. Lái xe trong lúc mưa gió thế này chẳng an toàn chút nào, mặc dù trời chỉ mới chạng vạng.

Tất cả đều tại tên họ Thần kia. Vừa mới tan ca, đặt được chân vào nhà, đã nhận được điện thoại của hắn, nói cái gì CASE xảy ra vấn đề. Lầm Lầm đương nhiên tức tốc lái xe trở lại công ty, bỏ lại tôi ở nhà.

Lầm Lầm vừa đi, khí trời cũng đột nhiên thay đổi.

Bây giờ đã hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Ngoài cửa vang lên tiếng phanh xe, tôi vội vàng chạy ra mở cửa.

Một chiếc xe thể thao màu trắng dừng ngay trước cửa.

Rồi sau đó một dáng người màu trắng bước ra, lao đến chỗ tôi, một mái tóc dài ướt sũng, nước rơi lã chã bên hông.

Tôi đột nhiên nhớ đến... chuyện kinh dị lúc đêm khuya.

Lý trí gào thét bảo tôi phải lập tức quay đầu đóng cửa, nhưng thực tế, hồn phách tôi đã bay tán loạn tận nơi nào.

Dáng người kia mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần.

Tôi tuyệt vọng gào lên: “Quý!!!”

Dáng người kia đột ngột đứng thẳng dậy, hai tay hất mái tóc dài ướt nước ra phía sau, để lộ gương mặt. Gương mặt ấy nhìn tôi hung hăng nói: “Em nói ai quý hả?”

A a! Thì ra là học trưởng.

Tay chân trong nháy mắt đã lấy lại cảm giác, tôi nhăn nhá cười xấu hổ hai tiếng rồi mời học trưởng vào trong.

Tôi thắc mắc: “Học trưởng, sao anh lại đến vào lúc này? Lại còn mặc bộ đồ trắng toát nữa.”

Học trưởng tức giận nói: “Hôm nay mặc đồ trắng ra ngoài, không may bị kẻ khác truy sát, mới bỏ chạy đến đây. Ai ngờ lại có kẻ ngu ngốc tưởng anh là quý.”

Tôi cười ha ha vài tiếng.

Tôi đúng là ngốc thật, là thằng ngốc nhất trong mấy thằng ngốc. Sao lại xem học trưởng là quý được kia chứ? Tôi chưa từng thấy qua con quý nào lại đẹp như vậy?

Tôi vào hẳn trong nhà, nhìn sang, thấy học trưởng vẫn đứng lưỡng lự ở cửa.

Tôi thắc mắc: “Học trưởng, sao anh không vào?”

Học trưởng đứng nguyên ở đấy, bất đắc dĩ nói: “Quần áo đều ướt hết cả, đi vào sẽ dơ nhà.”

Quả nhiên là tác phong muôn đời của học trưởng, tôi cuống quýt mời học trưởng bước vào, vừa thăm mắng mình thật ngu ngốc, ngay cả việc học trưởng toàn thân ướt sũng cũng không để ý.

Vội vàng lấy một chiếc khăn mặt mới đưa cho học trưởng.

Tôi hỏi: “Học trưởng bị ai truy sát?”

Học trưởng liếc tôi một cái muốn cháy mặt, rồi chán nản thở dài nói: “Nói em ngốc đúng là không sai mà. Không phải là truy sát, có chút chuyện, nên anh muốn ở lại đây hai ngày, có được không?”

Tôi gật đầu liên tục: “Không thành vấn đề. Nhà em có rất nhiều phòng, ở thế nào cũng không hết mà.”

Biểu cảm trên gương mặt của học trưởng lúc ấy rất miễn cưỡng.

Tôi vò đầu nói: “Học trưởng, hôm nay trông anh khác quá! Bình thường anh lúc nào cũng điềm tĩnh, tao nhả đến mức không tìm thấy được chút gì vết. Hơn nữa... chẳng bao giờ máng em là đồ ngốc cả.”

Học trưởng nghe xong, đột nhiên rơi vào im lặng.

Tôi đi tìm một bộ y phục đưa cho học trưởng, nói: “Học trưởng, đây là đồ mới. Mau thay đồ ướt đi, không sẽ bị cảm đấy.”

Không cần ai nhắc tôi cũng biết, học trưởng không quen dùng đồ của người khác, tuy học trưởng không lần nào trực tiếp nói ra, nhưng tôi vẫn dễ dàng nhận thấy điều ấy. Đúng là phải cảm ơn Lầm Lầm chu đáo, luôn chuẩn bị quần áo mới trong nhà.

Học trưởng nhận lấy quần áo, nói một tiếng cảm ơn rồi đi vào phòng tắm.

Tôi ngồi ở bên ngoài tiếp tục vật vờ lần thứ tư với đại nghiệp bày bày xếp xếp tài liệu của mình.

Ngoài cửa một lần nữa vang lên tiếng phanh xe, tôi còn chưa kịp phản ứng, Lầm Lầm đã mở cửa đi vào.

Tôi tò mò nhìn nó, hỏi: “Sao con không có ướt?”

Lầm Lầm nheo mắt, nói: “Vì tôi có dù.”

À~ Thì ra là thế.

Lầm Lầm nhìn thấy đôi giày lạ trong nhà, hỏi: “Ai đến vậy?”

Tôi thăm dò nét mặt nó mà lên tiếng: “Học trưởng.”

Lầm Lầm “Ừm” một tiếng.

Thấy biểu cảm của nó không có gì khó chịu, tôi liền vui vẻ nói tiếp: “Học trưởng muốn ở lại nhà ta hai ngày.”

Lầm Lầm tròng mắt.

Tôi nuốt nước bọt, lí nhí: “Ba đã đồng ý rồi.”

Lầm Lầm chán nản nhắm mắt lại, nói một câu “Tùy anh” rồi bước vào phòng.

Lúc Lầm Lầm trở ra cũng là khi học trưởng tắm vừa xong, hai người họ chỉ mở miệng chào nhau một câu cụt lủn, sau đó tuyệt nhiên không nói thêm lời nào.

Tôi ở bên cạnh, trong lòng nghĩ nên làm gì đây cho bầu không khí bớt ngột ngạt một chút,

Nhưng không đợi tôi lên tiếng, học trưởng đã chỉ tay về phía sinh vật duy nhất trong bể cá, hỏi: “Nó tên gì vậy?”

Tôi biết học trưởng muốn mọi người thoải mái hơn, cảm kích cười cười, vui miệng trả lời ngay: “Nó tên là Lâm...”

Không đúng, nếu nói nó tên Lâm tiểu thư, chẳng phải vạch áo cho người xem lưng sao? Thế nên tôi cuống quýt đổi giọng: “Nó tên là bà Lâm.”

Mẹ, con xin lỗi. Nó là bà Lâm thứ hai, tuyệt đối không chèn ép quyền lực của mẹ đâu.

Phụt!

Tôi quay đầu nhìn. Lầm Lầm đang cầm trên tay một cốc nước, tất nhiên là đang uống nước rồi, trên sàn nhà còn ướt nhẹp kia kìa, chắc là vừa nãy bắt cần phun ra. Đúng là chẳng ý tứ gì cả.

Học trưởng mỉm cười nhẹ nhàng, nói: “Tên của nó thật đặc biệt!”

Tôi pha trò: “Đúng. Đúng.”

Lầm Lầm lắc đầu quay trở vào phòng, rõ ràng là thái độ chẳng xem ai ra gì.

Tức.

Đang định mở miệng thì loạt tiếng động “Ot~ Ot~” vang lên. Chết tiệt, lúc nào không kêu, lựa ngay lúc này mà rống lên! Mặt tôi nhất định chẳng thua gì cà chua chín.

Học trưởng nở một nụ cười dịu dàng, nói: “Anh chưa ăn, cảm thấy hơi đói rồi.”

Tôi nhìn học trưởng bằng ánh mắt tràn ngập sự biết ơn, rồi lại nhìn Lầm Lầm, vừa về nhà, thằng bé cũng chưa ăn uống gì.

Lầm Lầm liếc nhìn tôi một cái, trầm giọng nói: “Tôi mới về, anh bắt tôi xuống bếp sao?”

Đúng! Lắm Lắm vừa đi giải quyết chuyện công ty xong, chắc chắn là rất mệt. Để xóa đi không khí im lặng của cả nhà, tôi đứng dậy như anh hùng thời loạn, xoa xoa cổ tay mình, bắt kể hậu quả ra sao: “Để ba làm cho.”

Vừa nói xong, Lắm Lắm lập tức mở miệng nói: “Đừng!”

Tôi giận! Làm gì mà phản ứng nhanh vậy? Cứ y như mấy thứ tôi nấu có bỏ độc không bằng!

Học trưởng cười nói: “Để anh làm cho.”

Lắm Lắm nói tiếp: “Quên đi. Anh là khách, tôi sẽ làm.”

Kết quả... đầu lại vào đây, vẫn là nó nấu. Thật chẳng hiểu nó nghĩ cái gì nữa.

Ngồi quanh bàn ăn không ai nói gì, chỉ có mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp gian phòng.

Tôi đột nhiên mỉm cười.

Học trưởng tò mò nhìn tôi.

Lắm Lắm hỏi: “Sao vậy?”

Tôi cười nói: “Không có gì.”

Chỉ là trong mưa bão thế này, thêm một người, cảm giác ấm cúng hơn rất nhiều.

22. Chương 22

Không khí sáng sớm lúc nào cũng tuyệt vời hơn hẳn.

Hít đầy ngực không khí tươi mới buổi sớm, tâm tình cũng rất sáng khoái.

Gõ cửa, tôi gọi: “Học trưởng, xuống nhà ăn điểm tâm thôi.”

Nhưng trong phòng không có chút động tĩnh.

Tôi thắc mắc, gọi lần nữa: “Học trưởng?”

Không có ai?

Tôi mở cửa đi vào, bên trong hoàn toàn ngăn nắp, cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu... người.

Tôi phát hoảng. Không lẽ xảy ra chuyện gì? Học trưởng bỗng nhiên chạy đến chỗ tôi lánh nạn? Nhất định có chuyện, nhưng học trưởng không nói, bọn tôi cũng không muốn hỏi quá nhiều... Nhưng... nhưng... sáng nay sao lại đột ngột biến mất như tan vào vào không khí thế này? Không lẽ... Không lẽ....

Tôi cuống cuống chạy xuống lầu tìm Lắm Lắm.

Tôi vừa chạy vừa gào ầm lên: “Lắm Lắm. Lắm Lắm. Lắm Lắm... Không hay rồi. Học trưởng... Học trưởng...”

Chạy ào vào phòng bếp.

Tôi vẫn gào: “Học trưởng... Không thấy học trưởng đâu nữa!”

Trong nhà bếp có hai người.

Một đang làm bữa sáng.

Một đang thưởng thức cà phê còn nghi ngút khói.

Thấy tôi nhào đến, tất cả đều bất động nhìn tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cười hắc hắc.

Lầm Lầm mặt mày vô cảm.

Học trưởng chớp mắt.

Tôi ngồi vào bàn ăn, uống nước trái cây.

Học trưởng chậm rãi uống tiếp cà phê, rồi đặt xuống, nói: “Được rồi. Chúng ta nói chuyện vừa nãy đi. Tại sao em lại vừa chạy vừa la là anh biến mất?”

Cười gượng hai tiếng, tôi thật lòng thương cảm chia buồn cho sĩ diện của chính mình, mặt sạch không còn một mẩu.

Học trưởng tiếp tục nói: “Anh sao lại có thể bỏ đi như vậy?”

Sao tôi biết?

“Không lẽ em nghĩ anh bị bắt đi?”

Ya! Tôi ngẩng đầu. Sao anh biết?

Vừa ngẩng cổ đã gặp ngay ánh mắt thích thú của học trưởng.

Anh ấy lắc đầu: “Khi Khi, em coi quá nhiều phim truyền hình rồi đó.”

Lầm Lầm cũng ngồi xuống, mặt mày lạnh tanh phun ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

A

~ Diên mất. Lòng tự tôn của tôi bị ngàn tiền xuyên tâm!

Sáng sớm đã bị đả kích... khiến cho tâm trạng cả ngày cũng ủ rũ chán nản.

Lúc đi qua phòng thiết kế, thấy Tiểu Đào và tám cô nương khác đang túm tụm lại buồn dưa lê.

“Sao hôm nay vẻ mặt Khi Khi lại khó coi như vậy?”

“Không biết... Có khi nào là vì cái ấy không?”

“Cái ấy là cái gì?”

“Thì là... cái chuyện mà chị em phụ nữ bọn mình một tháng vẫn bị vài ngày ấy...”

Vốn định gõ cửa... nhưng tay giơ lên nửa chừng thì đột ngột tê liệt, buông thõng xuống. Tôi lúc đầu muốn đi tìm tên họ Thần xấu xa kia để lấy bản vẽ, nhưng bây giờ ngay cả phòng thiết kế cũng không muốn vào.

Chết tiệt! Mỗi tháng bị vài ngày!

Ôm một bụng bực bội cộng hưởng thêm chuyện khó chịu buổi sáng, tôi lết về nhà.

Học trưởng sáng ra đã có chuyện cần đi, đến giờ vẫn chưa thấy về.

“Khi Khi, buổi tối muốn ăn gì?” Lầm Lầm hỏi.

Tôi ngồi trên ghế sofa, xem chương trình “Bút chì sáp đáng yêu”, không muốn để ý đến nó.

“Khi Khi?” Lầm Lầm không hiểu chuyện tiếp tục gọi.

Tôi im lặng. Đã nói không muốn để ý là tuyệt đối không để ý.

Lầm Lầm thoáng cái đã lao đến trước mặt tôi, tắt TV.

Tôi trừng mắt nhìn nhìn nó, quát: “Gì chứ? Ba đang xem TV!”

Lầm Lầm cũng gào lên: “Anh rốt cục là tức giận cái gì?”

Tôi im lặng, không thèm quan tâm nó, mở TV, tiếp tục xem.

Ngay cả tôi cũng không biết mình đang giận cái gì. Gần đây không hiểu sao tính tình luôn cáu kỉnh. Đã vậy còn... có khi ngồi nhìn Lầm Lầm nửa ngày mà không biết. Trước đây Lầm Lầm vẫn thường mắng tôi ngốc, nhưng lần này không biết do đâu lại đặc biệt tức giận. Dù vậy tôi vẫn không có ý định nói cho nó biết.

Lầm Lầm vươn tay ôm lấy vai tôi.

Tôi rống vào mặt nó: “Con rốt cục muốn gì hả?”

“Câu này tôi phải hỏi anh mới đúng! Sao lại không để ý đến tôi?” Hai mắt của Lầm Lầm hơi đỏ lên.

“Ai bảo con không quan tâm đến cảm nhận của ba. Mắng ba ngu ngốc ngay trước mặt học trưởng.” Như vậy đúng là mất mặt thật!

Lầm Lầm phát điên, hung tợn nói: “Thật ra là ai không quan tâm đến cảm nhận của ai? Học trưởng, học trưởng... Anh cứ ba câu là nhắc đến học trưởng. Anh thích hấn ta lắm phải không?”

Tôi quay đi: “Chả dư hơi nói với con nữa.”

“Anh không nói là thừa nhận phải không?” Trong giọng nói của Lầm Lầm rõ ràng chứa đầy tức giận.

Tôi quay lại: “Ai...”

Những từ còn lại đều bị nuốt trọn.

Môi của Lầm Lầm hung hăng ấn lên môi tôi... khê cắn... từ từ ngấu nghiến...

Tôi hoàn toàn chết trân ra đấy.

Như thể muốn phạt tôi thiếu tập trung, đôi môi ấy lập tức mạnh mẽ cắn môi tôi một cái.

Đau quá!

Tôi giãy giụa.

Muốn nói gì đấy, nhưng thứ trơn trượt kia đã thừa cơ tiến vào trong miệng.

A! Đúng rồi... là đầu lưỡi của Lầm Lầm.

Đầu óc có chút mơ hồ, có chút thiếu dưỡng khí, tứ chi dần không còn sức lực.

Chỉ cảm thấy môi cùng môi quyện chặt vào nhau...

Dường như cả một thế kỉ đã trôi qua, Lầm Lầm buông tay, vừa nói vừa dùng môi mình mơn trớn môi tôi.

“Không cho phép... Không cho phép anh thích hấn... Vốn định cho anh thời gian để suy nghĩ... Nhưng anh lại ngốc như vậy... Nhất định có nghĩ cũng không ra...”

Tôi tỉnh táo hơn một chút, phát hiện tay mình đang vòng qua cổ của Lầm Lầm.

A!

Mặt nóng rang. Tôi nghĩ tôi tiêu rồi. Lần trước còn có thể nói là Lầm Lầm cưỡng hôn tôi, nhưng bây giờ thì biết bào chữa thế nào đây?

OH... MY GOD...Tôi lại để cho con trai cưỡng hôn mình, không những vậy còn hôn đến đứng không vững!

Cánh cửa đang đóng bị mở tung.

Tôi quay đầu nhìn sang.

Là học trưởng vừa về.

Anh ấy nheo mắt, cười hỏi: “Anh đã quấy rầy chuyện gì sao?”

Tôi nhìn nhìn bọn tôi.

Cuống quýt đẩy Lầm Lầm ra...

Tư thế... vừa rồi... thật ám muội.

Lầm Lầm nhú mày, cũng không nói thêm lời nào, đi thẳng vào phòng bếp nấu cơm.

Tôi nói: “Học trưởng, anh trở về rồi.”

Học trưởng “Ừm” một tiếng, rồi bước vào trong.

Lúc đi ngang qua tôi, học trưởng ghé sát tai tôi thì thầm: “Khi Khi, môi em đỏ thật đấy!”

Tôi cuống cuống sờ xuống môi mình.

Học trưởng “chặc chặt” hai tiếng, bộ dạng vui vẻ bỏ lên lầu.

Tôi cuống quýt chạy vào toilet soi gương.

Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi chỉ muốn tát vào miệng mấy cái... Nếu nói bọn tôi không làm gì, quỷ cũng không tin. Tôi trưng bày bộ mặt ủ rũ mếu máo. Chết rồi... bị học trưởng thấy rồi.

Điện thoại reo.

Tôi vội vã chạy ra nghe.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Lai Nhĩ: “Khi Khi... Quan Linh đang ở chỗ cậu đúng không?”

Tôi nghi hoặc trả lời: “Đúng vậy.”

Điện thoại truyền đến tiếng gào khóc của Lai Nhĩ: “Khi Khi, sao cậu có thể để Quan Linh ở nhờ nhà cậu? Tớ mặc kệ! Tớ cũng muốn!”

Tôi nhú mày.

Sau lưng đột nhiên vươn ra một cánh tay.

Tôi quay đầu nhìn, là học trưởng.

Học trưởng đặt tay lên môi, ý bảo tôi để anh ấy nói.

“Lai Nhĩ, không ai quản cậu, như vậy không phải tốt hơn sao?”

“Không cho tôi làm chuyện ngu ngốc?”

“...”

“Cẩn thận không tôi tống cậu về Mĩ đấy.”

“...”

“Đừng đến đây!”

“...”

Tôi đứng cạnh chỉ nghe được lồm bồm vài câu.

Học trưởng cau mày, nói: “Nhanh. Mau chạy ra đóng cửa lại!”

“Muộn rồi. Tôi đã tới!” Một âm thanh khoái trá vang lên.

Tôi quay đầu, Lai Nhĩ đã đứng ở cửa từ lúc nào.

“Khi Khi... Tôi cũng đang tìm chỗ ngủ nhờ...” Lai Nhĩ thoáng cái đã lao đến chỗ tôi, ôm chặt đến ngạt thở.

Tôi trợn trắng mắt.

Học trưởng che mặt, than thở: “Cậu là tên đại ngốc...”

Hay rồi, lần này mới đúng là náo nhiệt đây!

23. Chương 23

Không có chuyện gì làm, kẻ rảnh rỗi nào đấy thư thái ngồi bên ngoài uống trà, còn vui vẻ trò chuyện cùng học trường.

Trong nhà bếp.

Tiếng thái rau đặc biệt vang dội hơn mọi khi.

Trái tim non nớt của tôi nơm nớp lo sợ nhìn Lầm Lầm cắt cắt chặt chặt, chỉ lo nó cảm thấy không thoải mái, lại xộc ra ngoài tặng cho Lai Nhĩ một dao, sau đó đá cậu ta ra khỏi cửa.

Không những vậy còn sợ thằng bé không cẩn thận, tưởng ngón tay là Lai Nhĩ mà điên tiết chặt mất...

Còn chưa kịp nghĩ xong, “Phập!” một tiếng, Lầm Lầm nháy mắt đã chặt mạnh xuống thớt gỗ.

Tôi quýnh quáng chạy đến: “Sao thế? Cắt trúng tay rồi sao? Có nặng lắm không?”

Nhìn hết mấy đầu ngón tay, tôi hỏi: “Đâu có cắt trúng! Sao con lại ném dao xuống vậy?”

Lầm Lầm trừng mắt nhìn tôi, tức giận nói: “Tôi làm sao mà cắt trúng tay được. Đi... Tổng sạch bọn họ ra ngoài cho tôi!”

Tôi nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Không nên như vậy. Lầm Lầm à, càng đông càng vui mà.”

Khóe miệng Lầm Lầm nhếch lên, phong lưu phóng khoáng không gì bì kịp. Nó nói: “Được, vậy cơm anh nấu.” Nói xong đi thẳng ra ngoài.

“Hả?” Không phải chứ? Tôi vội vàng níu lấy Lầm Lầm, “Đừng mà, Lầm Lầm, con làm mới ngon.”

Lầm Lầm xoay người lại, mỉm cười nói: “Tôi đương nhiên biết mình nấu ăn ngon, vấn đề là...” Tiếp đến tôi có dịp nhìn thấy thằng bé biến đổi sắc mặt chẳng khác nào đang trình diễn kịch nghệ Tứ Xuyên, thoáng cái đã hóa thành Sát Thần hung ác: “Tôi. Không. Muốn. Làm.” Nó nói từng chữ từng chữ một, dứt lời không chút thương tình thông thả bỏ đi.

Tôi gơ dao trước mấy củ cà rốt, chặt từ phía nào thì mới tốt đây?

Kệ, cắt thế nào mà chẳng nuốt được...

Nhìn mớ cà rốt, khoai tây và cà vừa cắt xong, tôi không khỏi tự hào. Hóa ra tôi cũng có chút tiềm năng nấu nướng.

Nhưng kế tiếp phải làm gì đây?

Vấn đề này cần được nghiêm túc cân nhắc.

Năm phút im lặng trôi qua...

Tôi nghĩ, tôi phải chuẩn bị trước một ít thuốc đau bao tử.

Quyết định được xét duyệt!

Vừa mới ngoảnh đầu, đã đâm sầm vào Lầm Lầm.

Xoa xoa mũi, tôi mắng: “Sao đột nhiên lại đứng đằng sau chẳng nói tiếng nào hết vậy?”

Lầm Lầm nhìn kiệt tác của tôi, liên tục lắc đầu, tôi hơi nhích lại gần, chợt nghe nó lẩm bẩm: “Vì sao anh lại thiên tài đến nhường này?”

Niềm tự hào trong lòng không ngừng trào dâng. Tôi đã nói rồi, tôi thật sự có tài năng mà.

Lầm Lầm nói tiếp: “Cà rốt anh cắt thành sợi to sợi nhỏ nham nhở thế này, làm sao hầm đây? Khoai tây cắt vừa cụt lùn vừa thô thế này, làm sao chiên đây? Thứ ngu ngốc như anh từng thấy qua cà thái sợi bao giờ chưa?”

Một kiếm xuyên tim.

Mỗi câu nó nói ra, là mỗi lần đầu tôi cúi thấp hơn một tấc. Tôi biết tôi sai rồi. Tôi sau này sẽ không dám nấu ăn nữa.

...

Lúc dọn đồ ăn lên đã hơn 8 giờ.

Màu sắc cũng coi như khá phong phú.

Ốt xanh và khoai tây thái hạt lựu, canh cà rốt với sườn heo, cà xào, bắp hạt...

Lai Nhi vừa giơ tay lên, liền buông xuống, lưỡng lự hỏi: “Đây là ai làm vậy?”

Lầm Lầm hừ một tiếng.

Lai Nhi nghĩ là Lầm Lầm làm, lập tức không sợ chết bởi thêm một câu: “Nuốt nổi ư?”

Lầm Lầm trừng mắt liếc cậu ta một cái, rồi nhìn về phía tôi.

Tôi vội vàng cúi gầm mặt xuống, lấy chút hạt bắp. Trên bàn chỉ có mỗi món này là còn bình thường. Bởi lẽ... đây là món Lầm Lầm đã làm xong trước khi tôi xuống bếp.

Học trưởng cười cười nói: “Thức ăn hôm nay thật đặc biệt.” Nói xong là động đũa.

Lai Nhi thấy mọi người ai cũng đã bắt đầu, cũng miễn cưỡng cầm đũa. Nhưng trên trán vẫn khắc rõ năm chữ “Không thể tin Lầm Lầm”...

Tôi cúi đầu cực thấp, vùi mặt vào trong chén cơm...

...

Lầm Lầm nói: “Tại sao lần nào tôi cũng phải chiều theo ý anh? Anh nói không thích ăn bên ngoài, cũng không thích ăn đồ do người khác nấu, bảo rằng không có hương vị gia đình... chỉ vì vậy mà tôi học nấu ăn.”

Nó còn nói: “Học trưởng của anh gặp chuyện, anh muốn giữ anh ta ở đây, tôi không có ý kiến, nhưng anh có biết tôi thấy lo lắng hay không? Tuy anh nói anh không thích anh ta, nhưng anh cũng đâu thích tôi, để tình địch ở bên cạnh anh như vậy, anh nói tôi có thấy thoải mái được không?”

“Đã vậy, tại sao còn muốn thêm cả Lai Nhi? Anh biết rõ là hấn thích anh, tôi cũng thích anh! Anh có gì lại bảo tôi làm cơm cho hấn ăn? Dựa vào cái gì chứ? Tôi học nấu ăn, cũng chỉ muốn nấu cho mỗi mình anh thôi. Nhưng cuối cùng cũng không thể đứng nhìn anh không vui. Lâm Khi, anh đúng là tên đại ngốc!”

Nó vẫn đứng đấy, tự nói một mình.

Nó không biết tôi đang đứng ở cửa gian bếp, nó chỉ nói cho bản thân nghe.

Nó không biết nước mắt của tôi vô thức trào ra, rất nhanh, tim cũng rất đau.

Tôi không hề biết... Tình cảm nó dành cho tôi lại là thứ tình cảm ấy... Tôi từ trước đến nay vẫn không hề hay biết...

Trong lòng ngực dường như có điều gì đó đang nảy nở...

...

Sau bữa cơm chiều, học trưởng không biết dùng cách gì mà dụ được Lai Nhi bỏ về.

Nhờ vậy mà ở đây cũng gió yên bề lặng được vài hôm.

...

Hôm nay quả thực đặc biệt.

Điện thoại trong văn phòng reng liên tục.

Về mặt của mọi người cũng rất khẩn trương, ngay cả tên họ Thần xấu xa kia cũng không ngoại lệ.

Tiện tay tóm lấy một người hỏi xem xảy ra chuyện gì.

Hóa ra hợp đồng công ty vừa ký gặp vấn đề, dính dáng đủ thứ, rất nhiều bộ phận có liên quan đến việc này.

Lầm Lầm quay như chong chóng, ngay cả bữa trưa cũng không màng ăn.

Tôi ở bên cạnh chỉ biết giương mắt nhìn. Hết cách rồi, tôi đối với mấy thứ quản lý kinh doanh, quản lý nhân sự, mở rộng thị trường tiêu thụ, tất cả đều vào tai này ra tai kia — chẳng có chút khái niệm.

Chiều tan sở, Lầm Lầm bảo tôi về nhà trước đi, nó còn có việc cần làm.

Tôi cũng chỉ ngoan ngoãn ra về một mình.

Thấy có mình tôi quay về, học trưởng có chút ngạc nhiên, hỏi: “Sao hôm nay Lầm Lầm không về cùng em?”

“Vì công ty có chút việc.” Tôi lắc đầu, lúc này tự nhiên thấy chán nản, chuyện gì cũng không thể giúp.

“Chuyện gì vậy? Có thể kể cho anh không?” Học trưởng nhẹ nhàng hỏi tiếp.

Học trưởng cũng đâu phải người ngoài, nên tôi đem toàn bộ những chuyện nghe được kể lại cho anh ấy. Cái tập đoàn Nhật Hào gì đấy thật khiến người ta sôi máu, đột ngột mở rộng hợp đồng khổng lồ như vậy, máy móc ở nhà xưởng trục trặc, trong thời gian ngắn không thể kịp hoàn thành. Đã vậy còn không chịu bồi thường, nặng nề đòi kiện công ty chúng tôi.

“Nhật Hào ư?” Học trưởng vẫn nói rất nhẹ nhàng, nhìn như đang nói với tôi, cũng giống như đang tự nói với chính mình.

Học trưởng lặng đi trong chốc lát, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Bảo Lầm Lầm về ăn cơm đi. Anh có việc cần ra ngoài một chút.”

Dứt lời là đi mất.

Học trưởng vừa đi không lâu, Lầm Lầm đã về tới, tôi vội hỏi: “Bây giờ thế nào?”

Lầm Lầm chỉ mỉm cười, nói giọng bí hiểm: “Thật ra căn bản chẳng có chuyện gì cả.”

Tôi thắc mắc nhìn nó.

Nhất định có việc gì đó tôi không biết.

Kết quả là học trưởng sau khi rời khỏi nhà đã không quay lại nữa, chỉ có người đến nhắn là anh ấy đã về nhà, ngay cả hành lý cũng có người dọn đi giúp.

Tôi hỏi Lầm Lầm, có khi nào có chuyện không.

Lầm Lầm chỉ cười mà không đáp.

24. Chương 24

Sau vài ngày, tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao mọi chuyện lại có thể trôi qua êm đẹp không chút sóng gió như vậy.

Hôm nay, học trưởng hẹn tôi đến Hoàn Nguyệt uống café. Lầm Lầm lúc đầu cũng muốn đi, tôi trong lòng không muốn, nhưng lại chẳng biết lấy cớ gì để cản nó cả. Nói là chuyện của người lớn, con nít không nên nghe ư? Như vậy khẳng định sẽ bị nó đánh chết. Bảo là chuyện của đàn ông con nghe không hiểu đầu ư? Thế thì còn chết nhanh hơn...

Lúc tôi đang mải miên man suy nghĩ, chuông điện thoại chợt vang lên giải quyết toàn bộ phiền phức của tôi. Công ty có chút chuyện gấp cần nó xử lý, nó có muốn cùng không thể theo tôi được.

Đến Hoàn Nguyệt, tôi phải phục lăn sở thích về thiết kế của học trưởng. Biết rằng mỗi khách sạn đều có lối kiến trúc khác nhau, nhưng một nơi có đường nét vừa mâu thuẫn vừa hài hòa thế này, có sự tương giao giữa hai phong cách nghệ thuật Baroque và Gothic thế này, thử hỏi ở đâu có được?

Học trưởng đặt trước một gian phòng dành riêng cho Tổng thống các nước để mời tôi. Nghe anh ấy nói xong mà tôi cũng phát hoảng. Thuê hẳn một phòng khách sạn chỉ để uống café thôi ư? Còn là phòng của Tổng thống nữa chứ?

Nhưng khi lên đến phòng thì tôi mới biết học trưởng quả có khiếu vị không tệ chút nào. Tòa nhà lớn tọa lạc giữa trung tâm, có thể dễ dàng quan sát toàn bộ thành phố. Ở tầng cao nhất của tòa nhà chính là phòng dành cho Tổng thống. Cửa sổ được gắn sát nền, thu hết khung cảnh đô thị vào trong tầm mắt. Phải nói là không có nơi dùng để thưởng thức café nào tuyệt diệu bằng nơi này.

Kéo ghế ngồi xuống, học trưởng mỉm cười mở lời: “Anh thật thất lễ. Ngày ấy lại rời đi mà không nói với em một tiếng.”

Tôi cười: “Không có gì. Chỉ là chuyện của anh sắp xếp sao rồi?”

Khóe môi học trưởng khẽ cong lên, trong mắt ánh lên tia nhìn mông lung. Anh nói: “Đều đã giải quyết xong cả rồi.”

“Vây ư? Vây cũng tốt!”

“Loại café này... là hạt café núi đã được chế biến, nhập từ Cộng hòa Jamaica.” Học trưởng rót giúp tôi một tách café.

Hương thơm nồng đượm lan tỏa vào khoang mũi, nhấp một ngụm nhỏ, cảm giác vừa chua vừa ngọt, thoang thoang mùi vị của hoa quả, rất đậm đà, quả là café ngon.

“Có hài lòng không?” Học trưởng cười hỏi.

Tôi gật đầu lia lịa. Thực sự uống rất ngon!

Học trưởng vẫn mỉm cười, đột nhiên vỗ vỗ tay, nói: “Bữa trước có thấy một thứ nhỏ nhắn đáng yêu, nghĩ rằng em sẽ thích lắm, nên mới mua về. Em xem coi có thích không?”

Tôi nhìn về phía cửa, không khỏi gào ầm lên: “A! Trời ơi!”

Một con Winnie The Pooh (Gấu Pooh ấy) khổng lồ được đem đến, kích cỡ vĩ đại che hết toàn bộ thân hình người phía sau. Nếu không có hai tay vòng ra đằng trước, tôi còn tưởng là Winnie đang tự đi đến chỗ mình!

Tôi kích động hỏi học trưởng: “Cả thế giới chỉ có duy nhất hai nghìn con, con này là một trong số chúng phải không?”

Học trưởng chỉ cười mà không đáp.

Tôi dám khẳng định chính là nó. Cả thế giới chỉ sản xuất hai nghìn con. Ông chủ của Disney đã đem một nửa số ấy để biếu tặng, phân nửa còn lại đều đã có người đặt mua. Tôi vốn cũng muốn mua một con, nhưng đơn đặt hàng đã đủ cả rồi, tôi có tiếc cũng không kịp nữa.

Tôi vươn tay ra định ôm lấy, nhưng chưa kịp chạm vào đã vội vàng rút lại.

Tôi chán nản nhìn học trưởng, lắc đầu nói: “Em không thể nhận.”

Học trưởng thắc mắc hỏi: “Vì sao?”

Lầm Lầm từ trước đến giờ rất ghét tôi nhận quà của người khác, đặc biệt là thú bông. Hơn nữa, hình như phòng tôi không đủ chỗ để, đem về chắc chắn bị la cho xem. Đã vậy còn là đồ của học trưởng, không thể vô duyên vô cớ nhận quà của học trưởng được.

“Học trưởng, món quà này em không thể lấy được.” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng thật lòng tôi muốn lắm... muốn lắm lắm...

“Cái này coi như là quà tạ lễ anh ở nhờ nhà em lâu như vậy, cũng không được sao?” Học trưởng hỏi.

Ác quỷ nói: Được chứ! Được chứ! Tất nhiên là được rồi! Mau nhận đi!

Thiên sứ nói: Không được! Cậu không thể lấy được! Học trưởng gặp chuyện, cậu giúp là chuyện nên làm, sao có thể nhận quà của người ta được? Lầm Lầm sẽ la đấy!

Ác quỷ nói: Đừng nghe nó! Mau nhận đi! Để người khác chờ lâu không tốt đâu!

Thiên sứ nói: Không được! Cậu không thể lấy được... ..

Lương lự một lúc lâu, tôi lắc lắc đầu, ném hai thứ ồn ào kia ra khỏi tâm trí, nhỏ giọng hỏi: “Học trưởng, em có thể mua lại của anh không?”

Học trưởng lắc đầu nói: “Không được. Anh vốn muốn tặng cho em kia mà. Sao có thể lấy tiền của em được chứ? Chút tiền ấy có đáng là gì. Nếu em không chịu nhận, anh cũng không thích gấu bông, vậy chỉ có thể vứt đi thôi.”

Tận mắt trông thấy Winnie sắp bị mang đi, tôi thảm thiết gào lên: “Đừng mà!”

Đột nhiên trước mắt lóa lên thứ ánh sáng lạ lẫm, tôi vô thức nhắm hai mắt lại, thắc mắc nhìn về phía học trưởng, hỏi: “Vừa rồi là cái gì vậy?” Vừa nói xong thì nghe thấy học trưởng nói với cấp dưới: “Thu lại chưa?” Trên mặt tôi bây giờ nhất định là một dấu chấm hỏi to đùng. Cái gì mà thu lại chưa? Còn thứ ban nãy là cái gì?

Nụ cười của học trưởng nở rộ rực rỡ, nhanh chóng lãng sang chuyện khác: “Không có gì. Được rồi, bây giờ anh muốn ném nó đi, em cản anh lại, vậy thì nó là của em! Đừng từ chối mà, nếu không anh sẽ quăng nó đi thật đấy! Được rồi, uống café thôi!”

Tôi mơ hồ nghĩ... hình như có cái gì không đúng, nhưng nghĩ mãi mà chẳng biết không đúng chỗ nào, thế nên chả biết làm gì hơn là ngồi xuống tiếp tục uống café.

Nụ cười của học trưởng không hề thay đổi, chỉ có phần rạng rỡ hơn. Tôi còn tưởng anh ấy sắp lăn ra cười ha hả đến nơi. Nụ cười này vui vẻ hơn trước đây rất nhiều, còn rất thỏa mãn nữa.

Tôi tò mò: “Học trưởng? Có chuyện gì vui lắm sao?”

Học trưởng xua xua tay: “Không có gì. Chỉ là... Khi Khi à, đừng trách anh nhé!”

“Hả? Trách anh gì cơ?”

Chợt một âm thanh khô khốc vang lên, tôi vừa quay đầu lại, đã thấy một dáng người xông đến ôm ghì lấy tôi, không sao cử động, tôi cố đẩy nó ra, gào lên: “Bình tĩnh cái đã! Sao con lại đến đây...”

Những từ tiếp theo bị khóa lại trong vòm miệng, tôi bây giờ không thể dùng từ “khủng hoảng” để hình dung nổi nữa rồi. Trời ơi... Lần thứ ba!

Tôi giãy giụa. Học trưởng còn đang nhìn kia mà!

Áp lực trên môi đã giảm đi chút ít, nhưng bờ môi của Lầm Lầm vẫn không chịu rời ra. Đầu lưỡi không ngừng liếm láp môi tôi. Tôi muốn mắng thẳng vào mặt nó: Liếm cái gì chứ? Nhưng đã bị chiếc lưỡi giáo hoạt kia tiến thẳng vào bên trong... Trời ạ... Tôi ngất mất... ngất mất...

Khi nào bộ sắp hết sạch dưỡng khí thì Lầm Lầm mới bỏ tôi ra. Lúc buông ra còn tiện thể hôn thêm cái nữa. Tôi chỉ nghe được nó thì thào: “May là... May là... Anh không có chuyện gì.”

Tôi thắc mắc nhìn nó. Ba có chuyện gì chứ? Hay là con muốn lãng sang chuyện khác? Ba còn chưa tính tội con đấy! Đột ngột không biết từ đâu xông vào. Còn dám... Đã vậy còn ngay trước mặt học trưởng. Thế diện của ba lần này đúng là mất sạch cả mà.

Tôi mắng: “Con làm cái gì vậy hả?”

Lầm Lầm không nói thêm lời nào, chỉ ôm chặt lấy eo tôi, kéo ra ngoài. Tôi cuống quýt quay đầu lại, thấy học trưởng đang ngồi thư thái, vừa cười vui vẻ vừa thưởng thức café. Tôi vội vàng chào tạm biệt: “Học trưởng, Lầm Lầm chắc là có chuyện. Bọn em về trước.”

Học trưởng xua xua tay, cười nói: “Không sao đâu. Lần sau anh còn mời em nữa mà.”

Lầm Lầm nghe thấy lời của học trưởng, lập tức quay lại, hung hăng ném ra mấy câu: “Anh mutu mô lằm. Nhớ kỹ đấy!”

Học trưởng chỉ đơn giản mỉm cười.

Tôi chả hiểu mô tê gì quay sang nhìn Lầm Lầm. Vậy là sao?

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, Lầm Lầm đã lôi tôi đi.

Này! Có ai làm ơn cho tôi biết, rốt cục đang diễn ra chuyện gì không?

25. Chương 25

Vừa về đến nhà Lầm Lầm đã vớt tôi lên ghé sofa.

Tôi vùng đứng dậy thì đụng ngay một nụ hôn vũ bão từ trên trời giáng xuống.

Tôi trợn tròn hai mắt. Vãn hôn ư? Bao nhiêu sĩ diện đều bị nó làm mất sạch cả rồi.

Tôi cố hết sức đẩy nó ra.

Lầm Lầm trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cũng trừng mắt nhìn lại nó. Thử xem mắt ai to hơn ai!

Lầm Lầm một lần nữa chiếm lấy môi tôi.

Tôi nắm lấy áo nó.

Ba nói cho con biết, chuyện ban nãy ba còn chưa xử tội con, con đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu nghe chưa!

Chỉ tiếc là tất cả những lời muốn nói đều bị giam lại trong khoang miệng.

Tôi tiếp tục bấu chặt áo sơmi của nó. Đột nhiên, “bứt” một tiếng, cúc áo của Lầm Lầm bị tôi kéo đứt mất.

Cả hai đều lập tức dừng lại, tôi thừa cơ ngồi ra xa khỏi chỗ của Lầm Lầm.

Sơmi của Lầm Lầm bị tôi giật cho xóc xếch, nhìn gợi cảm đến chết người.

Không đúng, tôi sao có thể nghĩ Lầm Lầm gợi cảm được kia chứ?

Lầm Lầm thở dài, lẩm bẩm: “Anh không có chuyện gì là tốt lắm rồi.”

Tôi thắc mắc nhìn về phía nó, tôi thì có thể gặp chuyện gì chứ?

Lầm Lầm vuốt nhẹ tóc, nói: “Sau này anh nên ít gặp gỡ Quan Linh thì hơn.”

Tôi trừng mắt, nói lớn: “Rốt cuộc là như thế nào? Hai người có chuyện gì giấu ba đúng không?”

Lầm Lầm quay mặt đi chỗ khác: “Không.”

Tôi xích lại gần Lầm Lầm: “Giờ con có chịu nói hay không?” Hai tay giơ lên ra vẻ sắp cù nó.

Lầm Lầm thụt người lại phía sau, lập tức cung khai: “Anh ta gửi cho tôi tiếng hét thảm thiết và nét mặt sợ hãi của anh, bảo tôi phải nhanh chóng đến Hoàn Nguyệt, nếu không thì...”

Tôi cười, chiêu này đúng hữu hiệu nhất trong tất cả các chiêu.

Lầm Lầm à, có thể không ai biết bí mật của con, nhưng ba đây đã quá rành rồi... Điểm yếu duy nhất của Lầm Lầm chính là — sợ nhột.

Nhưng vừa nghe xong tôi liền im lặng. Hèn gì ban nãy có ánh đèn lóe lên. Tuy nhiên... học trưởng nhất định không vô duyên vô cớ làm chuyện này, chắc chắn còn có chuyện gì đây tôi không biết. Vừa rồi Lãm Lãm có nói “Nếu không...”

Tôi nở nụ cười gian manh: “Lãm Lãm Lãm, con còn chưa nói hết mà phải không?”

Lãm Lãm liếc mắt nhìn tôi đầy phức tạp.

Nó sau khi quay đầu đi mới nói tiếp: “Người mà Nhật Hào muốn tìm chính là anh ta. Tôi đã tiết lộ chuyện anh ta cho họ biết.”

“Nhật Hào?” Đầu óc lập tức quay mòng mòng, tôi hỏi: “Là cái tập đoàn nhất định không chịu nhận bồi thường kia sao?”

Lãm Lãm gật đầu, giọng điệu đầy chán nản: “Bọn họ muốn tìm Quan Linh, tôi tiện thể tổng anh ta đi.”

Tôi cười nhạt: “Ra đó là tội của con à?” Chả trách học trưởng muốn dạy cho Lãm Lãm một bài học.

Lãm Lãm trừng mắt nhìn tôi: “Ai bảo anh ta cứ ở lì không chịu đi. Anh còn đối xử với anh ta tốt như vậy!”

Được rồi được rồi, cảm giác này là ghen tị phải không? Đúng là trẻ con mà.

Lãm Lãm lại quay mặt đi, vẻ mặt như thể bị tổn thương.

Tôi vỗ vỗ vai nó: “Được rồi, biết nhận lỗi là được rồi. Có thể nhận sai thì có thể thay đổi. Tâm tính tốt là quan trọng nhất.”

Lãm Lãm không nói thêm lời nào.

“Được rồi, để ba kể chuyện cười cho con nghe vậy.” Hết cách rồi, xoa dịu tâm trạng của người đang khó chịu là chuyện ai cũng nên làm mà.

Lung tung vốn chuyện cười trong đầu, tôi bắt đầu hươ chân múa tay.

“Có hai con ruồi ở trong nhà xí. Con ruồi nhỏ hỏi con ruồi bự: Mẹ à, sao chúng ta lại phải ăn phân? Con ruồi bự nghe xong nói: Lúc ăn không nên nhắc đến mấy thứ bẩn thỉu như vậy. Mắc cười lắm đúng không?”

Lãm Lãm liếc mắt nhìn tôi, rồi cúi gầm mặt xuống.

Không khí nhờ vậy mà thậm chí còn u ám hơn.

Tôi gượng cười mấy tiếng.

Ba ban nãy đã làm gì đâu, sao con lại phơi bộ mặt tổn thương như nàng dâu trẻ bị ức hiếp thế này?

Chợt nhớ ra một chuyện khác, tôi tiếp tục kể: “Chuyện là có một con ốc sên bị một con rùa đụng ngã. Cảnh sát hỏi nó bị ai đụng. Con biết nó nói gì không? Nó nói: Tốc độ của hần quá nhanh, tôi không nhìn rõ. Ha ha ha...”

Lãm Lãm trợn mắt nhìn tôi.

Được rồi, tôi thừa nhận chuyện này rất nhạt.

26. Chương 26

Bên ngoài mặt trời chói chang rực rỡ, quả là một ngày cực kì phù hợp cho việc ngủ nướng.

Tôi không khỏi ngáp dài một tiếng.

“Lãm Khi... Lãm Khi?” Một bàn tay hươ loạn lên trước mặt tôi, còn phát ra thứ âm thanh chói tai khó chịu.

Tôi quay đầu sang: “Chuyện gì vậy?”

Tên họ Thần xấu xa liếc mắt khiêu khích nhìn Lãm Lãm, nói: “Để tôi nói cho. Cậu ta này giờ cần bản chẳng nghe gì cả.”

Hả? Tôi phục hồi lại tinh thần, hóa ra là còn họp à?

Về mặt của Lãm Lãm không chút cau có, trầm giọng nói: “Tổng giám đốc Lâm, đối với chuyện mở chi nhánh cho công ty anh có ý kiến gì không?”

“Hả?” Tôi thắc mắc nhìn về phía Lãm Lãm. Sao lại hỏi tôi? Không phải bình thường tôi chỉ đến họp cho đủ sĩ số thôi ư?

Lê Bá cũng ngồi bên cạnh phụ họa: “Đúng đó, Khi Khi, cậu cũng nên phát biểu ý kiến của mình đi. Dù sao, chuyện mở chi nhánh cũng là chuyện quan trọng.”

Tôi cười gượng mấy cái.

Nói ư? Nhưng nói cái gì bây giờ? Hay là không nói? Nhưng mà ngay cả Lê Bá cũng đã mở miệng rồi.

Ai chẳng biết Lê Bá là người thay mặt Chủ tịch, ít nhiều gì cũng phải vuốt mặt nể mũi chứ.

Tên họ Thần xấu xa ngồi một bên cười gian, trên mặt rành rành mấy chữ độc địa: Cậu héo chắc rồi!

Cố gắng ổn định lại thần sắc, tôi cất giọng: “Về việc mở chi nhánh, cần phải nghĩ đến rất nhiều phương diện, như là vật tư, rồi nguyên liệu, rồi đường vận chuyển hàng, kỹ thuật đương nhiên là vấn đề tất yếu, còn cả những chi tiết vặt vãnh không cần phân tích kỹ khác nữa. Tôi đề nghị...” Tôi cố ý dừng lại một chút, đặt biệt nhấn mạnh: “Tôi đề nghị chúng ta hãy mở một chi nhánh ở Châu Phi. Thứ nhất, sẽ giúp cho nghiệp vụ của công ty mở rộng trên toàn cầu. Thứ hai, sức lao động ở Châu Phi tương đối rẻ hơn. Thứ ba,...”

Tôi thao thao bất tuyệt, trong lúc nói cố ý liếc mắt về phía tên họ Thần đề tiện kia. Sắc mặt hắn bây giờ đã trắng bệch, nhìn là biết hắn đã hiểu được ý tôi. Ha ha! Mở công ty ở Châu Phi, tốt nhất là đem thêm vài con sư tử về chơi với hắn!

“Về phần sau khi chi nhánh mới thành lập, tôi kiến nghị nên để một người đã thành thực nghiệp vụ và có năng lực lãnh đạo đến quản lý.” Tôi kết thúc bài phát biểu.

“Vậy Khi Khi có đề xuất ai không?” Lê Bá lên tiếng hỏi, xem ra Lê Bá thật sự suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

Tôi mỉm cười: “Tôi cho rằng... Không lựa chọn nào tuyệt vời bằng trưởng phòng Thần đây. Anh ấy vừa có bằng cấp, vừa có kinh nghiệm, lại không bị gánh nặng gia đình. Thật ra không nhất định phải là Châu Phi, Nam Mỹ cũng được...”

Tôi không biết buổi họp kết thúc thế nào, dù sao mục đích của tôi cũng đạt được rồi. Một mục tìm cơ hội ném tên họ Thần kia sang Châu Phi vài năm, khổ sở không sao kể hết, tất nhiên tôi lâu lâu sẽ đến thăm hắn ta.

Tâm tình đang vui vẻ, bước chân cũng nhẹ nhàng thoải mái hơn.

Lãm Lãm đi ngay sau tôi, đột nhiên thốt ra một câu: “Anh vui lắm sao?”

“Đúng.” Hóa ra sửa lưng kẻ khác lại vui như vậy. Tôi đưa ánh mắt cảm thông nhìn về phía Lãm Lãm, cuối cùng tôi cũng hiểu chính xác vì sao học trưởng lại cố tình trêu nó rồi.

“Hắn sẽ trả đũa đấy.” Lãm Lãm nhắc nhở.

Tôi gật đầu: “Ba biết.”

“Vậy mà anh vẫn sửa lưng hắn?”

“Đó là báo thù.”

.....

Cuộc đối thoại vô bổ kiểu ấy vẫn tiếp diễn mãi đến khi chúng tôi về tới văn phòng.

Nói chính xác là văn phòng của Lãm Lãm.

Vì tôi bây giờ đang rất vui, bản thảo gì cũng chẳng vẽ nổi nữa, thế là xộc thẳng vào phòng của Lắm Lắm, soi mói công việc của nó.

Cầm đại quyển sách ở trên ghế sofa đọc đọc, Lắm Lắm cũng không thèm trông nom gì tôi.

Quyển sách đang nằm trên tay lúc này hoàn toàn không giống những cuốn sách tầm thường khác, cái này là Tiểu Đào đưa cho tôi mượn, Bách khoa toàn thư về nghệ thuật chọn quà sinh nhật, nghe tên thôi đã biết nội dung không tệ chút nào rồi.

Còn tại sao tôi muốn mua quà ư? Bởi vì sắp đến sinh nhật của Lắm Lắm rồi!

Để tôi xem xem... Món quà thân thiết nhất là...

Cái gì, tự mình xuống bếp?

Chợt nhớ đến kỉ niệm cách đây không lâu, lập tức lật sang trang kế tiếp.

Đồng hồ đeo tay? Lắm Lắm có nhiều rồi.

Cravat? Cái này còn nhiều hơn.

Dây chuyền? Nó đâu phải là con gái.

Son môi? Thần kinh.

Cái thứ sách vở gì thế này? Đồ vật chẳng chút mới mẻ.

Suy nghĩ nửa ngày trời, lật lại quyển sách đọc thêm lần nữa. Trong sách có viết — món quà thể hiện được trọn vẹn tình cảm chính là thứ do bản thân tự tay làm nên, điều ấy sẽ vô cùng ý nghĩa, đơn giản nhất chính là tự mình xuống bếp.

Vậy thì...

...

...

Tôi là một thiên tài.

Cái này không phải tự tôi nói đâu, mà là lúc nhỏ khi ba mẹ dắt tôi đi làm trắc nghiệm chỉ số thông minh, có một ông bác đã nói như vậy. Tuy nhiên ông ấy còn bồi thêm một câu, tôi là thiên tài ở một phương diện riêng nào đấy.

Cũng may mà ông bác bổ sung câu đó kịp thời, nếu không... đảm bảo là ba mẹ tôi đã đập nát bằng hiệu của ông ta.

Thành thật mà nói... Ngoại trừ năng khiếu hội họa tương đối khá ra, tôi chẳng còn bất kì điểm nào xuất chúng. Nếu muốn nhắc đến thiên tài của nhà tôi, chắc chắn ai ai cũng sẽ chỉ vào Lắm Lắm, bởi vì nó không những vẹn toàn hoàn hảo mà còn ôn hòa, thật không biết ai đã sinh ra nó nữa. Nhưng chuyện ấy không quan trọng, quan trọng nhất chính là: tôi là thiên tài. Bạn không đồng ý tôi cũng đành chịu, nhưng điều đó đã được một bác sĩ có bằng cấp hẳn hoi chứng nhận à nha.

Thiên tài. Thiên tài. Hai chữ ấy nhằm nhấn mạnh khả năng tiềm tàng chưa được bộc lộ của tôi. Nói theo cách khác, chuyện cơm nước, tôi chỉ cần luyện vài lần nhất định sẽ làm được.

Giục Lắm Lắm mau mau đi làm, tôi ở lại trau dồi kỹ thuật nấu nướng.

Đầu tiên phải làm từ dễ đến khó. Rửa sạch gà, bỏ lòng, rắc muối...

Rồi quay sang khoai tây. Lần trước tôi đã tập thành thực việc thái khoai tây. Bột cà ri đã chuẩn bị xong, cà rốt cũng đã thái nhỏ, ớt cũng xong...

Trong nhà bếp cứ âm vang không ngừng, tôi nghe mà cũng thấy vui vẻ hơn hẳn.

Tôi ở nhà bếp cứ loay hoay hết việc này đến việc kia. Cuối cùng, sau một lần, được rồi được rồi, là sau nhiều lần thực hiện, rốt cục cũng làm xong.

Đặt nước trái cây và bánh gatô lên bàn.

Vị trí đặt chén đĩa cực ổn, trên bàn là ánh nến lập lờ, sàn nhà sạch trơn không chút dấu tích. Toàn bộ những thứ này đều do tôi tự làm hết sao? Cảm giác tự hào càng lúc càng dâng trào mãnh liệt. Hai chữ thiên tài ngày trước quả thật không sai.

Bây giờ thứ gì cũng đã sẵn sàng, chỉ còn chờ đến lúc ấy thôi!

27. Chương 27

Có người từng nói, chờ đợi là việc mệt mỏi nhất. Nghĩ lại, những lời này quả là chính xác.

Chuông cửa reo, tôi vội vàng chạy ra mở cửa. Hóa ra là người của khách sạn chuyển hàng đến.

Nhận hàng rồi đóng cửa lại. Nhìn đồng hồ, đã 5:30 rồi, Lầm Lầm vẫn chưa về.

Lúc chuông cửa reo lần nữa, tôi y như tên lửa phóng đến. Lầm Lầm chết tiệt, giờ mới chịu về nhà!

“Xin chào, đây là bưu phẩm của Lâm Khi tiên sinh.” Ra là người đưa thư.

Thất vọng cầm lấy bưu phẩm. Lại nhìn đồng hồ, đã 6 giờ rồi. Lầm Lầm, con là tên nhóc ngu ngốc, đến giờ vẫn chưa chịu về, đồ ăn nguội hết cả rồi.

Chán nản gỡ bưu phẩm, ra là mẹ tôi gửi mấy tấm hình đi du lịch đây đó về.

Nhìn toà tháp ở Paris đến kim tự tháp Ai Cập, sau cùng là Lăng mộ Ấn Độ. Đếm sơ qua cũng đã hơn ba mươi địa điểm. Ngẩng đầu lần nữa nhìn đồng hồ, Lầm Lầm vẫn chưa về.

Lẽ nào nó đã đi mừng sinh nhật cùng người khác rồi? Cũng phải, sinh nhật đầu nhất thiết phải ở cạnh ba mẹ, nhưng tốt xấu gì cũng phải gọi điện về nói một tiếng chứ!

Lúc này chuông cửa lại vang lên. Tôi không có ý định mở cửa. Chắc chắn là khi mở ra sẽ trông thấy gương mặt tươi cười của một nhân viên tiếp thị nào đấy. Lầm Lầm có chìa khóa kia mà, tất nhiên nó biết tự vào rồi.

Tôi không thèm mở cửa, chuông cửa vẫn liên tục réo ầm lên, khiến tôi đã bực càng thêm bực. Cuối cùng tức giận xông thiên, tôi đứng bật dậy, định sẽ chạy ra ngoài mắng cho nhân viên tiếp thị không hiểu lý lẽ kia một trận.

“Không biết bên trong không có người sao...” Nhấn gì mà nhấn hoài thế! Tôi dồn sức đẩy cửa ra. Vừa thấy người đứng bên ngoài, mấy câu định nói chọt chui tọt vào trong bụng. Lầm Lầm mặt mày xám xịt nhìn tôi.

“Vì sao anh ở nhà mà không ra mở cửa?” Nghe giọng là biết thằng bé đang sắp bùng nổ đến nơi.

“Ha ha...” Tôi gượng cười. “Ba không biết là con.” Câu cuối nói lí nhí trong cổ họng.

“Anh thật...” Lầm Lầm vừa bước vào cửa, nhìn thấy những thứ tôi bài trí, lập tức dừng lời.

Tôi nhanh nhẩu khoe công: “Thế nào? Ba tốt với con quá phải không?”

Lầm Lầm quay đầu nhìn sâu vào mắt tôi, ẩn trong tia nhìn ấy có điều gì đó giống như là cảm động.

Tôi không chắc lắm, chỉ nghe nó nói: “Anh nhớ sao?”

Hừ, nói mà không thèm nghĩ lại mấy năm trước là ai mừng sinh nhật chung với nó. Cái gì mà “Anh nhớ sao”? Tôi cười: “Được rồi, sinh nhật hôm nay của con, đều là do ba tự làm cả đấy!” Hiếm khi thấy Lầm Lầm không chút phản ứng, chỉ đứng đấy nhìn tôi chằm chằm, nhìn đến mức nổi cả da gà.

Tôi nhanh chóng lảng sang chuyện khác, kéo nó ngồi xuống: “Thư giãn đi, thư giãn đi. Được rồi, ba sẽ cho con thưởng thức tay nghề của đầu bếp năm sao.”

Lầm Lầm chẳng hiểu mô tê gì giương mắt nhìn tôi.

Tôi tức tốc chạy vào nhà bếp, hâm lại toàn bộ những món đã nguội, sau đó lại tức tốc mang lên. Phải nói rằng, trong những món ăn tôi nấu, còn có niềm tự hào lớn lao của tôi, ngay cả bài trí bàn ăn cũng là tôi làm kia mà.

Khi đem khay thức ăn lên, tôi thấy gương mặt của Lầm Lầm đã nhẵn lại từ lúc nào.

Nó hỏi: “Anh tự làm sao?”

Ưỡn ngực tự hào, tất nhiên, ở đây ngoài thiên tài nấu nướng Lâm Khi ra thì còn ai làm được những món này chứ?

Lầm Lầm chau mày gấp một miếng cho vào miệng, sau đó buông đũa, thở dài: “Tôi đúng là khâm phục anh.”

Tôi cười. Tôi đã nói rồi mà, thiên tài chính là thiên tài.

“Chẳng hiểu sao anh làm chuyện gì cũng kém cỏi thế này? Đúng là đầu khoai lang!”

Nghe xong câu này, tôi lập tức biến sắc. Lý do gì lại đem tôi so sánh với khoai lang! Tôi có điểm nào giống khoai lang?!

Có thể là vì thấy mặt tôi đã méo mó đi hẳn, Lầm Lầm lập tức đổi giọng: “Không đúng, sao có thể so sánh anh với khoai lang được?”

Tôi gật đầu cất lực. Sao có thể bảo ba con là khoai lang cơ chứ? Nếu vậy con chẳng phải là củ khoai con ư, đúng, là nhóc “tiểu khoai lang”!

“Nếu đem anh so với khoai lang, khoai lang nhất định sẽ khóc mất!”

“...”

Tôi tức!

Dập lửa! Dập lửa!

Không nên phát điên lúc này!

Tôi rót một ly nước trái cây, hưng hăng đổ hết vào trong miệng.

Uống xong rồi, lập tức hạ hỏa! A~ Đó là do nước trái cây ngon quá đi, uống mãi không chán. Thêm ly nữa~

“Tuy nhiên, cũng không đến nỗi quá tệ.” Lầm Lầm cũng bắt đầu uống nước trái cây. Nếu đã nghĩ vậy sao không nói sớm hơn chứ?

Chẳng biết do đâu, nó vừa uống xong liền lập tức biến sắc: “Đây là do anh đặt sao?”

Tôi nhìn nó thắc mắc: “Đúng vậy.” Rồi tiếp tục nhiệt tình nốc cạn ly.

“Anh đã nói gì với người ta?” Lầm Lầm cau mày hỏi.

Chả hiểu nói gì nữa. Tôi trả lời: “Thì nói với quản lý là ba cần loại thức uống màu lục dùng trong bữa tiệc lần trước!”

“Chết tiệt, đó là rượu cóc-tai, anh biết không hả...?” Lầm Lầm mắng.

Cái gì mà rượu cóc-tai chứ? Tôi vừa định cãi lại thì hai mắt đột ngột hoa đi. Cái đầu đáng ghét càng lúc càng mơ hồ. Ngay cả Lầm Lầm nói gì cũng không nhớ nổi, vì tôi đã ngất đi rồi.

28. Chương 28

Trong lúc mơ mơ màng màng...

“Nóng...” Toàn thân dường như có lửa đốt.

“Như vậy vẫn nóng sao?” Hình như là tiếng của Lầm Lầm...

“Ừm...” Tôi làm sao vậy?

“Thấy sao?” Là ai?

“A!”

“Thả lỏng đi...”

...

...

Giật mình tỉnh giấc.

Làm tôi sợ muốn chết, may mà chỉ là mơ.

Lau lau trán, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Tôi ban nãy mơ thấy... thấy...

Nếu là mơ thì chẳng sao cả... Nhưng sao diễn viên trong ấy lại là Lầm Lầm?... A~ Không được, không được...

Đột nhiên cổ họng khát khô, định bước xuống giường lấy cốc nước, nhưng được một chốc đã ngã ra giường.

Đau quá!

Nửa thân dưới đều là cảm giác tê nhức, eo đau bất thường, còn cả chỗ kia nữa...

Tự dưng tôi thấy sợ. Không phải chứ?

Cẩn thận dè dặt xóc chăn ra. Cảnh tượng đập vào mắt... khiến tôi thiếu điều hét tướng lên.

Quay đầu nhìn Lầm Lầm nằm ngay bên cạnh, trên người ẩn hiện vết bầm, còn tôi... cũng chẳng hơn gì nó.

Không phải chỉ là mơ thôi ư? Tại sao chúng tôi lại có bộ dạng này...

A~~ Có ai giải thích cho tôi không?

Tôi ảo não nhìn về phía người đang say ngủ bên cạnh.

Người đang ngủ say ấy đột ngột mở mắt không báo trước. Cứ như vậy, hai người bốn mắt, không nói không rằng chăm chăm nhìn nhau.

Đột nhiên đôi mắt của Lầm Lầm ngập nước, long lanh loáng loáng như chục tuông ra đến nơi.

Tôi luống cuống huơ tay múa chân, miệng lưỡi quẩn cả vào nhau ăn nói lắp bắp: “Con... ba...”

Lầm Lầm cúi đầu nói theo tôi: “Anh... tôi...”

Chết tiệt, như vậy là thế nào? Chẳng lẽ tôi lại làm chuyện ấy với Lầm Lầm sao?

Không phải chứ?

Tôi hốt hoảng nhìn về phía Lầm Lầm.

Đáp lại tôi là dáng vẻ cúi gằm cô độc. Hoàn cảnh bây giờ giống như... .. hung thủ và người bị hại đang ngồi trên một chiếc giường. Và tôi chính là hung thủ... ..

A.

A.

A.

...

Vất vả lắm mới bình tĩnh phần nào.

Tôi thấp giọng hỏi: “Chúng... ta... thế... sao...?” Những câu tiếp đó tôi không sao nói được nữa.

Lầm Lầm ngẩng đầu nhìn tôi: “Chúng ta... chúng ta...” Giọng điệu đầy vẻ tủi thân.

“Chúng ta...”

“Anh...”

“Anh đặt nhằm... thức uống...”

“Tôi... đỡ anh...”

“Anh... đề...”

Lầm Lầm nói đến đây thì giọng đã nghẹn lại, câu chữ ngắt quãng.

Tôi lắc tay, ý bảo nó không cần nói nữa.

Phải rồi, tôi uống đến say khướt rồi biến thành tên xấu xa làm chuyện đồi bại, hơn nữa lại làm việc đó với con trai mình.

Tôi chắc phát điên mất thôi.

Bây giờ đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Lầm Lầm cúi đầu nhìn xuống, rồi ngược lên nhìn tôi một chút, sau đó lại cúi gằm nói: “Tôi đi làm trước.”

Dứt lời thì xuống giường. Tôi thấy dáng đi của nó có phần hơi chệnh choạng, chợt thấy không đành lòng, liền muốn xuống giường dìu nó.

Nhưng vừa xuống giường, đã ngã ra phía sau, tê buốt đến mức chỉ muốn gào lên.

Tự dưng thấy có điểm khó hiểu. Tôi không ngốc đến mức cơ thể mình bị gì cũng không biết. Thế nhưng về mặt và bộ dạng của Lầm Lầm ban nãy cũng đâu phải gạt người.

Vậy tóm lại, tôi là người bị Lầm Lầm ăn, hay Lầm Lầm mới là người bị tôi ăn đây?

Ai có thể nói cho tôi biết đêm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì không

Nếu như đúng như tôi nghĩ, vậy... không phải là loạn luân sao?

Vậy...

Không phải ngày tôi được Lầm Lầm gọi là ba càng lúc càng xa sao?

A.

Tôi không muốn đâu...

29. Chương 29

Gần đây bầu không khí trở nên vô cùng khó xử.

Tôi không biết đêm hôm ấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn đã có điều gì xảy ra giữa hai chúng tôi. Tôi không muốn nhắc đến, Lầm Lầm cũng không đề cập, cả hai đều nhất mực lảng tránh vấn đề này.

Tôi không biết phải giải quyết chuyện giữa cả hai như thế nào. Tôi không dám tưởng tượng sau này chúng tôi sẽ ra sao. Nhưng không lẽ cứ mãi né tránh như vậy? Bao nhiêu ý nghĩ hỗn loạn chồng chéo trong đầu.

Tôi thật sự không dám đối mặt với Lầm Lầm. Lầm Lầm hẳn là nhận thấy điều đó. Tôi biết, nó cũng đang né tránh...

Vào một buổi tối nọ...

Lầm Lầm dọn đồ qua ngủ ở phòng dành riêng cho khách, tiện tay để lại một lọ nhỏ màu lục lên giường, sau đó đưa mắt nhìn tôi trong chốc lát.

Tôi muốn nói gì đấy, nhưng miệng cứ mở ra mà không thốt được lời nào, chỉ biết giương to mắt nhìn nó thu dọn đồ đạc.

Tôi biết, lúc nó đi đến cửa đã cố tình dừng lại vài giây. Tôi cũng biết, nó đang chờ phản ứng của tôi. Tôi càng biết, nó nhất định đang bị tổn thương.

Nhưng... cuối cùng tôi vẫn không thể nói được lời nào. Tôi nghĩ mình cần thời gian để bình tĩnh trở lại, suy xét mọi thứ.

Đợi khi Lầm Lầm rời khỏi, tôi cầm cái lọ màu lục kia lên.

Thì ra là thuốc.

Lòng ngực chợt dội lên thứ cảm giác lạ lẫm.

Tôi vẫn luôn xem Lầm Lầm là con trai mình. Lúc còn bé, tôi đã từng nghĩ: Lầm Lầm chắc chắn sẽ có một người bạn gái vô cùng xinh đẹp, sau đó sẽ sinh ra một đứa trẻ cực kì xinh xắn, viễn cảnh ấy quả là hết sức tốt đẹp.

Cho nên tình cảm Lầm Lầm dành cho tôi, tôi chưa từng cho là nghiêm túc. Cứ nghĩ rằng Lầm Lầm hôn tôi thì cũng giống như lúc bé cả hai nhiều lần gần gũi thân thiết, đâu có gì quá đáng! Ba và con trai ôm hôn nhau cũng không phải là chuyện hiếm.

Nhưng mọi chuyện đã đến nước này, tôi sao có thể coi như chưa hề có chuyện gì xảy ra? Như vậy là bất công với Lầm Lầm, còn với tôi mà nói... chính là lừa mình dối người.

Cứ mãi như vậy, không ăn cơm cùng nhau, giờ giấc đi làm khác nhau, không ra về cùng nhau. Ngay cả cánh cửa thông giữa hai phòng làm việc cũng không còn được ai động đến.

Chỉ cần đẩy một cánh cửa là nhìn thấy người kia.

Lúc trước không phải thiết kế như vậy cũng để gần gũi nhau hơn sao?

Có gì lại trở thành bức tường khổng lồ ngăn cách cả hai?

Tất cả, không phải đều là chủ ý của tôi kia sao?

Có gì kết quả này lại khiến tôi đau lòng đến thế?

Có gì lại cảm thấy vết thương trong lòng càng lúc càng sâu?

Lâm Khi, mày là thằng đại ngốc...

Lâm Khi, mày là con quỷ ích kỉ...

Rõ ràng mày không quan tâm đến cảm xúc của người khác, vậy sao lại muốn người khác quan tâm đến cảm nhận của mày?

Rõ ràng mày né tránh người khác, vậy sao khi không gặp mặt lại thấy lòng trống trải?

Lâm Khi ơi Lâm Khi... Mày đúng là một tên xấu xa, chỉ biết trốn chạy.

Lầm Lầm, con không trách cứ ba, nhưng sao ba lại không thể ngừng mắng chửi chính mình?

30. Chương 30

Ánh nắng buổi sáng chói chang đến nhức mắt.

Tôi cứ mãi đi qua đi lại trong phòng khách...

Đường như sau chiến tranh lạnh, tôi có làm gì cũng không ai thèm quan tâm nữa. Tiểu Diệp (tên gọi thân mật của Diệp Tử) dù thấy tôi nhiều lần lén chuồn ra ngoài, cũng chỉ lắc đầu, chẳng nói lời nào.

Không biết nên nói đây là chuyện tốt hay chuyện xấu. Đó cũng là lí do vì sao Lãm Lãm đã rời nhà đi làm mà tôi vẫn còn lòng vòng trong phòng thế này. Nói cho cùng, dù muốn đi làm sớm cũng không cần 6 giờ đã đến công ty, mãi đến 12 giờ mới chịu về nhà...

Đột nhiên thấy mũi lòng.

Có đi hay không đây? Phiền quá đi! Cảm giác bị quên lãng thật là khó chịu.

Bỗng một âm thanh chói lói vang lên, muốn điếc cả tai.

Lại nữa rồi, cái tên hàng xóm sát vách quỷ quái mới chuyển đến, mặt mũi không thấy đâu chỉ biết suốt ngày bật nhạc âm ỉ, lại toàn là nhạc nước ngoài... Âm lượng chẳng khác nào đang tổ chức live show, đã vậy ngày nào cũng hành hạ kẻ khác từ giờ này đến hơn 12 giờ đêm.

Hiểu rõ thứ nhạc ma quỷ này nhất định khó lòng sớm kết thúc, tôi chỉ còn biết cầm áo khoác rời khỏi nhà.

...

Tại công ty.

Đang định tìm Tiểu Diệp nói chuyện, vừa đến văn phòng đã nghe một giọng nữ sắc bén đến nhức tai.

Tiếp đến là tiếng ngăn cản của Tiểu Diệp.

Có vẻ rất âm ỉ.

Không phải là do văn phòng cách âm không tốt, mà vì giọng nói kia thật sự quá lớn. Hình như Lãm Lãm bận đi họp rồi, tầng này chỉ còn lại tôi và Diệp Tử.

Loáng thoáng nghe được giọng nữ kia gào lên: “Tôi đến tìm Lâm.. Lâm...”

Tôi nhú mày. Giọng điệu này sau giống cách nói chuyện của Lai Nhĩ quá vậy?

Cô gái ấy vẫn đứng bên ngoài la lối, pha lẫn tiếng ngăn cản của Tiểu Diệp.

Im lặng mở hé cánh cửa, liền nhìn thấy mỹ nhân tóc vàng mắt xanh đang tranh cãi với Tiểu Diệp.

Lông mày tôi nhú lại, gần như dính chặt vào nhau. Cô gái này... sao trông quen thế này?

Trong đầu chợt vụt qua nhiều mảng kí ức khác nhau, sau cùng dừng lại ở...

A!

Tôi nhớ ra rồi, là cô ta! Cô gái đi cạnh Lãm Lãm trong bữa tiệc mừng lần trước.

Cô ta đến đây làm gì?

Trông cô ta cứ liên tục gọi Lâm Lâm như thế, chắc chắn là đến tìm Lãm Lãm rồi. Diệp Tử đáng thương căn bản không sao hiểu được mớ tiếng Trung lủng củng của cô ta, thậm chí còn khủng khiếp hơn cả Lai Nhĩ.

Tôi tiếp tục đứng bên ngoài nhìn qua khe cửa, tự nhiên thấy mình lén lút lút lút chẳng khác nào tên trộm.

Chỉ thấy tóc vàng kia đột nhiên trầm giọng, nghiêm mặt đứng đối diện Diệp Tử nã một tràng tiếng Anh.

Diệp Tử đáng thương bị cô ta xoay như chong chóng, không biết đường nào mà lần, thoáng cái đã đứng đơ ra.

Riêng tôi thì nghe khá rõ, cô ta nói mình là bạn gái của Lãm Lãm, là nó bảo cô ta đến đây chờ nó...

Tim tôi thoáng thất lại. Là thật sao?

Không ngờ tóc vàng thừa lúc Diệp Tử sơ hở liền đi thẳng vào văn phòng. Tôi chỉ không để ý một lúc mà cô ta đã đứng ngay trước cửa phòng tôi, đưa tay đẩy cửa. Vì tôi đang nhìn trộm, cửa căn bản là không khóa, cô ta chỉ cần đẩy nhẹ là có thể bước vào...

Nhưng không hiểu sao tôi chẳng tha thiết gặp mặt cô ta cho lắm, nên vội vàng chặn cửa lại.

Ai ngờ cô ta lại khỏe như vậy, mạnh tay đẩy cửa ra trước. Tôi nhất thời mất thăng bằng, ngã lún ra sàn.

A, bàn tọa đáng thương của tôi!

Tóc vàng không nghĩ sẽ trông thấy tôi, lại trong hoàn cảnh thế này, thoáng do dự một chút, rồi mở miệng nói: “You... ..”

Tôi nhìn cô ta từ đầu đến chân, người thế kia mà khỏe khủng khiếp.

Tục ngữ có câu rất hay, họa vô đơn chí.

Trước đây tôi chưa từng nghĩ mấy lời này lại chính xác như vậy.

Trong lúc tôi đang cùng tóc vàng khiếm nhã kia trợn mắt nhìn nhau... Được rồi, là trong lúc tôi đang ở trong tư thế bắt nhả mở to mắt nhìn cô ta... thì nhân vật chính xuất hiện!

Văn phòng của tôi đối diện cửa chính, Lỗ Lỗ vừa bước vào đã trông thấy bọn tôi.

Tôi thất thần. Nó thất thần. Tóc vàng cũng thất thần. Thật không ngờ, mấy ngày không gặp, khi gặp nhau lại trong tình huống như vậy.

Nó gầy đi, cằm cũng góc cạnh hơn, dưới mắt còn có quầng thâm nhàn nhạt.

Nó chờ một lúc rồi bước đến, nói với tóc vàng: “Sally, vào phòng làm việc của anh đi!”

Tóc vàng “Vâng” một tiếng, nhanh chóng bước vào phòng cùng Lỗ Lỗ.

Từ đầu đến cuối, nó không màng nhìn tôi thêm một cái nào, bọn họ lạnh lùng vứt tôi đứng bên ngoài.

Giống như bị một chậu nước lạnh tưới ướt từ đầu đến chân. Lạnh toàn thân, lạnh như băng, lạnh tận tim.

Tổn thương, bao giờ cũng sinh ra trong im lặng. Và chẳng thể nào đếm hết.

31. Chương 31

Khi buồn bã phần nào ngoài, tâm trạng cũng vừa bình thường trở lại, là lúc tế bào hiếu kì bắt đầu trỗi dậy. A, như thế biết được bọn họ đang nói gì trong ấy vậy.

Tôi bị những suy nghĩ trong đầu làm cho hoảng loạn. Sao gần đây lại thích nghe trộm thế này? Thói quen này chẳng tốt chút nào.

Nhưng... rất muốn biết bọn họ nói gì. Cái người tên là SALLY ấy lẽ nào là...

Không thể nào, Lỗ Lỗ sao lại để ý cô ta được? Huống chi... nó từng nói... thích... tôi...

A... Tôi đang nghĩ gì thế này?!...

Thiên thần và ác quỷ không ngừng giao chiến...

Ác quỷ: Nhìn đi! Lỗ Lỗ là con cậu, thứ gì mà cậu chẳng có quyền được biết. Hơn nữa cậu rất muốn biết cô gái kia có phải là bạn gái Lỗ Lỗ không mà. Đây là cách tốt nhất để hiểu được con cái!

Thiên thần: Không... Không... Không... Cậu không thể làm vậy! Nếu Lầm Lầm phát hiện, cậu sẽ bị ghét cho xem. Hơn nữa không phải cậu từ nhỏ đã dạy Lầm Lầm không nên tập tành những thói quen xấu ư? Sao cậu có thể làm sai được?

Ác quỷ: Hừ! Đây là hành động tốt cho Lầm Lầm, có thể ngoại lệ!

Thiên thần: Người nói dối!

Ác quỷ: Hừ... Người chưa đủ mạnh đâu!

Thiên thần: ...

Ác quỷ VS thiên thần. Ác quỷ thắng lần hai!

Vậy... nghe một chút... chắc không sao đâu nhỉ?

Tôi chậm rãi bước đến cánh cửa thông giữa hai gian phòng. Tất nhiên, cửa chính của tôi đã được đóng lại rồi! Tôi sao có thể để người khác biết tôi đang nghe lén được, không, là đang âm thầm tìm hiểu tình hình của Lầm Lầm mới đúng.

Ghé tai vào cánh cửa. Kì lạ, sao chả có tiếng động gì thế này? Cánh cửa này đâu cách âm tốt đến vậy.

Đợi mãi không thấy gì nên định rời khỏi, ngay lúc ấy lại có giọng nói vang lên, tôi thầm hoan hô trong lòng.

Người cất lời chính là Lầm Lầm: “Sally, em đến đây làm gì?”

Tóc vàng vừa mở miệng đã phun một tràng tiếng Anh. Gì thế này, muốn kiểm tra trình độ nghe của tôi ư? May mà không làm khó được tôi. Vì ngày trước lúc chuẩn bị cho Lầm Lầm vào đại học, tôi cũng đã rèn luyện kĩ lưỡng, tuy nhiên vẫn không nghe hết toàn bộ...

Không nghe được toàn bộ, nhưng đại khái tóc vàng kia nói mấy trăm năm rồi không biết Lầm Lầm ra sao. Câu đầu tiên chính là “Bởi vì em nhớ anh”.

Cuộc đối thoại vẫn tiếp tục, càng nghe càng bốc hỏa. Ngay lúc tôi định đẩy cửa xông vào, tóc vàng đã nói bằng tiếng Trung: “Em mua vé máy bay rồi, cùng đi đi.”

Tôi giật bắn người, muốn nghe câu trả lời của Lầm Lầm, trong phòng cũng hoàn toàn im lặng.

Dường như hàng thế kỷ trôi qua, tôi mới nghe được Lầm Lầm “Ừm” một tiếng, không lớn không nhỏ, vừa đủ để tôi nghe thấy.

Chẳng khác nào bị đẩy vào hầm băng, chút hơi ấm còn lại trên thân thể cũng hoàn toàn đông cứng.

Tôi không nhớ mình đã về nhà bằng cách nào. Lúc lấy lại tinh thần thì đã ở trên ghế sofa rồi.

Đột nhiên thấy thật tủ thân. Nước đọng đầy hốc mắt, chỉ một cái chớp nhẹ đã trào ra ngoài. Nuôi dưỡng nó trưởng thành như bây giờ, sao có thể bỏ đi cùng người khác? Đã vậy còn không thêm bàn với tôi một tiếng...

Chuyện lớn như vậy, ít nhất cũng phải cho tôi biết chứ... Sao lại... có thể...

Sao lại có thể như vậy? Ba là gì của con hả?

Đau đớn tăng thêm một bậc, uất ức dâng đến cao trào. Ba, thật ra là gì đối với con?

Mơ mơ màng màng mở TV. TV đang chiếu một bộ phim truyền hình nào đấy chẳng rõ, chỉ thấy một người cha dường như mua quà cho con trai, mỉm cười vuốt ve má nó: “Cục cưng, gọi ba đi.”

Đứa trẻ nhận được quà mỉm cười toe toét: “Ba ba!”

Nhìn thấy cảnh như vậy, nước mắt vừa khô lại nhanh chóng tràn ra.

Tôi chờ đợi bao lâu cũng chỉ mong có ngày, Lầm Lầm có thể gọi tôi một tiếng ba, nhưng bây giờ điều ấy không còn quan trọng nữa. Chỉ cần nó không rời khỏi tôi, tiếng ba ấy có đáng gì?

Từ lúc nào tình cảm tôi dành cho Lầm Lầm đã biến chất thế này? Nhưng tôi lại cứ ngu ngốc khiến cho cả hai càng lúc càng xa...

Lâm Khi, mày là thằng đại ngốc, ngu ngốc không ai bằng...

Ngu ngốc...

Ngu ngốc...

Phải làm sao bây giờ?

32. Chương 32

Nắng sớm rơi vào mi mắt... Tia sáng ấm áp khiến tôi không khỏi tỉnh giấc, ý thức nhất thời vẫn còn mơ hồ.

Nhìn tấm chăn mỏng trên người, trí nhớ mới từ từ trở lại.

À... Tôi lấy tay che mắt, ngày hôm qua chắc chắn là đã khóc đến ngủ quên trên ghế sofa... Thật là mất mặt!

Lại nhìn tấm chăn trên người... Hôm qua tôi đâu có lấy chăn... Vậy đó là... Lắm Lắm về đắp cho tôi.

Chờ đã... Lắm Lắm ư?

Tôi cuống cuống xỏ dép, vội vàng chạy đến phòng ngủ dành riêng cho khách...

Tôi thô bạo đẩy cửa phòng, trong lòng thầm cầu nguyện... Đừng... Đừng mà...

Cả gian phòng đều ngăn nắp trông trái, không một bóng người.

Tôi vô lực khụy xuống nền đất. Đi rồi ư?

Không... Lắm Lắm nhất định chỉ rời nhà đi làm thôi! Nhất định là vậy!

Dù rất muốn tự lừa dối chính mình, nhưng đôi chân vẫn vô thức đi đến nhà kho.

Cánh cửa nhà kho được mở ra, lúc mở cửa cũng không nhiều bụi lắm. Lòng tôi chợt chùng xuống, nhìn về phía chiếc vali du lịch bảy màu được đặt ngay ngắn ở góc phòng... Đó là thứ mẹ tôi gửi về qua đường bưu điện... Có người nói đây là cái vali du lịch hạnh phúc do một cô nàng Gypsy bán lại. Bảy màu tượng trưng cho cầu vồng, nhưng bên trong rõ ràng thiếu đi màu đỏ rực rỡ, chỉ còn lại một vết tích mờ nhạt.

Giống như lòng người, nếu thiếu đi một góc, sẽ vĩnh viễn không bù đắp lại được.

Tôi khép mắt, muốn nén dòng lệ đang chực trào ra, nhưng cuối cùng cũng không thể kiềm chế được, lặng lẽ lăn trên gò má. Mọi thứ trước mắt dần trở nên mờ ảo...

Đau. Tim đau quá. Đau đến mức không sao thở được.

Tôi ngồi trên sàn nhà. Trời vừa vào thu, nền gạch đã lạnh đi rất nhiều, nhưng vẫn ấm áp hơn hơi thở của tôi.

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Chỉ biết...

Nó đi rồi...

Nó không còn quan tâm đến tôi nữa rồi...

Nó đi cùng cô gái tóc vàng kia.

Nhưng...

Nó vẫn chưa nói với tôi hai tiếng, “tạm biệt”.

Nhưng...

Tôi vẫn ngu ngốc cho rằng, không nhanh như vậy.

Nhưng...

Tôi lấy tư cách gì để nói “nhưng”...

Chạm vào khóe mắt, vẫn ướt, tôi còn tưởng bản thân không thể khóc thêm được nữa.

Sát vách lại vang lên thứ âm nhạc cổ quái. Lần này là nhạc đưa ma, đúng là hợp với dáng vẻ thê thảm của tôi bây giờ.

Tôi cười. Chỉ vồn vện hai ngày mà tôi đã khóc nhiều hơn cả hai mươi năm cộng lại. Nếu ba mẹ trông thấy cảnh này, nhất định sẽ bị dọa chết khiếp mất. Ha ha...

Cười một lúc, rồi đột nhiên lại muốn khóc.

“Anh làm gì ở đây?” Một giọng nói không sao ngờ đến bất chợt vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên. Nước mắt khiến tầm nhìn nhòe nhoẹt.

“Con... con... không... đi?” Tôi yếu ớt hỏi, sợ người kia chỉ là ảo giác của bản thân.

Lầm Lầm cau mày, đứng trước mặt tôi, hạ giọng: “Sao lại khóc lóc thảm thương thế này?”

Tôi lao đến, ôm ghì lấy nó. Bao nhiêu nước mắt nước mũi đều trảy cả vào lòng Lầm Lầm. Tôi cố không nấc lên, thầm nhủ: “Không đi là tốt rồi... Không đi là tốt rồi...”

Phía sau có bàn tay nhẹ nhàng vòng qua ôm lấy tôi. Tôi có thể nghe được tiếng thở dài dụi dằng của nó.

Tôi đẩy nhẹ nó ra, hít một hơi thật sâu, nói: “Lầm Lầm, anh yêu em!”

Có thể thấy vẻ mặt của Lầm Lầm đã trở nên cực kì khủng hoảng, hai mắt mở to, không chút nhúc nhích đứng lặng nhìn tôi.

Tôi cúi gằm, lòng thất lại đau buốt... Quả nhiên, Lầm Lầm bây giờ không còn thích tôi nữa rồi. Cũng đúng, tôi dựa vào cái gì mà nói yêu là yêu, nói không yêu là thôi chứ?

“Anh vừa nói gì?” Giọng nói ấy một lần nữa vang lên, hình như tôi nghe được sự vui mừng ẩn chứa trong đấy.

“Anh yêu em.” Tôi ngẩng đầu lên, trịnh trọng nhắc lại thêm một lần. Nếu như lúc đầu là lỗi của tôi, thì bây giờ tôi phải tự mình chuộc tội, bù đắp cho Lầm Lầm.

Lầm Lầm đưa tay giữ lấy mặt tôi, hướng về phía nó, nói thật nhẹ nhàng: “Khi Khi, tôi không biết tại sao anh lại nói như vậy, nhưng, tôi không cần thương hại.”

Tôi ra sức lắc đầu, ôm ghì lấy nó. “Không phải, không phải là thương hại. Tuy là đã trễ, nhưng anh vẫn muốn nói, không phải là thương hại. Anh biết, anh yêu em, đấy không phải là tình cảm cha con, cũng không phải là tình anh em, mà là... yêu...”

Lời còn chưa kịp nói xong, đã bị đôi môi của Lầm Lầm đè nghiền lấy, hôn đến nỗi tôi trở tay không kịp.

Mãi tới lúc dừng lại, tôi mới nghe Lầm Lầm nói: “Tôi biết rồi, tôi đã hiểu hết rồi. Tôi cũng yêu anh, rất yêu anh, có trời mới biết tôi yêu anh nhiều đến nhường nào... Bất kể anh có ngộ nhận hay không, tôi nhất định không bao giờ buông tay ra.”

Tôi dụi đầu vào trong lòng Lầm Lầm, tôi biết Lầm Lầm đang vô cùng bất an.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, tôi ngẩng đầu hỏi: “Nhưng không phải em cùng đi với cô gái tóc vàng kia sao?”

Lầm Lầm ra vẻ khó hiểu nhìn tôi: “Không có.”

“Nhưng anh nghe thấy rõ ràng em sẽ cùng cô ta đến sân bay gì đó mà?”

Lầm Lầm cười xoa xoa mũi tôi: “Nghe trộm chúng tôi nói chuyện sao?”

Tôi ngụy biện: “Làm gì có! Anh đoán không được sao?”

Lầm Lầm không lật tẩy tôi, chỉ nói: “Cô ấy phải đi, bảo tôi chở cô ấy đến sân bay. Cô ấy đi cùng với bạn trai cô ấy, không phải tôi.”

Tôi “À” một tiếng, thở hắt ra, bỗng dưng cảm thấy thật nhẹ nhõm.
Đồng thời cũng thấy hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.
Tôi dựa vào trong lòng Lãm Lãm, dường như còn nghe thấy... có ai đang hát:
Bài hát “With You All The Time”
”I live beneath the heart
I watch you from the dark
I’m every breath i’m every dream
I’ve known you forever
I’ve followed you everywhere
I’m every scar i’m who you are
When you think you’re alone
When you cry cos someone’s unfair
You can rest assured i’m always there
Even when you feel like you don’t belong
Even when you fall and it all goes wrong
You know that i’m with you
That i’m with you all the time
Say a little prayer for the restless heart
We shall never ever drift apart
Know that i’m with you
Know that i’m with you
With you all the time
I’m walking round the room
I’m laughing when you smile
And when you cry i cry too
I made you a promise
That i shall forever be
You’re on your own but not alone
When you’re down and you’re rife
And the world tells you no-one cares
You can rest assured im always there
Even when you feel like you dont belong
Even when you fall and it all goes wrong
You know that i’m with you
That i’m with you all the time
Say a little prayer for the restless heart

We shall never ever drift apart
Know that i'm with you
Know that i'm with you
With you all the time
Save a little love for me
You'll see
Save a little love for me
You'll see
Save a little love for me
You'll see
And you'll see
Even when you feel like you dont belong
Even when you fall and it all goes wrong
You know that i'm with you
That i'm with you all the time
Say a little prayer for the restless heart
We shall never ever drift apar
Know that i'm with you
Know that i'm with you
With you all the time
You know that i'm with you
That i'm with you all the time
Say a little prayer for the restless heart
We shall never ever drift apart
Know that im with you
Know that im with you
With you all the time”
“Anh sống dưới đây tim mình
Dõi theo em từ trong bóng tối
Anh là từng hơi thở, anh là mỗi giấc mơ
Anh thấu hiểu em mãi mãi
Theo em đến muôn nơi
Anh là mỗi vết thương và cũng là em nữa
Khi em thấy cô đơn
Khi sự bất công của ai kia làm em bật khóc
Em hãy yên tâm, vì anh sẽ luôn ở đây

Dẫu em nghĩ rằng em không thuộc về nơi này
Dẫu em vấp ngã và tất cả đều chệch hướng
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em
Anh mãi mãi bên em
Hãy dành một lời cầu nguyện nhỏ bé cho trái tim không mệt mỏi
Chúng ta sẽ chẳng bao giờ xa cách
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em
Mãi mãi bên em.
Anh đang dạo bước quanh phòng
Anh cười khi em cười
Và anh khóc khi em rơi lệ
Anh xin hứa với em
Rằng anh mãi mãi như vậy
Em độc lập nhưng không hề cô độc.
Khi em tuyệt vọng hay lạc lối
Và thế giới chẳng còn ai quan tâm em
Hãy yên tâm vì anh luôn ở đây
Dẫu em nghĩ rằng em không thuộc về nơi này
Dẫu em vấp ngã và tất cả đều chệch hướng
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em
Anh mãi mãi bên em
Hãy dành một lời cầu nguyện nhỏ bé cho trái tim không mệt mỏi
Chúng ta sẽ chẳng bao giờ xa cách
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em
Mãi mãi bên em.
Hãy dành cho anh chút yêu thương
Em sẽ thấy
Hãy dành cho anh chút yêu thương
Em sẽ thấy
Hãy dành cho anh chút yêu thương
Và em sẽ thấy
Dẫu em nghĩ rằng em không thuộc về nơi này
Dẫu em vấp ngã và tất cả đều chệch hướng
Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em

Anh mãi mãi bên em.

Hãy dành một lời cầu nguyện nhỏ bé cho trái tim không mệt mỏi

Chúng ta sẽ chẳng bao giờ xa cách

Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em

Xin hãy biết rằng, anh luôn ở bên em

Mãi mãi bên em...”

Lầm Lầm, chúng ta mãi mãi sẽ ở cạnh nhau, mãi mãi.

Bất kể sau này thế nào, anh vẫn yêu em, không bao giờ thay đổi. Và anh tin em cũng vậy.

Hết

33. Chương 33: Ngoại Truyện 1

[Tại: Đây là đoạn chưa kể vào tối hôm sinh nhật của Lầm Lầm. Sau khi Lâm Khi uống say, Lầm Lầm dìu anh về phòng, và...]

Lầm Lầm bất đắc dĩ dìu cái kẻ uống say đến bất tỉnh kia về phòng ngủ.

Thật là, không biết uống thì đừng có cố uống, không đúng, phải nói là không biết gì thì đừng có làm loạn.

Lẽ nào anh ta không phát hiện thứ mình uống ở bữa tiệc hôm trước với thứ vừa mua không phải là một sao? Một cái là rượu cóc-tai, một cái là thứ nước quả kì dị, khác biệt nhiều như vậy mà cũng không nhận ra à? Dù thế... trên đời này cũng có người uống rượu cóc-tai mà say mềm đến mức này ư?

Lầm Lầm cúi đầu nhìn nhân vật mặt đỏ tai hồng kia, thở dài.

Chỉ giỏi làm người khác lo thôi.

Lầm Lầm nhẹ nhàng đặt Lâm Khi lên giường. Dễ nhận thấy là con ma men kia một chút cũng không chịu yên phận, một tay vẫn nắm lấy áo sơ mi của Lầm Lầm không tha.

Lầm Lầm muốn gỡ tay anh ra, nhưng làm cách nào cũng không gỡ được bàn tay đang nắm chặt lấy áo của cậu. Thở dài... Để không đánh thức ma men, cậu chỉ còn biết tự cởi áo mình ra, vừa mới mở cúc đã bị kéo thẳng xuống.

Kẻ kia thỏa mãn cầm lấy áo sơ mi, từ tốn cọ cọ mặt mình vào trong ấy.

Lầm Lầm thoáng đỏ mặt, cả người nóng ran. Cậu nhớ vào một buổi sớm cách đây không lâu, Lâm Khi ngủ quên, cậu lại gần gọi anh ta tỉnh dậy, nhưng lại bị anh hung hăng hôn nghiêng lấy. Lúc ấy cậu mới phát hiện, ham muốn dã thú đã bị kiềm chế quá lâu rồi. Tình cảm cậu đối với anh đã... Đó là nụ hôn đầu tiên của họ. Cậu thật sự rất vui mừng. Lại là do tên ngốc kia chủ động nữa, tuy nhiên ngốc vẫn hoàn ngốc, anh chẳng biết gì cả.

Cúi đầu hôn nhẹ lên môi kẻ đang say khướt. Đôi môi thấm hương rượu đặc biệt mê người. Cảm nhận được hương thơm nồng nàn ấy, bụng dưới không khỏi căng thẳng. Lầm Lầm thàn thán một câu “Không xong rồi!”, hốt hoảng rời ra.

Nhưng vừa rời tay thì đã nghe ma men lẩm bẩm: “Nước... Nước...”

Tâm đang kiên định liền vô thức chùng xuống, vội vàng đi lấy nước.

Lầm Lầm dịu dàng cẩn thận nâng Lâm Khi dậy, đưa ly nước lại gần. Thế nhưng có người không biết điều, đồ ra không chịu uống. Bao nhiêu nước đều gian xảo chảy xuống dưới, thấm ướt quần áo.

Tiện tay lấy khăn giấy lau đi, nhưng vẫn còn ướt.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài giúp anh thay quần áo.

Lầm Lầm cẩn thận cởi bỏ lớp y phục phiền phức. Không ngờ con quỷ nhỏ kia vì bị cảm giác mát lạnh làm cho sợ hãi nên lao đến ôm ghì lấy cậu, lại còn thuận tiện cọ cọ hai cái.

Lửa dục vừa mới nén xuống nay lại bắt đầu bùng lên, bao nhiêu tự chủ nhanh chóng biến mất không còn một mống.

Trời mới biết cậu đã suy nghĩ nhiều thế nào, muốn thuận theo dục vọng của mình nhiều thế nào... nhưng cậu vẫn không thể, càng không muốn. Cậu nhất định phải chờ cho tên gốc này hiểu mọi thứ... Hiểu tình yêu của cậu, hiểu nỗ lực của cậu, hiểu làm thế nào để đáp lại.

Cậu nhẹ nhàng đẩy Lâm Khi ra, cầm lấy quần áo, đi vào phòng tắm.

Nhưng vừa bước đi, đã bị ma men nắm lấy ống quần. Lầm Lầm nhú mào. Cậu bây giờ đang bị lửa dục thiêu đốt, nhần nạy có hạn, dứt khoát không màng để ý đến bàn tay đang nắm lấy quần mình, tiếp tục đi tới.

Nhưng cậu lại quên mất những kẻ đang say rượu thường khỏe đến kì lạ. Vốn nghĩ rằng có thể dễ dàng hất ra nhưng ngược lại còn bị đôi tay kia nắm chặt hơn, thế là mất thăng bằng ngã ra phía trước.

Lầm Lầm chật vật từ sàn nhà đứng dậy, đưa tay lôi cái thứ bên dưới người mình ra. Dép? Vừa rồi bất ngờ ngã xuống, đè thẳng lên dép lê của Khi Khi. Chết tiệt, trên dép của Khi Khi là một cái đầu chuột làm bằng sắt, cảm giác té lên nó thật chẳng dễ chịu chút nào. Đúng là một ngày sinh nhật thê thảm!

Lầm Lầm ngồi xuống giường, kéo quần ra nhìn, chết tiệt, mông bầm cả rồi.

Lâm Khi xoay người mò đến vật thể ấm áp cạnh mình, nhân tiện đè lên luôn. Ấm quá ấm quá, thật là thoải mái!

Lầm Lầm bị bất ngờ đè xuống, không kịp phản ứng. Nhưng cái này không đáng nói, đáng nói là sao anh lại dùng chân chạm vào vị trí cậu đã tìm mọi cách để quên mà không được thế này?

Cả hai càng lúc càng gần, cậu thậm chí có thể cảm nhận được hai điểm nhỏ trên người anh. Hoàn cảnh thế này, Lầm Lầm bắt đầu thấy toàn thân nóng ran, dục vọng bên dưới kiêu ngạo dựng thẳng dậy.

Kẻ phía trên vẫn lo chưa đủ, đưa tay mơn trớn hết chỗ này đến chỗ kia...

Lầm Lầm khẽ cắn môi.

Kệ đi! Ăn đã rồi nói sau, dù sao anh cũng là người dụ dỗ cậu trước...

Xoay người hoán đổi vị trí đặt Lâm Khi ở dưới mình, nhanh nhẹn thành thực, lột sạch mọi thứ, khai hỏa!

34. Chương 34: Ngoại Truyện 2

[Tại: Tựa chỉ là tựa, không liên quan đến nội dung. Ngoại truyện II kể về cuộc sống của Lâm Khi và Lầm Lầm sau khi cả hai chính thức tổ tình...]

Hôm nay vận số không đến nỗi nào!

Vốn chỉ định dạo một vòng cho đỡ buồn chán, tình cờ lại phát hiện được nhóm Đào Đào đang làm việc riêng, trực tiếp bắt ngay tại trận, tịch thu được sáu chiến lợi phẩm, phía sau là tiếng khóc thét ai oán.

Không thể trách tôi được, ai bảo bọn họ làm việc riêng mà lại đường đường chính chính như vậy. Tôi trốn việc cũng chẳng bao giờ trắng trợn đến thế. Ấy nhầm~ tôi nghĩ ngơi cũng không trắng trợn đến thế. Còn nói chuyện lớn tiếng, khiến tôi chú ý, sau đó thì bị bắt quả tang!

Hì hì, ban này cũng chưa nhìn kỹ mấy thứ tịch thu, chỉ biết là mấy quyển truyện tranh, hoàn hảo cho việc giết thời gian.

Tôi lôi ra xem. Ừm, bìa sách cũng không tệ, hai nhân vật nam vẽ cũng khá, chỉ là chẳng thấy nhân vật nữ đâu cả. Quyển truyện tên là Ủng bảo xuân thiên La mạn sử (*)? Thời giờ truyện tranh cho thiếu nữ đều có mấy cái tên quái quái như nhau~

Lật lật hai trang, rốt cục cũng phát hiện ra điểm bất thường. Tại sao không thấy nhân vật nữ, tại sao hai nhân vật nam lại thân thân thiết thiết như vậy?

Tôi vội xem thử những cái khác. Cái này... Cái kia... Đều là...

Cuống cuống quăng mấy quyển sách đi chỗ khác.

Tối kị! Tối kị!

Sao nữ sinh thời giờ lại đi đọc mấy loại sách thế này~

Len lén nhìn những quyển sách vừa bị tôi ném xuống đất. Thật ra... nhìn một chút cũng đâu chết ai, chỉ là tìm hiểu xu hướng thời đại thôi mà~

Tôi tuyệt đối không phải cố tình muốn nhìn nha, tuyệt đối không phải...

Ừm ~ Ừm~

Tôi gật đầu, thì ra như vậy cũng được à...

Wa ~ Wa~

Như vậy cũng có thể sao? Tư thế này có phải là hơi khoa trương quá không?

...

Trời dần tắt nắng.

Đọc truyện tranh từ chiều đến giờ, mặt của tôi đã sớm hồng cả lên. Hóa ra mình trước nay lạc hậu như vậy!

Đang lúc ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một giọng nói vang lên khiến tôi bừng tỉnh.

“Khi Khi~”

Tôi quay đầu, ra là Lầm Lầm.

Tôi nhào đến ôm ghì lấy nó

Lầm Lầm giữ lấy tôi, cười híp mắt: “Sao đột nhiên tinh thần lại high (*) như vậy? Có âm mưu gì à?”

Tôi cong môi, ra vẻ trong sạch, nỗ lực mở to hai mắt. Thế nào, có thấy sự thành thật trong mắt anh không?

Lầm Lầm cúi xuống, mạnh mẽ hôn tôi một cái, rồi lại buông ra, xoa nhẹ mũi tôi, nói: “Thôi quên đi, đằng nào thì anh cũng chả nghĩ ra được nhiều trò đâu.”

Tôi trong bụng thầm le lưỡi. Hà hà, anh lại có rất rất rất là nhiều trò đấy, hơn nữa vừa xem sách tham khảo xong!

Vâng, đúng như bạn nghĩ, đêm nay tôi sẽ “ăn” Lầm Lầm! Wa ha ha ha ha~

Từ sau ngày bày tỏ cùng nhau, ngoài hôn ra, chúng tôi chẳng tiến thêm bất kì bước nào.

Không phải là tôi ham muốn lung tung, chỉ là cảm thấy có chút không công bằng. Dù sao vào cái đêm hỗn loạn kia, tôi một chút ký ức cũng không có, ngay cả hương vị tươi ngon của Lầm Lầm cũng không biết. Hôm nay tôi muốn được bù đắp lại, ha ha~

...

Dưới mái nhà ẩm cúng.

Lầm Lầm buông bát đĩa xuống, dựa người ra sau, nghiêm nghị hỏi: “Nói đi! Anh rốt cục đang muốn nói cái gì, muốn làm cái gì?”

Tôi cũng buông bát đĩa, thắc mắc nói: “Anh đâu muốn làm gì đâu.”

Chờ lát nữa mới muốn làm, ha ha~

Lầm Lầm liếc tôi một cái tóe lửa, rồi nhéo nhéo mắt tôi nói: “Vậy sao anh lại vừa ăn vừa cười? Trong cơm có bỏ thuốc cười sao? Tâm tư của anh toàn bộ đều viết cả lên mặt đây này.”

Tôi cười: “Ăn xong rồi sao? Đi tắm đi! Anh ở lại dọn dẹp cho.” Nói xong tôi vội vàng thu dọn mọi thứ.

Lầm Lầm nắm lấy tay tôi, mặt đầy vẻ nghi ngờ: “Anh thật ra muốn làm gì?”

Tôi đẩy nó: “Đi đi... Đi đi... Đi tắm đi! Tắm xong anh sẽ nói cho em biết.”

Cứ như vậy, Lầm Lầm bị tôi dụ đi tắm.

Bỏ toàn bộ bát đĩa vào máy rửa chén, tôi vội vàng chạy ào vào trong phòng.

Cầm quần áo sạch chạy nhanh vào phòng tắm khác.

Lúc tôi bước ra ngoài vẫn còn nghe tiếng Lầm Lầm đang tắm.

OH~ YEAH~ Đêm thứ nhất của ta, ấy, nhầm, đêm thứ hai của ta, ta đến với người đây!

Tắm xong thơm tho trở về phòng, vừa lúc Lầm Lầm mở cửa bước vào.

A ~ a ~ Chảy nước bọt mất thôi... Vóc người của Lầm Lầm nhà tôi thật không tệ chút nào. Không chỉ gương mặt ưa nhìn, mà cả thân hình cũng vô cùng cường tráng!

Cơ thể vừa tắm xong toát ra nét hấp dẫn mê người. Những giọt nước còn vương trên tóc nhẹ nhàng rơi xuống, lăn trên khuôn ngực rộng, chảy xuống từng đường cong trên cơ bụng săn chắc. Nhưng cuối cùng không thấm vào áo choàng tắm, không có.

Tôi vô thức nuốt nước bọt, người bắt đầu nóng lên.

Làn hơi mỏng mới tắm xong dường như vẫn còn phảng phất, khiến bầu không khí có chút ám muội.

Lầm Lầm vừa cầm khăn lau khô tóc vừa hỏi tôi: “Nói đi, thật ra anh muốn làm gì. Còn ra vẻ thần bí nữa.”

Tôi cười khà khà hai tiếng, bay đến như sói đói vồ cừu.

Lầm Lầm không biết tôi lại bắt ngờ lao về phía nó, vội vã giữ lấy tôi. Nhưng vì tôi quá sung sức, cả hai liền chao đảo, chao đảo, rồi ngã lăn ra giường.

Tôi đè lên người Lầm Lầm. Lầm Lầm ra vẻ kì quái nhìn tôi.

Tôi cười nói: “Lầm Lầm, chúng ta “làm” đi.”

Hai mắt Lầm Lầm chợt mở to hơn một chút, rất lâu sau mới thốt ra một câu: “Anh... nói cái gì?”

“Làm ấy! Chúng ta làm đi!” Tôi nhắc lại.

Lầm Lầm đưa tay sờ đầu tôi, rồi sờ lại đầu nó, lẩm bẩm: “Đâu có sốt?”

Tôi tức! Thẳng tay lao đến, giật áo choàng tắm của nó ra.

Lầm Lầm bần thần.

Tôi dừng tay, gương mặt nhìn nó. Không phải là tôi không làm, chỉ là đột nhiên quên mất nên làm thế nào.

Đầu tiên là sờ trên, sau đó sờ dưới. Tôi không ngừng mân mê trên người Lầm Lầm. Kỳ lạ là thân dưới của người kia vẫn không phản ứng. Kết quả là phát hiện ra Lầm Lầm vẫn còn trong tình trạng hóa đá.

Suy nghĩ một lát. Quyết định rồi! Tôi đi lấy sách trước đã, vừa xem vừa làm.

May mà có cảm mấy quyển truyện tranh ấy về, ha ha!

Tôi ào đi rồi nhanh chóng ào về như tên lửa. Lầm Lầm vẫn dờ ra trên giường. Thấy tôi trở về, mặt nó còn ngậy ra một lúc.

Tôi lao đến lần hai.

Bấy giờ Lầm Lầm mới phản ứng. Tôi vừa đè lên, nó đã bế tôi xuống, cách xa cả thước, dè giọng nói: “Khi Khi, anh...”

Tôi cười: “Không nên anh anh tôi tôi mãi như thế. Rất phí thời gian.”

Lầm Lầm lần thứ hai căng lớn nhãn cầu.

Tôi chẳng màng để ý đến nó. Tên nhóc này đúng là không theo kịp thời đại. Đã ở trên giường rồi mà vẫn chơi trò đầu nhãn sao?

Tôi xem xem hình... Ừm, trước tiên là hôn.

Tôi chồm đến, giữ lấy Lầm Lầm hôn tới tấp.

Bắt chước kiểu hôn của Lầm Lầm, tôi vươn đầu lưỡi lướt qua vòm miệng, nhưng sao cứ thấy có gì không đúng lắm. Lầm Lầm ban đầu còn chần chừ, sau đó lập tức giành lấy quyền làm chủ, hôn đến độ toàn thân tôi dần nóng lên.

Á~ Không được! Tôi đẩy Lầm Lầm ra, đè nó xuống lại, nói: “Để anh làm. Lần này anh muốn chủ động!”

Lầm Lầm ra vẻ không tin.

Tiếp theo... phải làm thế nào đây?

À, sờ!

Tôi sờ soạng lung tung trên người Lầm Lầm. Lầm Lầm cũng dần không cử động nữa, mặc tôi giở trò. Phải nói là, đáng người của Lầm Lầm nhà tôi đặc biệt lòi cuốn chết người.

Sau đó, nắm?

A a! Cái này... quá... quá...

Lầm Lầm vẫn nằm yên đấy, thắc mắc nhìn tôi.

Tôi vươn tay ra...

Chú Thích:

(*) Ứng bảo xuân thiên La mạn sử : theo tiếng Anh là “Embracing Spring Romance”. Nghe quen lắm phải ko? Đây chính là tên bộ manga tuyệt đỉnh Embracing Love (– Haru wo daiteita), tình yêu muôn đời của Tại Tại

Hình minh họa:

mangazengan_ha-63

35. Chương 35: Ngoại Truyện 3

Tôi vươn tay ra, từ ngực của Lầm Lầm chậm rãi trượt xuống, trượt xuống...

Tôi nuốt nước bọt. Việc này quá kích thích. Tuy rằng không phải là chưa từng sờ qua, nhưng đây là chuyện lúc nhỏ ~

Đột nhiên cảm thấy một ánh nhìn nóng rực đang hướng thẳng vào tôi.

Tôi tò mò ngẩng đầu lên, liền thấy Lầm Lầm chẳng hiểu vì sao cứ nhìn chăm chăm tay của tôi. Tay?!

Tôi xem xem tay mình. Đâu có gì đâu? Nhìn xuống thêm chút nữa, ừm, nó đang phủ lên bề mặt một vật thể gì đấy, không sao thả ra...

Tôi ngẩng đầu nhìn Lầm Lầm, lại cúi đầu nhìn nhìn tay mình, rồi quay sang xem truyện tranh.

Quyết định rồi!

Tôi định trượt xuống sâu hơn, chợt nghe Lầm Lầm mở miệng: “Khi Khi, anh rất cục...” Không nói hết câu.

Tôi nhìn nhìn nó. Mắt nó có lửa?

Tôi nhe răng cười, vô tội bỏ tay ra, lắc lắc tay. Ai da, không có gì, không phải đâu, chỉ sờ chút thôi mà.

Tôi nỗ lực tỏ ra vô tội, nhưng vẫn bị Lầm Lầm tóm được hai tay. Tôi giãy giụa, kết quả là cục kì vinh dự được vật xuống bên dưới.

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra đối sách, móng vuốt của Lầm Lầm đã hướng thẳng đến người tôi. Tôi cuống quýt ngăn cản. Đừng mà~ Tôi cùng lắm chỉ sờ soạng chút xíu thôi, có cần phải báo thù không?

Nhưng chỉ thấy Lầm Lầm luồn tay ra phía sau tôi, sờ tới sờ lui, nhột chết đi được!

Tôi đẩy nó ra một chút, tức giận quát: “Lầm Lầm Lầm, em thật quá đê tiện! Sao có thể dùng chiêu cù người khác chứ?”

Dù vậy nó không thềm nhìn tôi, chỉ lo chăm chú đọc quyển sách gì đấy trên tay. Quyển sách đó không biết nó lấy ra từ lúc nào, hơn nữa trông rất quen. Hả? Sách?!

Tôi xoay người nhìn lại. Truyện tranh đâu? Đó không phải là truyện tranh của tôi sao?

Tôi lao đến giật lấy quyển truyện, đứng dậy đem toàn bộ ném ra ngoài phòng.

Lầm Lầm một chút ngăn cản cũng không có. Tôi thắc mắc nhìn nó, sao nó không giật lại. Theo lý mà nói, lẽ ra phải diễn ra một cuộc tranh giành truyện tranh khốc liệt chứ? Nhưng chỉ thấy môi nó khẽ cong lên thành một nụ cười kì dị, nói: “Anh lấy đâu ra mấy cuốn sách ấy?”

Tôi ưỡn ngực, dùng ánh mắt kiên định nhìn nó, chứng tỏ tôi sẽ không nói, tôi sẽ không bao giờ bán đứng nhóm Đào Đào!

Lầm Lầm tiến lại gần tôi, mạnh mẽ áp sát người tôi. Tôi hơi lùi lại, nhưng chợt thấy thật mất mặt, liền đứng đực ưỡn ngực lên.

Nó áp sát lần hai, tôi lại không tự chủ rút người, tiếp đó vẫn vội vàng ưỡn ngực.

Kiên trì lên~ Lầm Khi! Tôi gào lên trong lòng.

Tên tiểu quỷ Lầm Lầm dường như nghịch riết sinh nghiện, vẫn tiến lại gần tôi, mãi đến khi tôi bị dồn đến sát bên giường.

Tôi tức! Chẳng chút khí thế mà quát lên: “Lầm Lầm, em nghịch đủ chưa?”

Lầm Lầm “Ừm ừ” vài tiếng, nhún nhún vai.

Bỗng dừng mắt chợt sáng lên, tôi cười. Suýt chút nữa là quên mất đại sự, tôi tăng hăng: “Ừm khụ, Lầm Lầm, chúng ta tiếp tục nha?”

Lầm Lầm cũng mỉm cười. Tôi không hiểu sao lại chợt nổi da gà. Hình như... có cái gì không đúng lắm.

“Anh muốn ở trên?” Lầm Lầm vẫn rất vui vẻ.

Tôi cật lực gạt đầu.

“Vậy... Được thôi.” Lầm Lầm sau một lúc trầm tư mới mở miệng.

Tôi chưa từng nghĩ là Lầm Lầm lại đáng yêu như vậy!

Đôi mắt trong suốt thế kia, dáng người cao ráo thế kia, đạo đức tốt thế kia... Ha ha, bây giờ còn có tính tự giác rất tốt nữa~

Tôi nhào đến, ôm chặt lấy Lầm Lầm, găm găm. Trông tư thế ngoan ngoãn của nó... tôi vui mừng đến độ không sao tả được.

Lầm Lầm rất thản nhiên để yên cho tôi sờ soạng, lúc tôi sờ không đúng còn hướng dẫn tôi nữa chứ.

“Ừm... Đúng...” Lầm Lầm rên khẽ.

Tôi ra sức cắn, rồi thoảng dừng lại xem thành quả của chính mình. Đây những vết hồng khác nhau, không tệt chút nào.

Khi tôi định tiến hành bước tiếp theo, Lầm Lầm đã nắm lấy tay tôi, nhắc nhở: “Bôi trơn.”

Tôi chợt ngộ ra.

Hãy xem ma vương háo sắc ta đây~

Tôi đi lấy dầu tắm trẻ em đến, miễn cưỡng gương cười, dùng cái này chắc không sao đâu nhỉ?

Tôi đổ một ít lên tay mình, tay kia chậm rãi kéo quần trong màu đen của Lầm Lầm. Tim tôi đập rộn ràng trong lồng ngực.

Còn chưa kịp vui xong, Lầm Lầm đã giữ lấy tay tôi, khẽ lắc đầu nói: “Để tôi làm.”

Tôi gật đầu, ban nãy găm nhấm nửa ngày, quả là có hơi mệt. Nằm nhìn Lầm Lầm cầm lấy dầu bôi trơn, đổ ra tay, sau đó trực tiếp chạm vào dục vọng của tôi, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn.

Một luồng cảm giác kì lạ từ dưới bụng chạy dọc thân thể. Tôi giữ lấy tay Lầm Lầm, muốn nói dừng lại, nhưng vừa mở miệng chỉ thốt ra những tiếng rên rỉ vô nghĩa. Tôi vội vàng lấy tay che miệng. Thứ âm thanh đó là của tôi sao? Tại sao lại như vậy?

Lầm Lầm vẫn nhẹ nhàng vuốt ve tôi, chậm chạp từ trên xuống dưới. Móng tay của Lầm Lầm lướt qua đỉnh của thứ ấy, toàn thân tôi run rẩy mất kiểm soát. Tôi muốn hét lên, bảo nó lập tức ngừng lại, nhưng đồng thời cũng muốn nó tiếp tục. Còn đang lằng lằng trên cõi thần tiên, đã bị bàn tay của Lầm Lầm kéo trở về thực tại. Tay nó lại dịu dàng di chuyển từ dưới lên trên, tinh tế xoa nhẹ từng đường cong trên dục vọng của tôi. Mặt tôi nóng ran. Không phải chỉ cần bôi sơ thôi ư? Sao nó lại chăm chú như vậy?

Tôi khó khăn mở miệng: “Lầm Lầm, được rồi.”

Lầm Lầm lắc đầu, vẫn không ngừng mặt lên: “Như vậy sẽ bị thương. Kỹ lưỡng một chút vẫn tốt hơn.”

Tôi chỉ có thể chiều theo ý nó. Lầm Lầm tiếp tục đổ một ít ra tay, từ tốn trượt xuống.

Da gà của tôi đột ngột ồ ạt nổi lên. Có gì đấy không đúng! Nhưng tôi còn chưa kịp suy nghĩ, đã có một thứ nóng ẩm cắt đứt mọi luồng tư duy. A

a

Đầu lưỡi của Lầm Lầm đang liếm

của tôi

Trời ạ

Dường như phát hiện tôi đang nhìn nó, Lầm Lầm ngẩng đầu tặng cho tôi một nụ cười vô cùng quyến rũ, rồi lại cúi xuống.

Tim tôi chệch nhịp trong chốc lát.

Tôi nắm chặt ra giường, không dám nhìn Lầm Lầm đang làm gì mình, nhưng ngược lại càng cảm nhận rõ ràng hơn từng cử động của nó.

Đầu lưỡi của Lầm Lầm đánh một đường tròn rồi rời khỏi dục vọng của tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng thấy chút thất vọng. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, một thứ ẩm áp khác lại phủ lên thứ ấy của tôi.

Trời ơi ~

Tôi muốn hét lên~

Muốn giải phóng~ Thân thể không ngừng kêu gào..

Tầm nhìn càng ngày càng mờ mịt. Lầm Lầm nhanh chóng dùng miệng thay tay tiếp tục động tác ban nãy.

A~ Không được ~ Một ánh sáng trắng lóe lên, đường huyết đột ngột hạ xuống.

Tôi kiệt sức nằm thở hổn hển, cố gắng ổn định hô hấp.

Bỗng nhiên một dị vật đã chen vào cơ thể. Tôi giãy giụa, muốn đẩy nó ra.

Ngay lúc ấy Lầm Lầm lại cúi xuống hôn tôi, thở thê: “Ngoan.”

Tôi không kịp phản ứng gì nhiều, dị vật đã lui ra, thay vào đó là vật thể nóng rực đẩy vào từ phía sau.

Cảm giác bị xé toạt khiến tôi gào lên. Đau quá~

Tôi đâm vào ngực Lầm Lầm~

Gào thét trước mặt nó, Lầm Lầm không phản kháng, chỉ ngừng hôn và cổ trấn an tôi. Tôi áp mặt vào trong khuôn ngực của nó nức nở, bên dưới đã dịu đi phần nào.

Dần dần, đau đớn cũng chậm rãi qua đi, khi sự tê buốt bên dưới chỉ còn là một vệt mờ không rõ ràng, tôi thở hắt nhẹ nhõm.

Nhưng phát hiện Lầm Lầm không an phận mà cổ tình chuyển động.

Hưng phấn và tội lỗi quấn quện vào nhau, lẫn trong ấy là chút gì rất quen thuộc.

Đầu óc trống rỗng. Tôi chỉ có thể thở hổn hển theo từng động tác của Lầm Lầm.

Lầm Lầm ban đầu di chuyển rất nhẹ nhàng, nhưng về sau lại trở nên thô bạo.

Rút ra, tiến vào, lặp lại hết lần này đến lần khác...

Nó càng lúc càng tăng tốc, mãnh liệt chạm vào tôi, tôi cũng chỉ có thể thả lỏng nương theo nó.

Kỳ quái là... một luồng khoái cảm lạ lẫm cứ liên tục chạy dọc sống lưng.

Phát hiện ra tôi đang phân tâm, Lầm Lầm hung hăng đẩy mạnh, khiến tôi không khỏi rên rỉ. Tôi xin thề, cái thứ âm thanh đáng xấu hổ ấy tuyệt đối không phải tôi cố tình thốt lên!

Chưa kịp phản ứng, đã phải nhận lãnh một đợt tấn công khốc liệt khác.

...

...

Đang lúc mơ màng...

Chợt giọng nói của Lầm Lầm vang lên bên tai...

“Khi Khi, chúng ta làm thêm một lần nữa đi!”

Trời ạ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuc-cung-a-goi-ba-di>